

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Baharın Pesinde

BLACKWATER, TEKSAS
YALANCILAR: XIII III
HAINLER: XIII I
SAHTEKARLAR: XIII IIII

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

R.S. GREY

2.
BASKI



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben Lilah Calloway. Blackwater, Teksas'ı.
sonsuz dek arkamda bıraktığına inanacak kadar
safmışım ve ne yazık ki babam da kolumdan tutup
beni geri getirecek kadar kararlıymış. Bu da
yetmezmiş gibi, patlamaya hazır bombayı
kucığıma koymaktan da çekinmemiş.
Chase Matthews bize taşınıyor. Eski en yakın
arkadaşım ve okulun altın çocuğu Chase her
sabah gözümü açtığımda görmek istediğim son
insan. Onun varlığı kasabayla beraber toprağa
gömmeye çalıştığım her şeyi suratıma çarpıyor.

**BİR KARAMAN
İSTEMİYORDUM.
KURTARILMAYA
İHTİYAÇIM YOK.**

Ben Chase Matthews. Lilah Calloway
benim için gece birlikte evden kaçmak, altın
sarısı saçları rüzgârı okşarken sahillerde
kafayı bulmak demektir. Buraları terk edene
dek en yakın arkadaşımı ve bir daha geri
dönmeyeceğine herkes kadar emindim.
Ancak aniden lisenin son yılını okumak için
küçük kasabamıza teşrif etti. O kısacık
kesilip siyaha boyanmış saçlar ile şeytani
bakışlar herkesin gözünü korkutabilir ama
beni değil. Ben o kılığın altındaki kaybolmuş
kızı bulabilirim.

**ONUN KARAMANİ OLMAK İSTEMİYORDUM.
BAZİ KIZLARIN KURTARILMAYA
İHTİYAÇI YOKTUR.**



THG
0937411
SBI
THG 0937411 501



ISBN 978-605-348-901-6



9 786053 489634

Baharın Peşinde



R. S. GREY



Baharın Peşinde

Orijinal Adı: Chasing Spring

R. S. Grey

Çeviren : Deniz Çakırhan
Editör : A. Deniz Topaktaş
Kapak Tasarım : R. S. Grey
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz

Türü : Romantik
Kitap No : 1006

1. Baskı: Mayıs 2016
2. Baskı: Mart 2020
3. Baskı: Ağustos 2020
ISBN: 978-605-348-963-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©R. S. Grey

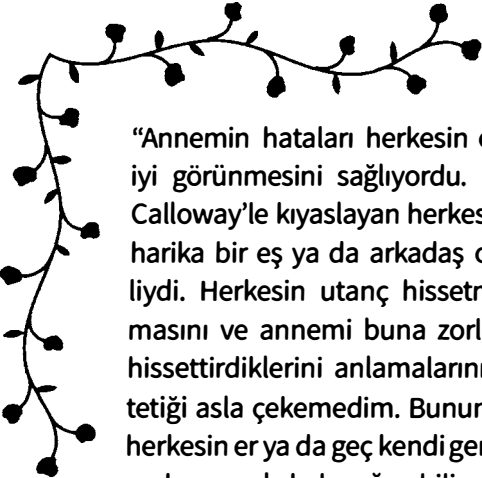
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13 Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

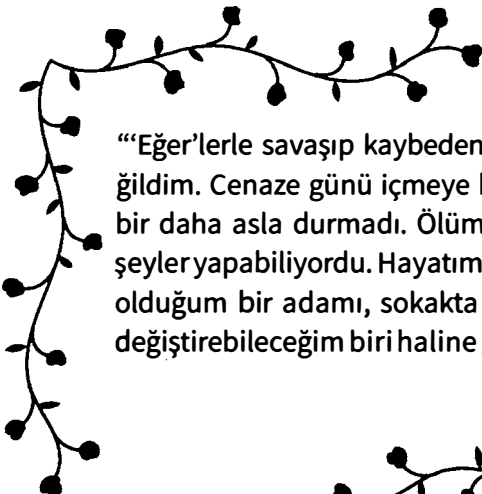
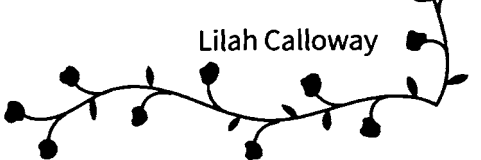
Baskı

Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
SERTİFİKA NO: 46012



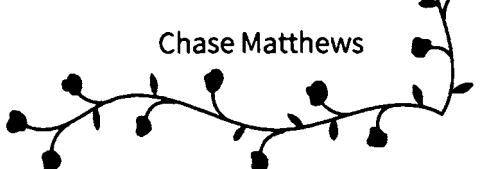
“Annemin hataları herkesin olduğundan daha iyi görünmesini sağlıyordu. Kendilerini Elaine Calloway’le kıyaslayan herkes daha iyi bir anne, harika bir eş ya da arkadaş olabilirdi... yeterliydi. Herkesin utanç hissetmenin acısını tatmasını ve annemi buna zorlayarak ona neler hissettirdiklerini anlamalarını istiyordum ama tetiği asla çekemedim. Bunun nedeni belki de, herkesin er ya da geç kendi gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyor olmamdı.”

Lilah Calloway



“Eğer’lerle savaşıp kaybeden sadece ben değildim. Cenaze günü içmeye başlayan babam bir daha asla durmadı. Ölüm insanlara tuhaf şeyler yapabiliyordu. Hayatım boyunca hayran olduğum bir adamı, sokakta görsem yolumu değiştirebileceğim biri haline getirebiliyordu.”

Chase Matthews



Giriş

Sırları severim ve gizli şeyleri bulmakta iyiyimdir. Son iki yıldır oturdum, bekliyor ve izliyorum. Sırları birer birer toplamayı öğrendim, çünkü sırlar küçük alevlerdir ve hiçbir yer benim küçük kasabam kadar yanmayı hak etmiyor.

Birinci Bölüm

Lilah

Teksas Blackwater'a dönmemem gerekiyordu. Bunu asla kabullenmemiştim ama işte halamın yaşadığı apartmanın önündeki kaldırımda, yanımda eşya kolilerim yığılmış vaziyette bekliyordum. Beş kolim vardı: üçü giysilerim, biri banyo malzemelerim, diğeri de kitaplarım. Gerçekten önemsedğim iki şey –günlüğüm ve maymuncuk setim– sırt çantamın dibine tepilmiş, eski bir kazağın altında saklıydı.

Orada dikilip babamı beklerken maymuncuk setimin kenarı sırtıma batıyordu. Tam babamın eski kamyoneti beni eve geri götürmek üzere apartmanın bahçe kapısından içeri gürleyerek girdiği esnada arkaya uzanmış, maymuncuk setinin sırtıma batan yerini bulmaya çalışıyordum.

Blackwater, Teksas – Nüfus: Az

Kasabamdan on birinci sınıfa başlamadan ayrılmıştım ve Austin'de sürekli kalmaya son derece niyetliydim. Blackwater'da bana hitap eden hiçbir şey yoktu. Ne yazık ki çalıştığı şirket halamı denizaşırı bir yere göndermişti ve babam on bi-

rinci sınıfın geri kalanında yalnız yaşamamla ilgili tek bir kelime bile duymak istemiyordu.

Kamyonetini kaldırımın önüne çekti, park halinde bırakıp beni karşılamak için indi. Ellerini ısıtmak için ağzına götürdüğünde soğuk hava yüzünden nefesi görünür haldeydi, etrafa göz atıp beni fark edince bir anlığına durdu.

Kafasını hafifçe eğip, “Saçların siyah,” diye belirtti. Bakışında hoşnutsuzluk belirtisi yoktu. Sadece şaşırmıştı.

“Seninki de beyazlamış,” diye cevap verdim.

Tebessüm edip Blackwater Baseball şapkasını çıkarttı, “Tuz ve karabiber.”

Kafamı salladım, “Benimki sadece karabiber.”

Babalara has o sımsıkı kucaklamayla beni sarıp sarmalamak için yaklaşırken kısa saçımdan bir tutamla oynuyordum. Ben de sarılmadan önce bir anlığına direndim.

Babam benden uzaklaştığında, son gördüğümde daha yıpranmış olduğunu fark ettim. Kırklı yaşlarının başında, hâlâ yakışıklıydı ama ağız kenarları daha pürüzlüydü. Son iki yıl, sıcak kahverengi gözlerinden bir şeyler alıp götürmüştü ve babamın tahmininin tersine, şapkasının altından görünen saçlara bakılırsa karabiberden çok tuz vardı.

Kırpılmış saçlarımı işaret etti, “Geri gelmeye çalışan sarı saçlar görüyorum.”

Sanki elimden bir şey gelirmiş gibi.

Bir yandan eşyalarımı kamyonete yüklerken bir yandan heyecanla kendi kendine konuşuyordu. Eve, onun yanına ait olduğumu düşünüyordu. Yanılıyordu. Austin’den ayrılmak istemiyordum ama küçük kasabamın sırlarını açığa çıkarma fik-

ri, babamın kamyonetinin lekeli döşeme kumaşı kaplı koltuklarındaki yerimi sessizce almayı biraz daha kolaylaştırıyordu.

Sırt çantamı bacaklarımın arasına bıraktım, elimi maymuncuk setimin hatlarında gezdirdim ve emniyet kemerimi takmak için yukarıya uzandım.

Arabayı sürmek için inatçı vites kolunu aşağıya çekerken, “Bu yıl iyi bir bahar olacak gibi görünüyor, değil mi?” diye sordu.

Nasıl da tuzak soru.

Sessizce omuz silkerek cevap verdim. Vaktimin çoğunu yalnız geçirmiştım ve imalı konuşmalar güçlü yanlarım arasında yer almıyordu.

Babam sabırla iç geçirdi, “Biliyorsun, eve tam zamanında dönüyorsun. Bütün haftayı arka taraftaki çiçek yataklarını onarmakla geçirdim. Hava ısındığında her şey hazır olacak.”

Eskiden baharın gelişini severdim, babam da bunu bilirdi. Çiçekler açar, hava ısınır ve güneşli günler geceye teslim olmadan önce uzadıkça uzar. Yine de, Blackwater’dan ayrıldığımdan beri baharı sevmiyordum, taze çiçek yatakları da bunu değiştirmezdi. *Değiştiremezdi.*

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp attım, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım. Başımı dizlerime yaslayıp kulübemizin arkasındaki küçük bahçeyi hayal ettim. Her yıl, annemle ikimiz kurulu saat gibi Ocak ayının sonuna doğru bahçemizin orada oturur, o yıl ne yetiştireceğimizi planlardık. Arka verandanın orada, variller içinde domates. İlk dört yatakta marul, biber, kabak ve havuç. Çitin yanındaki yataklarda genellikle her türden meyve yer alırdı. Hatırladığım kadarıyla ahududu konusunda asla uzmanlaşmamıştık.

“Lilah.”

Eski bahçenin dopdolu hayaline öyle bir dalmıştım ki, babamın seslendiğini adımı birkaç kez tekrarlayıncaya kadar duymadım.

“Lilah.”

Ona döndüm.

“Sadece dikime başladığında yardım edeceğimi söylemek istemiştin. Belki Chase de yardım eder.”

Beyaz kolsuz bluzumun altındaki kalbim tekledi, “Sen neyden bahsediyorsun?”

Chase Matthews, annemin eski hobisi söz konusu olduğunda babamın adını anacağını umduğum son kişiydi.

Babam iç geçirdi ve gözlerini yoldan bir anlığına ayırıp bana sıcak bir bakış attı ama yine de bakışları beni uyarıyordu. “Önümüzdeki birkaç ay boyunca bizimle kalacak...”

“NE?”

“Biliyorum, bir ayarlama gerekiyor ama sadece bir süreliğine, en fazla mezun olana kadar.”

Cümlesini kafamdaki soruları netleştirecekmiş gibi bitirmişti ama hiçbir anlamı yoktu.

“Buna ne gerek var? Kendi evi var.”

Babam kafasını salladı. “Bu biraz karmaşık, Lilah. Uzaktaydın ve görmedin...” Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak duraksadı. “Bak, Bay Matthews gittikçe kötüleşiyor. Chase için uygun bir ortam değil ve bunu kabul etmesi için uzun zamana ihtiyacı var.”

Ellerimi yukarı doğru salladım. “Yani bu mu? Chase’in alkolik bir babası var ve bu yüzden bize mi taşınıyor? Benim söz

hakkım yok mu?” Mızımız bir velet gibi görünüyor ve bundan nefret ediyordum.

Babam bana cevap vermeden önce dişleriyle alt dudağını ısırırdı. “Bu seni aşan bir şey, Lilah.”

Gözlerimi devirdim. Doğruydı. Çünkü durumun ciddiyetini muhtemelen anlayamazdım. Şunu iyice anlamıştım ki Chase o evden ayrılmalıydı ama bu bizim eve taşınması gerektiğini göstermezdi. Belli ki babam bunu düşünmemişti.

“Peki nerede kalacak? Fazladan odamız yok,” diye belirttim. Babam gözlerini yoldan ayırmadı.

“Senin odanın karşısında, koridorun öbür ucundaki odada.” Söylediklerinin beni inciteceğini biliyormuş gibi hızla cevaplamıştı; sözlerinin etkisini yok etmeye çalışıyordu.

Gözlerimi kıstım. “Orası yatak odası değil, annemin yeri.”

İç geçirdi. “Ne olursa olsun, annen o odayı hiç düşünmeden verirdi.”

Gözlerimi kısarak bakış attım, o da bana sıcak bir tebessümle cevap verdi. “Kabul edeceğini biliyorum, Lil. Sorun olmayacak. Çocuğun düzenli bir eve ihtiyacı var. Ona kucak açmanı umuyorum.”

Cesedimi çiğnemesi gerekir. Bir zamanlar arkadaş olabilir-
dik ama son bir buçuk yıldır Chase’i görmekten kaçınıyordum.
Bu sırf koridorun karşısındaki odaya taşınıyor diye değişecek
değildi. Eğer aynı evi paylaşmaya zorlanırsam, sessiz kalma
hakkımı kullanırdım.

Soyulmakta olan mavi ojelerime bakarak, “Ne zaman geliyor?” diye sordum.

“Yarın.”

Yarın mı?

Hayatımı Chase'e göre ayarlamak için yirmi dört saatten az zamanım vardı.

Babam omzuma elini koydu. Bu rahatlatıcı ağırlığın bana her şeyin yolunda olacağını anlatması gerekiyordu ama ben boğazımdaki yumruyu yutup kafamı çevirdim.

“Biliyorsun ki bunu yeni bir başlangıç olarak kabul etmelisin, Lilah. Kimse geçmişini kurcalamak istemez.”

Yanılıyordu.

Ben kurcalardım.

İkinci Bölüm

Lilah

Sırlara takıntım çok masumane başlamıştı. Halamın evindeki pencere, köhne bir şehir parkına bitişik araba otoparkına bakıyordu. Şehir parkı nadiren bir etkinlik için kullanılırdı, basketbol sahaları potasız olduğundan işlevsizdi, tenis kortunun fileleri hayalet bir geminin yırtık pırtık yelkenleri gibi görünüyordu. Bunların yerine insanlar buraya sabahın erken saatlerinde daha çok iki şey için park ederdi: seks ve uyuşturucu. Çoğunlukla sevişen çiftlerin sayısı, uyuşturucu satışlarını geçirdi.

Olayların nasıl geliştiğini daha iyi görebilmek için ucuz, plastik güneşlikleri aralar ve yatağımın kenarından izlerdim. Arabaları tembel, beyaz bir dumanla dolar, camları sisle kaplanırdı. Karmaşık yaşamları büyüleyiciydi ve sırlarının benimkileri kovaladığı anları iple çekerdim.

Yılbaşından kalma paramın on dolarını Teksas'a kayıtlı isim ve plaka veren bir internet sitesinde harcamıştım. Zararsız görünen bir bilgiyle, sırlar dünyam genişlemeye başladı.

Google aramalarında, Facebook ve Instagram hesapların-

da ve devlet arşivinde saatlerce kendimi kaybedebilirdim. Bilgiye ulaşmayı aşırı kolaylaştırmışlardı. Ve tabii halka açık bir parkta iş bitirenler belki de mahremiyet konusunda pek kaygılı değildi.

Ama ne yazık ki birkaç ay sonra yatağıma tünemek yetmemeye başladı. Her gece aynı çiftler, aynı uyuşturucu bağımlıları... Sırları artık sıkıcı ve tahmin edilebilirdi. İnternette maymuncuk setini işte o zaman aldım. Paketin yerini sürekli takip ettim ve geleceği gün, halam işten dönmeden karşılamak için okuldan eve koşarak döndüm. Kullanım kılavuzunu okumak iki gecemi, bu konuda ustalaşmaksa iki haftamı almıştı.

Babam beni Blackwater'daki evimize geri götürebilir, beni koridorun öbür ucundaki odada Chase'i ağırlamak zorunda bırakabilirdi ama takıntımı elimden alamazdı. Okulun açılmasına iki gün vardı ve ben bu kırk sekiz saati iyi değerlendirmeye niyetliydim.



Chase'in gelmek üzere olduğu günün sabahı, parlak ve erken bir güne uyandım, üzerime kotumu, parçalanmış Converse'lerimi, Austin'e taşındığımdan beri görmediğim, Blackwater Dans Grubu'na ait eski bir gömleği geçirdim. Keten kumaş onu bıraktığım günkü gibi yıpranmış ve yumuşaktı.

Maymuncuk setimi çantama teptim ve yedek olarak birkaç tel toka alıp almadığımı kontrol ettim. Koridora çıkıp odamı kilitledim. Koridorun karşısındaki oda beni çağırıyordu ama onu görmezden geldim. Kapısı kapalıydı, bildiğim kadarıyla da babam o odayı annemin eşyalarından arındırıp Chase için hazırlamıştı. Ne fark ederdi ki? Nasılsa artık anneme aitmiş gibi durmuyordu.

Döndüm, karşı duvarda asılı aynadaki görüntümü bir anlığına yakalayıp merdivenlere yöneldim. Küçükken o aynada kendimi görebileyim diye babam beni kaldırmak zorunda kalmıştı.

O anda, istesem de istemesem de, kendimi gördüm. Sahte siyah saçlarım açık tenimdeki çillerimi ortaya çıkartıyordu ve bu etkidenden hoşlanmıştım. Sarı saç diplerimi inceledim, gündün güne uzuyorlardı; bu konuda er geç bir şey yapmalıydım.

Babam alt kattaki odasındaydı ama mutfakta bana bıraktığı yapışkanlı notu buldum. Kahvaltılıklardan bir yığın hazırlamıştı; bir kutu yulaf ezmesi altta, üzerine simetrik olarak yerleştirilmiş muzlar. Not muzun üzerine yapıştırılmış ve vurulamak için de gülen surat eklenmişti.

Kahvaltı :)

Odasındaki televizyonun yıllar öncesinden kalma bir beysbol oyununun tekrarını gösteren sesini duyabiliyordum. Yulaf ezmesini bırakıp muzları kaptım ve kapıya yöneldim. Cumartesi sabahı saat 9.30'du ve gidecek bir yerim yoktu. Blackwater'da hiç arkadaşım olmadığını düşünürsek seçeneklerim sınırlıydı; kimseyle görüşmüyordum. Kasabada bir tek kahve dükkânı vardı ve yanlış hatırlamıyorsam Cumartesi sabahları briç kulübü tarafından istila ediliyordu. Yine de o tarafa gitmeye karar verdim.

Kulaklıklarımı takıp yakındaki kasaba meydanına doğru yürümeye başladım, şanslıysam yolda bir şey dikkatimi çekebilirdi. Arkamda bir arabanın gürleyerek yoldan aşağıya gelmekte olduğunu duyduğumda yolun sonuna varmıştım, köşeyi dönüp ana caddeye çıkmak üzereydim. Belirgin ses, kulaklarımdaki Vance Joy müzik listemin sesini bastırarak kadar yüksekti ve kasabada bu kadar külüstür tek araba var-

dı. İçimden bir Şey beni drtt, istemsizce döndüm ve hantal canavarın bizim garaja yönelmek için direksiyon kırdığını son anda gördüm. Kamyonetin Nixon idaresindeyken muhtemelen daha iyi zamanları olmuştu ama Chase arabanın aŐınma ve yıpranmalarını Şeref madalyası gibi sahiplenmiŐti. Pek ok Şey gibi eski kamyonet, Chase Matthews'un küçük kasaba cazibesine çok az Şey katmıŐtı. Tam bir Amerikalı beysbol yıldızt. Mezuniyet balosunun kralı. Yrek hoplatan. Eski en iyi arkadaşım.

Direksiyonun arkasında oturmuş küçük evime bakıyordu. Yolun aşağısından bile arabasının tozlu camlarının arkasındaki yakışıklı profilini seçebiliyordum. Mkemmeldi. İyi genlerin zirve yapması ve beysbol antrenmanları onun bu uzun boylu figürü elde etmesini kolaylaŐtırmıŐtı. Durduğum yerden elagzlerini göremiyordum ama gözlerimi kapasam gün gibi net hayal edebilirdim.

Chase, birkaç dakika evi süzerek öylece kaldı, sonra kafası yolcu koltuğuna doğru dönünce kalbim yerinden oynadı.

Döndüm ve koşarak uzaklaştı; onu izlediğimi ğrenemezdi.

Ana caddeden aşağıya bir süre koşmaya devam ettim, yürümek için yavaŐladıėımda bile hâlâ gülümseyişi gözümün önündeydi. Chase'le ilgili unutulması en zor Şey buydu. GlmseyiŐini bir buçuk yıldır yakından görmemiş olmam bir Şey değiştirmezdi, on altı yıl boyunca tek arkadaşım o olmuştu.

Üçüncü Bölüm

Chase

Calloway'lerin evine gözümü dikip kamyonetimden inecek cesareti toplamaya çalıştım. Koridor boyunca uzanan pencerenin ve oturma odasının perdelerinin arkasında hayat belirtisi var mı diye baktım. Bir yılı aşkın bir süredir evlerine girmemiştim ve sokak kapısının arkasında beni neyin beklediğinden emin değildim.

Calloway'lerin evine taşınmak istemiyordum ama babam yüzünden başka seçeneğim kalmamıştı. Son birkaç yılda, partilerin eğlenceli hayatından, evde tek başına içen sefil bir sarhoşa dönüşmüştü. Birkaç gün önce Koç Calloway uğramış, babamı fırın açık vaziyette, kendi kusmuk gölünün içinde uyur halde bulmuş ve benim orada yaşamaya devam etmeme kesinlikle izin vermemişti. Ve işte buradaydım, kelimenin tam anlamıyla bir yetimdim.

Emniyet kemerimi çözüp Harvey'in oturup arsızca apış arasını yalamakta olduğu yan koltuğa döndüm. Köpek işte. Uzanıp kulağının arkasındaki o noktayı kaşıdım.

İki yaşındaki Golden Retriever'a, "İçeri girelim mi?" diye sordum. Kafasını sola yatırıp dilini sarkıttı. Anladığımı kadarıyla bu bir evetti.

Kamyonetin kapısını açıp aşağıya atladığım esnada evin ön kapısı açıldı. Elinde bir fincan kahveyle Koç Calloway dışarı çıktı. Boştaki elini kullanarak sabah güneşine siper aldı ve hoş geldin anlamında kafasını salladı.

"Günaydın. Eşyalarına yardım ister misin?"

Omuz silktim. "Fazla bir şey yok. Sadece birkaç çanta ve Harvey'in yatağı."

Adını duyan Harvey, aşağı atlayıp Koç Calloway'e ulaşabilmek için beni itekleyerek geçmeye çalıştı. Patilerini pantolonuma yasladı, işe yaramayınca umutsuzca havladı. Her şeye rağmen pek de şaşıla bir ilk izlenim değildi.

"Sorun olacaksa onu dışarda bırakabiliriz. Onu evde bırakmadım, babam beslemeyi unutuyor."

Koçun bakışları benimkilerle buluştu. "Hiç sorun değil. Lilah hep bir köpek istemiştir. Bu onu heyecanlandıracak."

Lilah'nın adı geçince bir bakış attım.

"Ama onu yakalayamadın," diye devam etti. "Harvey'le ikisini daha sonra tanıştırmak zorunda kalacağız."

Lilah'nın karşılama komitesinde olmaması beni şaşırtmamıştı ama bir parçam evde beni bekliyor olmasını dilerdi. Sessizlik oyunundan bıkmıştım. Beni görmezden gelmeye başladığı ilk gün bu oyundan sıkılmıştım ama o, aramızda bir uçurum bırakarak Austin'e taşınmıştı. Şimdi geriye döndüğüne göre, sessizliğinin sürüp sürmeyeceğini merak ediyordum.

Dördüncü Bölüm

Lilah

Bağımlılık güçlü bir şey. Tek deneme, uyuşturucudan alınan bir tadım bile öyle bir dürtü, öyle bir kaşıntı yaratır ki ömür boyu kaşısanız bile iyileşmez. Okul sonrası özel vaazlarda anlatılanın tersine, maddeler kendi başlarına kararlı insanların güçlü iradelerini insafsızca istila edebilecek güçte birer umacı değiller. Hayır, onlar sadece farklı renklerde birer kıvılcım ve bazı insanlar diğerlerine göre daha kolay alev alırlar.

Annem yeryüzündeki her şeye bağımlıydı. Ağrı kesiciler görkemli bir kronik sırt ağrısından birikmişti. Alkol, gençliğinden gelen ana unsurdu. Metamfetamin, zehirli filizleriyle, yavaş yavaş çıtırdayan hayatının kırık parçalarını birbirinden ayıran kırsal bir enfeksiyondur. Bağımlılıkları hayatımın büyük bir bölümünde sürücü koltuğunu işgal etmişti. Cenazesinden sonra, kilisede ön sırada otururken uyumsuz siyah giysiler içindeki akrabalar bana tek tek, “Şunu bil ki annen seni her şeyden çok severdi”nin çeşitlemelerini sundular. Ama ben gerçeği biliyordum; söyledikleri doğru olsaydı bunu bana kendisi söylemek için şimdi yanımda olurdu.

Alışveriş gezimi olabildiğince uzatmaya çalışarak Crosby'nin marketinin koridorlarına şöyle bir göz attım. İhtiyacım olan şeylerin olmadığını doğrulamak için kolumdaki boş sepetle koridorları bir aşağı bir yukarı ikişer kez dolaştım. Blackwater'da Whole Foods gibi yerler yoktu. Organik, glütensiz ve vejetaryenler için gıdalara veya çiftlik hayvanı etiketlerine rastlanmıyordu. Kutulanmış veya işlenmiş değilse, seçenekler Crosby'nin marketinde bulabileceğiniz türden değildi. Neyse ki oraya yiyecek için gitmemiştim.

Sabun ve şampuan reyonundan geçerken saç boya larının önünde biraz durdum. Beş renk vardı; siyah, koyu kahve, açık kahve, sarı ve itfaiyeci kırmızısı. Kutuların çoğunun son kullanma tarihi geçmişti, diğerlerininse defalarca yere düşüp geri konmaktan şekilleri bozulmuştu. Kutunun ön tarafında gülümseyen bir kadın resmi olan sarı boyada tereddüt edip kuzguni siyaha uzandım.

“Bekle, onu alma.”

Rafin arka tarafındaki kutuyu kapmak için omzumun üzerinden ince bir el uzandı. Arkamı dönünce yeni bir kutuyu, al mam için gülümseyerek bana uzatan bir kız gördüm. Gözlerinde siyah eyeliner vardı ve sarı saçlarının alt kısımları sanki o sabah bir kova radyoaktif boyaya batırılmış gibi solmuş ve pembeye dönmüştü. İncecik kolları ve çıkık elmacık kemikleri olan uzun boylu bir kızdı.

Kutuyu elime alıp inceledim. “Teşekkürler.”

“Önde duranları hep çocuklar dağıtıyor. Ben eksiklerin yarısını evden tamamlıyorum.”

Yeni boya kutusunu sepetime atarak, “Mantıklı,” dedim.

Nazik bir tavırla ama beceriksizce elini uzatarak, “Ben Ashley,” dedi. İsmi onu hayal meyal tanıdığımı doğruladı. Kasaba-

ya lise birinci sınıftayken taşınmıştı ama ben Austin'e taşınmadan önce kendisiyle konuşmak için bir sebebim olmamıştı.

“Ben Lilah.”

Adımı duyunca yüzündeki gülümseme soldu. Başta beni tanımamıştı ama gözleri beni inceledi, eski kişiliğimi çıkar-maya çalıştı;, artık tanınmamayı ummakta çok geç kaldığının farkındaydım.

“Geri mi döndün?” diye sordu.

Omuz silktim. “Öyle görünüyor.”

Aklının neden karıştığını biliyordum. Blackwater'dan dans takımının sarışın kaptanı olarak ayrılmış, dağınık siyah saçlı vampir olarak geri dönmüştüm.

Birkaç dakika bir şey söylemeden durduktan sonra yanından geçip yazar kasaya yöneldim.

“Pekâlâ, görüşürüz.”

Beni durdurmak için elini uzatarak, “Bekle,” dedi. “Günün geri kalanı için ne planlıyorsun bilmiyorum ama saç boyama-da iyiyimdir.”

Bakışlarını sarı saç diplerimde gezdirdi.

“Evim yolun hemen aşağısında,” diye devam etti.

Daha önce arkadaş olmadığımız düşünülürse daveti beni şaşırtmıştı. Belki de alnımda parlak, dönen harflerle, “İMDAT. ARKADAŞA İHTİYACIM VAR” yazıyordu ya da tam tersi. Ne olursa olsun, eğer Ashley'nin evine gitmek kendi evime gitmemi geciktirecekse bana uyardı.



Ashley'nin evi benimkinden birkaç sokak ötedeydi, banyosunda oturduğum yerden Chase'in kamyonetinin gürültüsünü duyduğuma yemin edebileceğim kadar yakındı. Ashley, boya-

yı saçma uygulamak için gerekenleri yapıyor, ben de oturdum tabureden aynada onu izliyordum.

“Sen gittiğinden beri değişen pek bir şey yok,” dedi.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı kaldırdım.

“Kimberly ve dans ekibinin kızları hâlâ popüler. Josh Hasting hâlâ oyun kurucu ve Trent Bailey’le birlikte ikinciliği paylaşıyor. Bu bir nevi sporcularla mı yoksa kötü çocuklarla mı ilgilendiğine bağlı.”

“İkinci derken... İkinci sırada mı yani?”

Kahverengi gözleri aynada benimkilerle buluştu. “Okuldaki en seksi çocuk çekişmesinde.”

Blackwater gibi küçük bir yerde, erkekler söz konusu olduğunda pek seçme şansınız olmazdı. Okuldaki bütün kızların sınıfın en seçkin erkekleri hakkında atıp tutabileceklerini unutmuştum.

“Ben Trent’in daha tatlı olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Trent’i hatırlıyordum. Siyah saçları ve mükemmel bir şekilde mükemmel olmayan hatları vardı. Ben kasabadan ayrılmadan önce küçük çapta uyuşturucu satıcılığından, yaşı tutmadığı halde içki içmeye kadar, çeşitli sebeplerle birkaç kez tutuklanmıştı. Eğer Ashley kötü çocuk derken onu kastediyorsa, anlaşılan ben yokken Trent değişmemişti.

Sırtarak, “Birinciliğin kimin elinde olduğunu zaten biliyorsun,” dedi.

Chase.

Yanağımın iç tarafını ısırdım. “Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?”

Kızardı ve bir tokaya uzanmak için başını eğdi.

Onu utandırmıştım.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bunu sormamın bir nedeni, saçımı boyattıktan sonra ona sırtımı dönmeyeceğimi bilmesini istememdi. Arkadaşlarımı yüzüstü bırakacak değildim. Diğer nedense, eve gitmek istemememdi.

Gözleri ümitle parladı. “Aslında bir parti var...”

Sözünü kesip var gücümle gerçek bir gülümseme sunarak, “Kulağa hoş geliyor,” dedim.

Beşinci Bölüm

Chase

Babamın kasaba meydanında kendi babasından kalma bir tamir dükkânı vardı, ona da büyük büyük babamdan kalmıştı. Önünde “Bozuksa tamir ederiz” yazan 1950’lerden kalma bir tabela vardı. Küçükken tost makinasından çamaşır makinasına her şeyi tamir etmeyi öğrenmiştim ama asıl merakım klasik fotoğraf makineleriydi. Dükkânda bunlardan fazla yoktu. Aslında o kadar azlardı ki, babam benim için bir kenara ayırırdı. Tamir etmeyi öğrenmek babam için zaman harcamaya değmezdi.

Bana verdiği ilk dört makinayı bozdum. Tamiri zordu ama parçalarını bir araya getirmeye çalışmak, sonunda büyük şeyler elde ettiğiniz bulmacalar gibi hissettiriyordu. Klasik Polaroid makineler yüz dolara gidiyordu ama elden geçirilmiş Leica’lar birkaç bin ederdi. Leica’lar benim özel ilgi alanımdı.

Hâlâ dükkândan fotoğraf makinesi getiriyordum ama kalitesi internettekilerle kıyaslanamazdı. Genellikle haftada birkaç saatimi nadir bulunan, yıllardır kullanılmamış uzman makineler arayarak harcardım. Bunları tamir etmek daha eğ-

lenceliydi; bana diğer herkes vazgeçtiğinde bile bir şeyi tamir etmeye çalışmanın kıymetini öğretmişlerdi.

Berberimde bir kutu klasik fotoğraf makinesiyle kamyonetimin kasasından atladım. Günün son kutusuydu, kutuyu kalçama yaslayıp sürgülü kapıyı kapatırken, pas yığını kapının bir gün daha el değmeden durmasını umdum.

Kaldırımda yürürken ve eve girerken Harvey yanımdan ayrılmadı. Bütün gün kamyonetle ev arasında gel git yaparken beni takip etmekten aklı karışmıştı. İkimiz de yeni evimizden ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk.

Odanın kapısını iterek açtım, içeri önce Harvey girdi, yatağın etrafındaki halıyı kokladı. Onun benden çok önce anladığı bir gerçek vardı; burası bizim evimizden farklı kokuyordu.

Koç Calloway bana ayrı bir oda vermekte ısrar etmişti ama asıl konu bu değildi. Yan tarafında Elaine Calloway yazan koliler yığını bunu kanıtlıyordu. Burası onun odasıydı ve ben burada kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum.

Etrafıma baktım, kendime yer açmaya çalışıyordum ama köşede duran koli yığını dikkatimi çekiyordu. Elimdeki fotoğraf makinesini yatağın üzerine bırakıp o tarafa yöneldim. Madem davetsiz misafirdim, öyle de davranabilirdim.

En üstteki kutunun tepesini açtım. İçindekileri eşelerken kenardan boş bir parfüm şişesinin tıngırtısı geldi. Bir grup ıvır zıvır diye düşündüm, ama kutunun dibinde Elaine Calloway'ın anne babasının arasında otururken çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Her ikisinin de hık demiş burnundan düşmüştü. Annesi kollarıyla sıkıca sarmış, sanki onu dünyadan koruyor gibi öne doğru eğilmişti. Babasının ifadesi keskindi, koyu kahve gözleri fotoğrafı çekenin ruhuna dimdik bakıyordu.

Babası.

Her şeyi başlatan adam.

Lanet olası hergele.

Kutunun kapağını tekrar kapatıp ayağa kalktım.

“Gidelim, Harvey.”

Koşu ayakkabılarımı bağlamadan ayağıma geçirdim, Harvey’nin tasmaını aldım ve merdivenlerden hızla indim.

Altıncı Bölüm

Nisan 1985

Blackwater, Teksas

Elaine Calloway hep bir kız kardeş, bir koruyucu melek veya bir kahraman için dua ederdi. Ailesinin prefabrik evinin arkasında diz çöker, eklem yerleri beyazlayacak kadar sıkarak ellerini kenetlerdi. Duaları babasının darbelerinin sesini bastırmazdı, bu küçük evde bunlardan kaçacak yer yoktu ama Elaine denemekten vazgeçmezdi.

Özellikle kötü gecelerde annesi küçük yatak odasına süzülür, okul çantasının içine birkaç yedek kıyafet koyardı. Öyle gecelerde annesi yüzünü uzun, sarı saçlarının arkasına saklar, Elaine'in görmesine izin vermezdi ama Elaine bilirdi. Annesi kasabanın en güzel hanımefendisiydi ve siyah-mavi olmadıkça yüzünü asla saklamazdı.

“Bebğim, Hannah'nın evine git. Pencereden çık ve Hannah'nın evine bisiklet sür.” Soluk yeşil gözleriyle Elaine'den özür diledi.

Elaine akli karışmış halde pijamalarına baktı. “Anne, yarın okul var. Hafta içi geç saatte dışarda olamam...”

Annesi önce, “Elaine!” diye bağırdı, ardından sesi yumuşadı. “Dediğimi yap tatlım. Çabuk ol.”

Ağlamamak için kendini zor tutan Elaine titriyordu. Annesi asla bağırmasdı, hele Elaine’e hiç.

“Susan! Kahretsin, daha seninle konuşmam bitmedi!”

Adamın sesi annesini irkiltti. Eğildi ve iyice görebilsin diye yüzünü Elaine’in yüzünün tam önüne getirdi. Dudağı patlamış, sol gözü şişip sağ gözünün iki katı kadar büyümüşü.

“Lütfen git,” diye yalvardı.

Elaine gözyaşlarına hâkim olamadı. Büyük bir kız gibi davranamamıştı.

Annesine, “Benimle gel,” diye yalvardı. “Benimle Hannah’nın evine gel!”

Annesi kafasını salladı ve pencereye gitti. Paslı kilidi çevirerek açıp yukarı kaldırdı. İçeriye gecenin soğuk havası kuvvetli bir esintiyle doldu ve Elaine ısınmak için kollarını kavuşturdu. Annesi çantasını camdan dışarı attı ve Elaine’i aşağı sallandırmak için geri döndü.

Koridorda babasının ağır ayak sesleri duyuldu, bağırıları gittikçe daha yüksek gürliyordu. Ayıp ve nefret dolu kelimeler kullanıyordu. Aynı kelimeleri Elaine kullansa poposuna şaplak yerdı ama etrafta babasını cezalandıracak kimse yoktu.

Babası Elaine’in kapısına vurdu, ucuz sunta yerinden ayrılmaya kadar kapının tokmağını zorladı.

“Kapıyı aç!” diye bağırdı.

Annesi öne fırlayıp Elaine’in kolunu tuttuğu gibi cama doğru çekti.

“Bisikletine bin, Hannah’lara git,” diye ısrar etti. “Yolu hatırlarsın, aynı daha önce çalıştığımız gibi...”

Babası tekrar “KAPIYI AÇ!” diye bağırdı, yumruğuyla kapıya vuruyor, vuruyor, vuruyordu.

Annesi Elaine’i pencereden çıkabilsin diye havaya kaldırdı.

Elaine, “Gitmek istemiyorum,” diye ağlayıp annesinin boynuna sarıldı. “Lütfen benimle gel, lütfen!”

“Git bebeğim. Yarın okuldan sonra gelip seni alırım. GİT.”

Annesi Elaine’i camdan sarkıtıp güvenle ininceye kadar bekledi. Elaine pencereden aşağıya yaklaşık bir metre kadar düştü, ayağı ön bahçenin yumuşak çimlerine değince yukarı baktı ve annesinin soluk yeşil gözleriyle karşılaştı.

Odanın ince kapısı babasının yumruklarına yenik düştüğü sırada annesi, “Seni seviyorum,” diyordu. “GİT.”

Elaine döndü, çantasını kaptı, çamurun içinde yatan canlı pembe bisikletine koştu. Pedallara asılırken yatak odasından gelen sesleri duymamaya çalışıyordu. Geceleri uykusunu kaçıran, rüyalarına giren seslerdi bunlar.

Eski evin park yerini geride bırakıp ana caddeden hızla geçti. Hannah’nın evi kasabanın daha seçkin bir bölümündeydi, buradaki evlerin büyük verandaları, ön bahçelerinde güller vardı. Elaine alçak çitin kapısını açtı, bisikletini çimlerin üzerine bıraktı. Parmak uçlarına basarak arka taraftaki Hannah’nın penceresine ulaşıncaya kadar evin çevresini dolaştı. Arkadaşı prenses yatağında, mavi gökyüzü şeklinde bulutlarla boyanmış tavanının altında uyuyordu.

Elaine küçük parmağını pencere camına tıklatarak, “Pişt. Hannah,” dedi. “Hannah!”

Arkadaşı yatağında doğruldu. Karşısında Elaine’i görünce kısık sesle çığlık attı. Battaniyesinin altından sıyrılıp pencereye koştu. Pencereyi Elaine’in sığabileceği kadar açabilmek

için küçük parmaklarının kilit üzerinde birkaç saniye çalışması gerekti.

Elaine'in çantasını aldı, onu da içeri çekerken arkadaşının gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını fark edemeyecek kadar heyecanlıydı.

“Bu gece senin gelmeni bekliyordum,” dedi. “Annem yemekten sonra kurabiye yaptı. Sana fazladan bir tane aşırıdım.”

Komodine döndü, peçeteye sıkıca sarılmış bir kurabiye çıkardı. Kurabiye yi avucunda saklayarak Elaine'e getirdi.

Kurabiye hâlâ sıcaktı, bir ısırık alıp çikolata parçaları dilinin üzerinde erimeye başladığında koruyucu melek için dua etmesine gerek olmadığını düşündü Elaine.

Onun Hannah'sı vardı.

Yedinci Bölüm

Lilah

Gözlerimi sırtına odaklamış, kalabalık partinin içinden geçen Ashley'yi takip ederken, müziğin basları etrafı dövüyordu. Bu kadar insanla yeniden bir araya gelmeye hazır değildim, okulun ilk günü tekrar göreceğim insanlar bana bir ömür boyu yetecekti zaten.

Ashley fiçinin ve bira kokan masaların yanından geçip bizi arka bahçede bir çardağa götürdü. Toplanmış küçük bir grup vardı, yakınlaştıkça aralarına tünemiş Trent Bailey'yi fark ettim.

Trent bana bir bakış atıp gülümsedi, bir anlığına ağına yakalandım. Çekici olduğu ortadaydı. Kimsenin ummayacağı kadar şirindi. Bir şekilde atalarından gelen sıradanlık zincirini kırmıştı, anne babasının gösterişsiz genlerini dikkate değer bir zürriyetle birleştirmişti.

Yanındaki oturağı işaret etti, Ashley beni itekledi, ben de yüzüme gelen dumanı kovma içgüdümüne direnerek Trent ve arkadaşı arasındaki çıplak tahtadan yamalı yere oturdum. Tütün kokusu bekâretimi yitirdiğim zamanların canlı hatıralarını geri getirdi. Austin'de lise üçüncü sınıfa başladığımda çocu-

ğün teki bana yakınlaşmış, kız arkadaşı olmamı istemişti. İki ay sonra terli bacakların ısıltısı, tütün kokan nefesler ve dağınık çarşaf aralarında bana sahip olmuştu. Gözlerimi sürekli kapalı tutmuş, her şey bittiğinde sigara dumanının pusunun içinden tavana bakıp Chase'i düşünmüştüm.

Trent Bailey, yanık sigarası ve deri çizmeleriyle bana Austin'deki o çocuğu hatırlatmıştı. Trent de o tür bir pislikti ve kulağıma fısıldamak için eğildiğinde midem ters döndü. "Kasabaya ne zaman döndün?"

"Dün."

Trent, sigarasının izmaritini çardağın zeminine fırlatıp çizmesiyle ezdi. "Saçını beğendim. Siyah sana sarıdan daha çok yakışmış."

Sigara külünün tahtada bıraktığı lekeye baktım, sonra bir anlığına votka kokusu sigara kokusunu bastırdı. Elden ele dolayan yarısı boşalmış şişeden çekme sırası bana gelmişti. Uzanıp Trent'in yanımda oturan arkadaşından şişeyi aldım. Ucuz kâğıt etiket tembelce, azar azar içilmekten sıırılsıklam olmuştu, şişeyi ağzıma götürürken temiz sıvı bir şelale gibi ağzıma aksın diye şişenin ağzını havada salladım.

İçip içmemek konusunda kararsız kalmıştım. Alkoliklerin çocuklarının da alkol problemi olması riskinin dört kat olduğunu okumuştum ama sonra annemin mirasından kaçmanın anlamsız olduğuna karar verdim. Ucuz votka boğazımdan aşağı kayarken annemin yüzü gözümün önüne geldi. Tadından nefret ettim ve bunu göstermemek için kendimle savaştım. Annemin sabah kahvaltısında kendi portakal suyuna kattığı likörle aynıydı; onun ağzını sulandıran ve beni öğürten tek şeyle aynı tattı.

Dudağımdan sızan damlayı silip şişeyi Trent'e uzattım.

Alırken sırtıp parmağını benimkinin üzerinde kaydırđı ve ben günü muhtemelen onun evinde sonlandıracağımı anladım.

Votkanın etkisiyle gaza gelip yüzüzze, “Erkek arkadaşın var mı?” diye sordu. Çardağın diğér tarafındaki Ashley’nin gözlerini bulmak için bir bakış attım. Ashley gülümsedi ve çaktırmadan başparmaklarını havaya kaldırdı. Trent’in ilgisi- ni çekmiş olmam onu etkilemişti ama övgüsünü hak etmiyordum. Sadece partideki en yeni ve en parlak şeydim, tıpkı Trent kendi yansımasını görebilsin diye parlatılmış bir kaşık gibi.

Ona döndüm ve biraz daha yaklaştım. “Hayır. Neden sordun?”

Gülümsedi, kotunun arka cebinden küçük bir poşet çıkarırken dudaklarıma odaklandı. On küçük beyaz hap. Molly. Kendisiyle hiç tanışmamıştım ama şu sorumu cevaplamasını umarak arkadaşlarını denemiştım: Hangi küçük beyaz hap bir anneye kızını unutturur?

Ağzımı açtım. Trent dilime bir hap koydu. Eğilip beni öptüğünde kapsül çözülmeye başladı. Ellerimi göğsüne bastırıp onu ittirdim ama öpüşmeyi ilk o kesti. Öpücük çabuk, acısız ve masumdu, sonra votka dönüp dolaşıp tekrar bana geldi.

Bir yudum daha alma vaktim gelmişti.

Sekizinci Bölüm

Chase

Lazanyam mikrodalgada ısınırken Calloway'lerin yemek masasına baktım. Dengesiz ayakları üzerinde öne arkaya sallanan eski, tahta ve kare bir masaydı. Son on buçuk yıl boyunca mutfağının köşesinde oturmuştum, burada bir sürü hatıram vardı. Bu masada Lilah'nın karşısında oturmuş, suratıma bulaşan dondurmayı yaladıktan sonra onunkini de bitirmek için yalvarmıştım. Bu masada ilk dişimi bir elmada kaybedip kanlı ağzımla Lilah'yı korkutunca başım büyük belaya girmişti.

Şimdi üstünü örten bir toz tabakası vardı, sanki yıllardır kimse üzerinde yemek yememişti. Mikrodalga ötünceye kadar bir havlu ıslatıp masanın tozunu aldım. Sonra duvarın önündeki eski yerimden bir oturak alıp yemeğimi yedim. Bu boş evi çok iyi tanıyordum. Zamanı mümkün olan en iyi şekilde koruyan bir müze etkisi vardı. Köşedeki lambanın bozuk olduğunu biliyordum, kimse de değiştirmemişti, tıpkı eski VCR ve sallanan kırık koltuk gibi. Bunları eve Bayan Calloway getirmişti, neden bunlardan kurtulmadıklarını da anlayamıyordum.

Koçun koridorun sonundaki odasından gelen beysbol oyununun zayıf sesini duyabiliyordum. Not defterinin sayfaları evin her tarafını kirletiyordu; beysbol tutkunu bir adamın sürekli zırvalamaları. Beysbol oyununu ben de severdim ama bu kadar kanına işlemesi bana olacak şey değildi.

Harvey masanın altından melodramatik bir inilti koyuverdi ve sabırla yemeğimden artanları beklemekte olduğunu fark ettim. Sokak kapısı açılmadan hemen önce önüne bir parça yanık peynir attım.

Saat gece yarısı 12.01'di, Calloway'lerin evinde kalmaya başlamamın resmen ikinci günü başlamıştı ve nihayet Lilah'yi ilk kez görebilecektim. Sendeleyerek eve girdi, arkasından kapıyı kapattı ve sanki kendi ağırlığını taşıyamıyormuş gibi arkaya yaslandı. Nefesimi tutup bir sonraki hareketini bekledim. Bakışlarımla karşılaşmadan önce Harvey'nin heyecanı coştı. Koşup üzerine saldırmazın diye aşağı uzanıp tasmaını tuttum. Yalvaran parlak gözleri benimkilerle buluşunca kafamı hayır anlamında salladım.

Koşup onu selamlamayı benim kadar istiyordu. Lilah dönmüştü. Dönmüştü ama çok değişmişti. Siyah saçlar, kısacık kot şort ve uyuşturucudan kaynaklanan uyuşukluk. Ama aynı zamanda da benim hep tanıdığım kızdı; solgun, ufak tefek, çilli ve kaybolmuş. Varlığını bildirmek için sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım ama o çoktan gitmişti. Gözleri yuvalarından fırlamış, bir eliyle midesini bir eliyle ağzını tutar halde merdivenlere koştu. Midesi o kadar bulanıyordu ki benim varlığımı fark etmedi bile.

Harvey'yi dışarıya çıkarıp merdivenleri ikişer ikişer tırmandım. İkimiz aynı banyoyu paylaşıyorduk, Lilah ve ben. Normalde yanı başında duran tıraş kremi fark ederdi ama kafası

klozetin üzerinde, sanki vücudu içerdeki her şeyi reddediyormuş gibi derinden gelen yüksek öğürtü sesleriyle kusuyordu.

Banyoya girip beysbol seyreden babası sesleri duymasın diye kapıyı dikkatlice kapattım. Tuvalet kâğıdına uzandı, ağzını sildi ve bana bakmak için hızla döndü.

Gözleri beni anında yakaladı; parlak yeşil ve beni tanıyınca kadar savunmasız olan gözleri.

Çekingen bir adımla ona yaklaşarak, “İyi misin?” diye sordum. Gözlerini kısıp kapıyı işaret etti. “ÇIK DIŞARI.”

“Lilah...”

Dönüp tekrar kustu, varlığıma itirazları, vücudunun kendisini gecenin ahmaklıklarından arındırma ihtiyacında kayboldu.

“İçtin mi?” diye sordum.

Hızlıca ve belli belirsiz kafa salladı.

“Uyuşturucu da mı aldın?”

Cevap vermedi, ben de sorumu tekrarladım. “Lilah, bir şey aldın mı?”

Başını tuvaletin kenarına uzanmış koluna yaslayarak, “Molly,” dedi.

Elini yüzünü yıkamak için uzanınca kötü kokusunu aldım. Sanki sigara dumanı ve kusmukla duş almış gibiydi. Eğilip iyi olup olmadığını kontrol ettim. Gözleri kapalıydı, dudakları çatlamış ve derisi soyulmuştu. Kolsuz bluzunun altında göğsü yükselip alçalıyor mu diye bir süre onu izledim.

Ateşinin gittikçe düştüğünü fark edebiliyordum, hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra, bir bardak su için sessizce aşağıya indim, fikir değiştirip iki bardak su aldım.

Geri döndüğümde uyanmış, sırtı küvete yaslı oturuyordu. Dizlerini karnına çekmiş, vücudunu sıkı bir top gibi yapıp kollarını dizlerinin etrafına sarmıştı.

İkinci bir ölümcül bakışa maruz kalmamak için diğer tarafa bakarak bardakları yere, ayağının yanına koyup, “Al, iş bunları,” dedim.

Tuvaletin üzerindeki ilaç dolabını kurcaladım. İçindeki her şey ya eski ya da boştu. Tek Advil şişesi son kullanım tarihini bir yıl geçmişti ama yine de iş görürdü. Sabah baş ağrısını kesmek için bir şeylere ihtiyacı olacaktı.

Kalın bir sesle, “Günahkâr kız eve döner,” diye geveledi. “Ve onu karşılamaya kim gelir?”

İlaç dolabından geri dönüp onu yine önceki gibi sinirli sinirli bana bakarken yakaladım.

“*Altın çocuk* Chase Matthews’tan başkası değil.” Yalandan sırtıp elinin tersiyle ağzını sildi. “Bu bulmayı umduğun ben miyim? Aynı ben miyim? Aynı *onun* gibi.”

Dokuzuncu Bölüm

Kasım 1996

Blackwater, Teksas

Gecenin karanlığında ev, banyoda sessiz olmak için boşuna uğraşan iki ergen kız dışında sessiz ve sakindi. Hannah tuvaletin üzerindeki Elaine'i düşmesin diye destekliyor, bir yandan da uzun sarı saçlarını suratından uzak tutuyordu.

“Şşş. Annemler her an geri gelebilirler ve bizi duymalarını istemiyorum,” diye uyardı Hannah, Elaine'i. “Sarhoş olduğumuzu anlayacaklar.”

Elaine kıkırdadı. “Ben sarhoş değilim. Sen?”

Hannah gözlerini devirdi ve Elaine'in kafası tuvalette doğru yerde mi diye görmek için öne doğru uzandı. Odasını dar-madağın etmişlerdi, bu konuyla Elaine uyuduktan sonra ilgilenmesi gerekiyordu.

“Chris bu gece çok tatlıydı. Onu gördün mü?”

“Elaine, sen onunla konuşurken ben de yanındaydım.”

Elaine kuru öğürmelerle sonuçlanan yeni bir gülme krizine yakalandı. Hannah, kendi kusma isteğini bastırarak arkadaşının sırtını sıvazladı. İkisi de çok fazla bira içmişlerdi ama

gerçekten kutlanacak bir şey vardı. Hannah o sabah postadan Teksas Üniversitesi'ne kabul edildiğine dair bir mektup almıştı. Hemşirelik bölümüne ön kayıt hakkı kazanmıştı. Okul da şehir de ilk tercihiydi. Hannah çok heyecanlanmıştı, ailesi çok heyecanlanmıştı ama en önemlisi *Elaine çok heyecanlanmıştı*.

Hannah mezun olur olmaz arkalarına bile bakmadan Blackwater'ı terk edeceklerdi.

Onuncu Bölüm

Lilah

Annemin gözleri soluk yeşilin öyle bir tonuydu ki, çocukken yontulmamış cevherlere benzediğine yemin ederdim. Ben küçükken bahçede beraber otururduk ve güneş öyle çok parlardı ki yüzünü görebilmek için gözlerimi kısırdım ama o yeşil gözler parlaklığın içinden beni her zaman bulabilirdi.

Soğuk ve ıslak bir şey yanağıma bastırıldığında rüyamda işte o gözleri görüyordum; aynaya her baktığımda bana geri bakan gözleri. Bu tuhaf duyguyu tekrar hissetmek için sarsılarak uyandım. Gözlerimi kırıştıtırıp o tombul dili, uzanıp çenemden ağızma kadar yalamadan hemen önce gördüm.

“Bu da ne böyle?!” diye çığlık atıp yatağımda doğruldum.

“Harvey! Çık oradan. Harvey! Hadi!”

Bulmacanın parçaları yerine oturana kadar bir an geçti ve kapımın önünde Chase’in durduğunu fark ettim. Gömleksiz.

“Kötü köpek.” Chase sanki köpeği camdan fırlatacakmış gibi bakarak kaşlarını çatı.

Benim bölgeme tecavüz etmeden Harvey’yi geri almaya çalışarak yatak odamın kapısının önündeki görünmez çizgide

parmak uçlarında duruyordu. Yorganıma uzanıp beyaz kolsuz bluzumu gizlemeye çalıştım.

Kısa sarı saçları hala uykudan kalmahaliyle dağınıktı ama görünüşünün geri kalanı yerli yerindeydi; düz burun, güçlü çene, altın rengi ten ve ayak parmaklarımı kıvırmama sebep olan bir gülümsemeye uzayabildiğini bildiğim dudaklar. Gömlek giymiyordu ve pijamasının altı kalçalarına doğru kaymıştı. Harvey'yi kendine çekmek için eğildiğinde karnının eğimini süzdüm.

Köpeği tutmaya çalışmaktan vazgeçip kollarını göğsünde kavuşturdu ve, “Dün gece seni karşılamaya gelemedi,” dedi.

Dün gece.

Dün gece.

Ateş bastı ve Chase'in görebileceği bir şekilde yanaklarım kızardı.

Gözlerimi Chase'ten kaçırıp Harvey'ye baktım. Kuyruk sallıyordu ve gözlerimin içine öyle sevgi dolu bakıyordu ki uzanıp kafasını okşamamak imkânsızdı. Sarı tüyleri ipek yumuşaklığındaydı, ben dokunur dokunmaz yaklaşip çenesini yorganımın üstüne dayadı.

Hep bir köpeğim olsun istemiştim.

Gözlerimi köpekten ayırmadan, “Kalabilir,” dedim.

Chase, “Emin misin?” diye sordu.

Kafamı kaldırmadan başımla onayladım. Chase'in görüntüsü zaten hafızama kazınmıştı; durumu kötüleştirmeye gerek yoktu.

Bir kıkırdama duydum, bir dakika sonra kapı kapandı ve yalnız kaldım, yani Harvey'yle yalnız.

Yatağımın üstüne vurdum. “Gel hadi.”

İki saniye geçmeden bu kocaman köpek battaniyemin üze-

rinde ev rahatlığıyla kıvrılmış yatıyordu. Yanımda top gibi yumulup kafasını göğsüme yasladı. Gözlerinin içine bakınca az önceki rüyamı hatırladım. Gün ışığındaki parlak kahverengi gözler, soluk yeşilden çok daha rahatlatıcıydı.

On Birinci Bölüm

Chase

Günün sonunda Harvey'nin kime sadık olduğunu düşünerek Lilah'nın odasının dışında durdum. Yıllardır Lilah'yı böyle görmemiştim; bir gece önce koyu renk kıyafetlerle, siyah saçlarıyla ve beni uzak tutmakta son derece etkili ifadesiyle bana bambaşka bir yüzünü göstermişti. Ama hemen ardından, bir anlığına, önceden tanıdığım yumuşak bakışlı, çilli, her yönüyle tam bir Lilah görmüştüm karşımda. Harvey'nin ardından odaya girip günün geri kalanında kapıyı üstümüze kilitlemek istemiştim.

Bunun yerine arkamı dönüp yeni odama gittim. Hâlâ odanın boyutlarına alışma sürecindeydim. Küçüktü, gerçek bir yatak odasından çok depo gibiydi. İki kişilik eski yatak, odanın çoğunu kaplıyordu ve köşedeki koliler artakalan kısmın kullanılmasını zorlaştırıyordu.

Kolileri göz ardı etmeye özen gösteriyordum. Ne zaman onlardan tarafa baksam öfkeyle göğsüm sıkışıyordu. Üzerinden bir buçuk yıl geçmesine rağmen, kadından, şimdi toprağa –ait olduğu yere– karışan kemiklerinin iliklerine kadar nefret ediyordum.

Yatağın üzerindeki telefonum titredi, akmaya başlayan mesajları görmek için uzanıp telefonu yataktan aldım.

Brian: Okul kortunda saat 2’de basketbol? Connor geliyor.

Connor: Basketten sonra Kimberly’lerde parti yapalım. Ailesi şehir dışında değil mi onun?

Kimberly: Hey C. Ailem hâlâ burada değil. Hadi bu gece benim evimde kış tatilinin son gününü kutlayalım! Bana haber verin. Öpücükler!

Cevap vermeye uğraşmadım. Bu insanlar –lise arkadaşlarım– Calloway’lerin evine ait değillerdi sanki. Lilah’nın aksine, sanki geçmişimin bir parçası değillerdi. Lilah’nın yatağındaki görüntüsünü tekrar gözümde canlandırmak için beş dakika daha istiyordum. Geçmişte oyalanmak için beş dakika daha.

On İkinci Bölüm

Lilah

Pazartesi sabahı tabak çanak sesleri ve Harvey'nin suratımı yeni bir tur yalama nezaketi gösterisi içinde başladı. Bir gün önce yanımdan ayrılmamıştı çünkü hem ben odamdan hiç çıkmayıp bütün gün okumuş ve uyumuştum, hem de akşam yemeğimin yarısını ona vermiştim. Bu yüzden pazartesi sabah onu yatağında, kocaman açılmış gözlerle ve sürekli sallanan kuyruğuyla tepemde dönerken bulmak beni şaşırtmamıştı.

Örtülerin altından yuvarlanıp standart, bol kot pantolonumun, Converse'lerimin ve uzun kollu siyah gömleğimin içine girerken bir inilti koyuverdim. Eyeliner ve rimelimi sürerken içimden kendi kendime cesaret veriyordum. Lisedeki son dönemimdi. Kaçmak istediğim insanlarla uğraşmak, üzücü hatıralardan başka bir şey barındırmayan bu kasabaya aitmişim gibi davranmak için son bir dönem.

Austin'e gitmeden önce dans grubundaydım, Chase ve diğer çocuklarla takılıyordum. O günlerde Chase, hayatımın içini dışını bilen tek insandı. Artık ailemin çılgın olduğunu herkes biliyordu. Saklamaya hiç gerek yoktu.

Annem öldükten sonra ailem beni terapiye yollamaya çalıştı ama Austin'dekiler çok pahalıydı. Hâlihazırda ne kadar stres altında olduklarını biliyordum, bu yüzden babama ve halama terapiye ihtiyacım olmadığını söyledim. Hayatıma devam etmeyi başarabilirdim ve eğer yardıma ihtiyaç duyarsam bunu mutlaka dile getireceğime söz vermiştim.

Sonra bu konuyu bir daha konuşmadık ve ben bunun kimin hatası olduğundan emin değildim.



Okul için hazırlanıp aşağı inince beni uykumdan zıplatan tabak çanak seslerinin kaynağına ulaştım. Chase yumurta çırpıp krep pişiriyor, bu esnada Harvey yapılanlardan birer tadımlık alabilmek umuduyla onun ayağının dibinde oturuyordu.

Harvey'ye ısıklık çalınca koşarak yanıma geldi, bu arada ısılgım Chase'in de dikkatini çekmişti.

"Aç mısın?" diye sordu.

Ona bakınca önce bir nefes aldım. Bu asla alışamayacağım bir şeydi; bu insanı rahatlatan tebessüm ve tanıdık ela gözleri. Neyse ki bu sefer üzerinde bir gömlek vardı.

Akçağağaç şurubu beni neredeyse teslim olmaya ikna edecekti ama kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Aç değilim," deyip bir kutu portakal suyu almak için buzdolabına yöneldim. Kendime bir bardak doldurup mutfaktaki olağanüstü durumu anlamak için zaman kazanmaya çalışarak küçük yudumlarla içmeye başladım. Chase evimin mutfağında kahvaltı hazırlıyordu. Sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi yumurta çırpıyor, krepleri ters yüz ediyordu.

Bej rengi iş tulumuyla ve göğüs cebinin üzerinde "Blackwater Baseball" yazısı işli beyaz polosuyla odasından çıkan ba-

bam, “Lilah! Okula bırakayım mı?” diye sordu. Acelesi olduğu belliydi.

“Yo, sen git.”

Beysbol şapkasını kapıp kafasına geçirdi, yolu çoktan yarılamıştı. “Tamam. Akşam yemekte evde ol. Dönüşünün ilk gününü kutlamak için bir şeyler getireceğim!”

Kapı arkasından çarpılıp pencereleri sarsarak kapandı ve bu ses artık Chase’le evde yapayalnız olduğumuz gerçeğinin altını çizdi.

Gözümün ucuyla Chase’in ocağı söndürüp yumurtaları ve krepleri tavadan sıyırışını, iki tabağa paylaştınp tabakları masaya karşılıklı koyuşunu izledim.

Tam karşıma denk gelen tarafı seçip oturdu, bu sayede pencereye diktiğim bakışları keserek bana gözlerine bakmak veya pes edip kafamı çevirmekten başka seçenek bırakmadı.

Tabağındaki krepleri neredeyse iki galon şuruba bularken, “İkimize de yetecek kadar hazırladım,” dedi.

“Pek kahvaltı etmem.”

Bir kaşını kaldırdı, yumurtasından büyük bir ısırk aldı ve ağzındakini çiğnerken bana gülümsedi. Onu anlayamıyordum. Bu durumun devam edemeyeceğini görmüyor muydu? Birbirimizin varlığını yok sayıp her zamanki gibi kendi işimize bakmamız gerekiyordu.

Ben meyve suyumu içerken ve o kahvaltısını ederken huzursuz bir sessizlik içinde oturduk. Bardağımı yıkamak için kalktığımda oturduğu yerden zıplayıp tabağını evyenin içine koyabilmek için tam yanımda durdu. Kolu belime değdi, uzun boyuna tutulmamak için soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Nihayet bir adım geri atarak, “Bence okula beraber gitmeliyiz,” dedi.

Tutmakta olduğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

Basitçe, “Hayır, teşekkür ederim,” dedim.

Kollarını önünde kavuşturdu. “Lilah, mantıklı olan bu, aynı yere gidiyoruz.”

“Ben yürümek istiyorum.”

“Bu sen buradan gitmeden önceydi, şimdi seni arabayla götürebilirim.”

Gülümsediğinde aklım başımdan gitti. Tam gülümsemesi parça parça işlenebilecek bir şeydi. Eşleşen gamzeler, düzgün dişler; bütün gücünün kaynağı bu gülümsemeydi.

Silkinerek bir anlık tutukluğumdan kurtuldum.

“Yürümek hoşuma gidiyor. Kafamı dağıtıyorum,” dedim, bir yandan da aramıza mesafe koymak için uzaklaşıp mutfak kapısının yanında duran sırt çantama uzandım.

Çantamın sapını omzuma atınca yemek masasına çarpan bir metal sesi duydum. Dönünce masanın üstünde, sağlığında annemin oturduğu eski tahta sandalyenin önüne denk gelen yerde, Chase’in arabasının anahtarlarını gördüm.

“Tamam, o zaman ben de senle yürürüm,” diye belirtti.

On Üçüncü Bölüm

Chase

Lilah'nın zor olacağını biliyordum ama o, tamir ettiğim fotoğraf makinelerinden daha karmaşık olduğunu çoktan ispatlamıştı. Akıllı yerinde olan hiç kimse benim kreplerimi reddetmezdi. Blackwater'ın –belki de dünyanın– en iyi krepleriydi benimkiler; kabarık ve yumuşak, yine de çıtır çıtır ve altın gibi kızarmış. Masada oturup portakal suyunu içişini izlerken, yumuşak hamurla akça ağaç şurubu beynimi yeterince oyalıyormuş gibi yaptım. Oysa aramızdaki buzları nasıl kırabileceğimi düşünüyordum. Bağırarak, “Bu senin suçun değil. Bu benim suçum değil. Birbirimizi affedip yolumuza devam edelim,” demek isterdim. Ama içimden bir ses bunun Lilah'nın tepki vereceği türden bir özür olmadığını söylüyordu. O yabani bir kedi idi. Onu tatlılıkla kandırıp bana olan güvenini yavaş yavaş kazanmalıydım, okula birlikte yürümek bir başlangıçtı.

Blackwater Lisesi Lilah'nın evinden sadece iki buçuk kilometre uzaktaydı ve kamyoneti bırakıp onun yanında yürümek bence sorun değildi. Lilah, arkada bırakılmaktan memnun ol-

mayan Harvey'ye veda eder etmez iPod'unu çıkartıp kulaklıklarını taktı ve tüm dünyayla ilişkisini kopardı.

Aslında mesaj netti ama ben görmezden geldim.

“Demek kahvaltıda portakal suyunu seviyorsun, ha? C vitamini, değil mi?” diye sordum.

Cevap yok.

Kulaklığından müziğinin tiz sesini duyabiliyordum ve söylediklerimin bir kelimesini bile duyamayacağının farkındaydım.

“Ben de severim. Taze sıkılmış portakaldan yapıldığında iyidir. Portakalları bütün bütün arka bahçenize gömüp ağaç elde etmeye çalıştığımızı hatırlıyor musun? Babanın o portakalların çekirdeksiz olduğunu söylemesinden önce bir yıl uğraşmamış mıydık?”

Cevap yoktu ama yüzünü yerden kaldırdığına yemin edebilirdim. Bunu sürdürmek zor değildi, ondan neredeyse otuz santim daha uzundum ve benim her adıma karşılık o iki adım atıyordu, ama benden kurtulmaya çalıştığını düşünmek beni güldürdü.

“Evet, güzel zamanlardı,” diye kendi kendimi hasretle cevapladım.

Okuldan önce genellikle kamyonetimi öğrenci park yerinde bana atanmış yere park edip ders başlayınca kadar arkadaşlarımla takılırdım. Taşınmasından önce Lilah da bana katılırdı ama içimden bir ses araç park yerinin artık onun sahnesi olmadığını söylüyordu.

Okulun önüne giden son köşeyi döndüğümüzde ayrı dünyalarımız önümüze serildi. Connor, Brian ve Kimberly'nin kendi köşemizde takıldığını çoktan görmüştüm. Park yerinin önüne yakın bir yerdeki zincirli çitin hemen arkasında beysbol

takımından birkaç çocuk bana el salladı, ben de onlara kafamı sallayarak karşılık verdim.

Lilah yavaşlayarak beni ya durup onu beklemek ya da yoluma devam etmek arasında seçim yapmak zorunda bırakacak kadar geride kaldı.

Dikkatinin odaklandığı yeri bulmak için bir göz attım ve bakışlarını izlediğimde Trent Bailey'yle yüz yüze geldim.

Öndeki çimenliğin ortasında duran dev meşe ağacına yaslanıyordu. Uyuşturucu müptelaları orayı zamanın başlangıcından beri kendi bölgeleri olarak sahiplenmişlerdi. Lilah'ı gördüğü anda ağacı itekleyerek doğrulup onu karşılamaya geldi.

Lilah'yı durdurup onun yanına gitmesine engel olmamak için kendimi zor tuttum. *Lilah ne zamandır Trent Bailey'yle takılıyordu?*

İki yanımda yumruklarım sıkıldı.

"Lilah..." dedim, cümlemin sonunun nereye varacağını bilmeden.

Yanımdan hızla geçip eski bir arkadaşı selamlarmış gibi Trent'e doğru yürüdü. Bir anda dışarda kalmış, dikizci konumuna düşmüştüm. Yine de olduğum yerden kıpırdıyamıyordum. Tutulmuş ve şaşırmış bir halde, sanki Lilah'nın siyah saç tutamlarında saklı cevapları bulacaktım gibi bakakalmıştım.

Trent, Lilah'nın elini tutmak üzere uzandığında gerçek dünyaya geri döndüm. O yola girmesine seyirci kalmayacaktım. Ama Lilah omzunun üzerinden dönüp bana bakınca oradan uzaklaştım. Bana sunduğu şey bir hediyeydi. Sadece bir tebessüm değildi, asla. Ağzının ucu, sağ köşesi, işbirlikçi bir biçimde havaya kalkmıştı.

Lilah'nın tebessümünü neredeyse hiçbir şey değildi. Bilme-

yen bir göz bunu tamamen kaçırırdı ama ben onun ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beraber büyürken Lilah'yı her kızdırdığımda bu bakışla karşılaştım. Bu onun yöntemiydi; yelkenleri suya indireceğinin ilk işareti.

Bana geri dön, Lilah.

On Dördüncü Bölüm

Lilah

Lisenin önündeki meşe ağacının altında takılmakta olan bir grup çocuğa katılmaya giderken Trent, “Neden Chase Matthews’la yürüyordun?” diye sordu. Chase’le yaptığım yürüyüşün ardından kafamı toplamak için biraz oyalanarak kulaklıklarımı çantama teptim.

“Neden önemsiyorsun?” diye sordum, Trent’in sesindeki sahiplenici ton sinirimi bozmuştu. Biz bir çift değildik. Biz *arkadaş bile sayılmazdık*.

“O tam bir süt kuzusu, Lilah,” dedi, kolunu belime sarmaya çalışarak. Bense bir adım uzaklaştım.

Ashley gruba yaklaşırken mağrurca, “Uyarın için teşekkürler,” diye cevap verdim. Ashley’nin sarı saçları şekil verilmeden kurutulmuş ve dalgalıydı, pembe şeritler her zamankinden daha parlaktı. Okula gelmeden önce makyajını kusursuzlaştırmaya epey zaman harcamıştı, üstünde uzmanlaşmak için içimde hiçbir isteğin olmadığı bir konseptti bu. Ama yine de hoş görünüyordu.

Omzuyla bana vurup kakhaha atarak sordu, “Kimde pay-

laşabileceği kadar var? Başka türlü ilk dersi atlatmama imkân yok.”

Trent’in öbür yanındaki çocuk fermuarı açık sırt çantasının içinde hareketlerini gizlemeye çalışarak bir esrar sarmaya başladı. İşini beceriksizce yapıyordu, oradan geçen bir yarım beyinli bile ne yaptığını anlardı. Bu bok çukurunda geçirecek sadece beş ayım kalmıştı ve bunu kimsenin tehlikeye atmasına izin vermeyecektim.

Kimseye hoşça kal demekle uğraşmayıp gruptan ayrılarak okulun ön kapılarına yöneldim. Nasılsa birkaç dakika içinde ilk zil çalacaktı ve benim ön büroya gidip ders programımı almam gerekiyordu.

Trent arkamdan, “Lilah, okuldan sonra takılalım mı?” diye seslendi. Omzumun üzerinden el salladım ve onunla ilk yakınlıştıgımda onda ne bulduğumu hatırlamaya çalışarak yürümeye devam ettim.



Ders programımın son şeklini netleştirmek için okula daha erken gitmeliydim. Ön büro program değişikliği yapmaya çalışan çocuklarla tıklım tıklım doluydu. Sarı program çizelgeleri dizlerinin üzerinde, istemedikleri derslerin üzerini çizip umutsuzca daha kolay derslerle değiştirmeye çalışarak orada oturuyorlardı. Keşke birinin elinden programını kapıp gidebilseydim. Oto-mekanik dersinde oturmayı, bir grup mızımız son sınıf öğrencisinin boş ders için yalvarışlarını dinlemeye tercih ederdim.

“Bayan Calloway.” Kısa boylu, toplu bir sekreter öğrenci kalabalığının arasında beni bulmaya çalışıyordu. Tekrar seslendi. “Bayan Calloway.”

Etrafımdakileri itip kakarak resepsiyon masasının arkasındaki kapıya ulaştım. Buradan taşınmadan önce birkaç kez danışmanın odasında bulunmuştum, tanıdık şeylerin şoku kapıda duraklamama yol açtı. Ucuz parfüm kokusu, köşedeki yarı ölü sarmaşık, masasında oturup öğrenci görüşmeleri arasında kahvesinden umutsuzca koca yudumlar alan uzun boylu kel adam. Bana annemin ölüm haberini getiren bu adamın adının Bay Joy olması kaderin garip bir cilvesiydi.

Kahvesinin üzerinden bakınca kapıda durduğumu görüp yaklaşmam için işaret etti.

“Lilah, içeri gel. İçeri gel.”

Masanın üzerindeki dağınık kâğıtların arasından klavyeyi bulmaya çalışıp bir yandan da ağzındaki kahveyi yutarken ben de içeri girip oturacak bir yer buldum.

Önündeki dağınıklığa işaret ederek, “İlk gün,” dedi ve güldü.

Masasındakilere dokunmaktan kendimi alıkoymak için ellerimi bacaklarımın altına sokup sessizce oturdum. Orada bulunmayı bekleyen bir sürü sır olduğundan emindim: öğrenci kayıtları, değişen programlar, gelişim raporları ve okuldan kovulanlar.

Aritmetiğe giriş dersini kimler geçmiyordu? Kimlerin velisi çocuğunun okulu asmadığından emin olmak için her gün arıyordu?

Bay Joy bir yandan klavyede bir şeyler yazıp bir yandan da, “Austin’deki okul senin kayıtlarını geçen hafta e-posta yoluyla gönderdi,” diye onayladı.

Enter tuşuna basınca arkasındaki yazıcı cızırdayarak benim yeni ders programımı tükürdü. Bay Joy programı eline alıp ders programına göz gezdirdi. Ne AP Çevre Bilimi ne de AP İspanyolca veya İstatistik. Hiçbiri programımda yoktu.

** Lise öğrencilerine üniversite seviyesindeki dersleri alıp üniversitede bu derslerden muaf olma imkânı sağlayan program. (ç.n.)*

“Tüm AP derslerini Austin’deyken alıyordum.”

Kaşlarını çattı. “Bunu görüyorum. Maalesef biz burada AP dersi açamıyoruz, ama... Senin durumunda üniversiteler bunu anlayacaktır.”

Senin durumunda lafı, söylemeye cesaretinin olmadığı şeyler yerine kullandığı bir hüsnü tabirdi.

Bir göz atınca beni incelediğini gördüm. “Lilah, biliyorsun, hazır sen buradayken birebir danışma programlayabiliriz. Austin’deyken neler yaptığın ve gelecekle ilgili neler planladığın hakkında konuşabiliriz.”

Elimdeki ders programımı ikiye katlayıp ayağa kalktım. “Aslında ben ilk dersime gitsem iyi olacak.”

“Lilah, geçen bir buçuk yılın senin için kolay olmadığını biliyorum.”

Söylediğini kulak ardı edip köşedeki sarmaşığı gösterdim. “Bunu sulamanız gerek. Neredeyse ölmüş.”

Dürüst olmak gerekirse bir bitkiye bile bakamayan birinden neden danışmanlık yardımı almak isteyeceğimi anlamıyordum. Sarmaşık, bakması en kolay bitkiydi. Sula ve pencereye yakın tut.

Bay Joy’un nazik bakışlarından kurtulmanın mutluluğuyla döndüm, kalabalık ofiste kendime yol açarak dışarı çıktım. Programa bir göz atıp istediğim dersleri işaretledim: AP Fizik, İngiliz Edebiyatı ve AP Tarih. Sonra sıkıcı derslere göz gezdirdim. Birinci sınıfların İngilizce dersinde öğretmene yardım etmeye karşılık AP Çevresel Bilim dersini takas ediyordum. Ne asil bir zaman kaybı.

“Lilah! Lilah Calloway? Bu sen misin?”

Ders programından kafamı kaldırıncı koridorda birkaç adım önümde duran Kimberly White’la karşılaştım. Parlak,

kayan harflerle, “Okula Hoş Geldiniz” yazılı bir tabelayı sökme-ye çalışan bir grup dansçı kıza yardım ediyordu. Hepsi aynı kıyafetin çeşitlemelerini giiyorlardı: Dar kot, diz boyu çiz-meler ve kaşmir kazaklar. Macy reklamı gibi görünüyordardı. Kimberly onları bırakıp beni selamlamaya yanıma gelince, kıskançlıktan oluşan bir yumruyu yuttum.

Başka bir hayatta Kimberly’nin yerinde benim olmam ge-rekiyordu. Lise bir ve ikinci sınıflarda lise dans grubunun eş kaptanlarıydık, ikimiz de sarışın ve popülerdik ama ben Cha-se sayesinde daha popülerdim. Chase beni spot ışığına çek-mişti, Kimberly’nin şansına orada kalmak düşmüştü. Hayat ona her şeyi sunmuştu: iyi genler, tatlı bir mizaç, zengin ve sevecen anne baba. Babası Blackwater’ın tek diş hekimiydi ve Kimberly’nin gülümsemesi bana bir kez değil iki kez diş teli kullandığını hatırlatıyordu. Mükemmel kızın mükemmel gü-lümsemesi.

Kocaman ve tek taraflı bir kucaklamayla beni sardıktan sonra gözlerinin içi parlayarak, “Döndüğüne inanamıyorum,” dedi. “Bu saç kesimiyle harika görünüyorsun, Emma Watson gibi bir şey!”

Gelişi güzel bir şekilde yana kaçmaya çalışarak, “Ah, teşekkürler,” dedim. İlk zil çalmak üzereydi ve benim sınıfımın nere-de olduğuna dair zerre fikrim yoktu.

Geri çekilmemi nezaketle karşıladı. “Ah, şey. Derse yetiş-men gerekiyor. Neden öğlen buluşmuyoruz? Arayı kapatırız!”

Ne demek istediğini anlamadım amayine de kafamı salladım.

Kimberly’yle arayı kapatmama gerek yoktu; o ve bu küçük kasabadaki herkes hayatımdaki tüm detayları baştan sona za-ten biliyordu. Aile sırlarım koparılmış, yayınlanmış, saklanmış ve sergilenmişti.

Herkes benim tüm sırlarımı bilirken benim onlarınkini bilmiyor olmam haksızlıktı. Kantar hep onlardan yana çalışmıştı, madem ben kendi sırlarımı silemiyordum, o zaman ibreyi dengelemeye başlamanın vakti gelmişti.

On Beşinci Bölüm

Haziran 1997

Blackwater, Teksas

Mezuniyet günü özgürlüğün sembolüydü. Elaine ve Hannah geriye doğru gün saydılar, pilili mezuniyet elbiselerini nihayet kuşanıp sahne boyunca ilk ve son kez yürüdükleri gün gelene kadar günleri takvimde tek tek işaretlediler. Blackwater Lisesi'nin mezuniyet töreni için fazla bir bütçesi yoktu ki bu da mezuniyetin her yıl futbol sahasının yaz sıcağında kurumuş çimlerinin üzerinde ve genellikle cuma akşamlarına ayrılmış göz kırpan ışıklar eşliğinde yapılacağı anlamına geliyordu.

Elaine mezuniyet kepinin altındaki saçlarını düzleştirmek için boşa çaba harcarken stadyum tuvaletinin soluk ışığına lanet okudu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın açık sarı bukleler laf dinlemiyordu. Onun dediği olsaydı Hannah'yla beraber mezuniyeti tamamen atlayacaklardı. Burada bulunmasının bir anlamı yoktu. Annesi gece vardiyasındaydı, babası ise eyaletin öbür ucundaki bir hapisanede çürüyordu. Tribünlerde onu alkışlayacak hiç kimse yoktu.

“Tamam, saçımla uğraşmaktan vazgeçiyorum. Senin ora-

daki işin bitti mi?” diye sorarak Hannah’nın kendini on dakika önce kilitlediği tuvalet kabinine döndü. “Geç kalacağız.”

Hannah’dan cevap alamayınca stadyumun gürültüsünün üzerinden onu duyabilmek için yaklaşıp kulağını kabinin kapısına dayadı.

Tuvalet kapısının önündeki uzun kuyruğun arkalarından biri, “Tanrım, hadi ama!” diye bağırdı. “Bekleyenler var!”

Tuvalet küçüktü, toplamda üç kabin vardı ve Hannah bunlardan birini epeydir işgal ediyordu.

Elaine, sürü psikolojisi egemen olmadan önce arkadaşını tatlı dille ikna etmeye çalışarak, “Hannah?” diye seslendi.

Hannah cevap vermeyince Elaine diz çöküp kabinin altından neler olduğuna baktı. Hannah küçücük kabinde ileri geri volta atıyordu.

Kaşlarını çattı. “Hannah. Ne yapıyorsun?” Ayağa kalkıp kilitletli kapıyı tıklattı. “Bırak içeri gireyim.”

Elaine son birkaç haftadır Hannah’nın hevesini yitirdiğinin farkındaydı. Ne yaklaşan Austin’e taşınma işiyle ilgili konuşmak, ne de kiralık daire ilanlarına bakmak istiyordu. Elaine, Hannah’nın gözünün yemediğini varsaymıştı, ama Hannah kapıyı açıp Elaine’i içeri alınca Elaine durumun daha vahim olduğundan korktu.

Hannah’nın mezuniyet kepi yerde ters dönmüş, kirlenmiş ve unutulmuş duruyordu. Mezuniyet elbisesinin fermuarı açılmış, elbise omzundan aşağıya kaymıştı. Makyajı dağılmıştı ve gözyaşları yanaklarından aşağıya rimelle kirlenmiş siyah çizgiler oluşturarak akmıştı.

Elaine, avutmaya çalışarak arkadaşına yaklaşıncı Hannah içinde saklı ince gebelik testi çubuğunu ortaya çıkaracak şe-

kilde sıkılı yumruklarını açtı. Sonuç ekranında karşılıklı iki küçük pembe çizgi uzanıyordu.

Bu iki pembe çizgi incelikle yaptıkları planları mahvediyordu.

“Hamileyim,” diye fısıldadı Hannah.

On Altıncı Bölüm

Chase

Lilah'nın döndüğü ilk günün yarısında, kafeteryaya gidip elimde yemek tepsisiyle onu aradım. Hep birlikte büyümüş olmamıza rağmen, sporcular hâlâ sporcularla yemek yiyordu. Herkesin resmi olmasa da kendine ait bir noktası vardı; Lilah hariç herkesin.

Görebildiğim hiçbir yerde yoktu. Bana ait yere giden uzun yolu yürüdüm, sonra salonu bir kez daha turladım. Son olarak kafeteryanın girişine geri dönüp arkadaşlarımla oturduğum masadaki son boş oturağa yerleştim.

Connor gülerek, “Uzun sürdü,” dedi.

Bu yorumu savuşturup arkadaşlarım yaşam koşullarımın içine dalmadan, zar zor açabildiğim hamburger paketiyle uğraşmaya başladım. Babamın alkolik olduğunu bildiklerinden, evden ayrılmama şaşırmamışlardı; şaşırdıkları şey taşındığım yedi.

Connor kendi hamburgerinden kocaman bir ısırık alarak, “Lilah Calloway’le eskiden arkadaş olduğunuza inanamıyorum,” diye yumurtladı. “İkinci dersi beraber alıyoruz ve ödümü patlatıyor.”



Ben konuşmadan Kimberly lafı aldı. “Aslında çok iyi biri. Birlikte dans grubundaydık.”

Connor kasabaya lise üçüncü sınıfın başında taşınmıştı. Bu yüzden Lilah’nın yalnızlığı tercih etmeden önceki halini hiç bilmiyordu. Lilah’yla beraber büyüyen çocuklar bile onun o halini pek bilmezlerdi, bu yüzden Kimberly’nin onun tarafını tutması beni şaşırtmıştı.

Brian, “Sanırım artık eskisinden daha seksi. Seksi bir vampire falan benziyor,” diye ekledi.

Hamburgerimin kâğıdını kafasına fırlattım.

“Geri zekâlı aptal.”

“Seksi vampir dedim,” diye açıkladı, ellerini teslim anlamında kaldırmış, Connor’dan destek bekliyordu. Gelmedi.

Gözlerimi kısıp Brian’a baktım. Bir yandan da başka kimlerin Lilah’dan hoşlandığını merak ediyordum. Lanet olası Trent şüphesiz bunlardan biriydi.

Avuç dolusu patates kızartması alıp, “Kim, Lilah ve Trent’in çıkıp çıkmadıklarını biliyor musun?” diye sordum.

Connor, kemik için yalvaran bir köpek gibi heveslendi. “Her şeye gücü yeten Chase Matthews, Bella’sının Edward’ı mı olmak istiyor?”

Ona kulak asmayıp Kimberly’ye baktım.

Kimberly cüzdanında bir şeyler kurcalayıp duruyordu. “Ah, emin değilim. Kasabaya daha yeni dönmedi mi o?” diye sordu.

“Evet, cumartesi,” dedim.

Cüzdanının fermuarını hızla kapattı. “Eğer merak ediyorsan sorabilirim?”

Lilah’nın aşk hayatıyla neden ilgilendiğime dair iyi bir bahane bulmaya çalışarak omuz silktilim. “Evet, o çocuğu hiç

sevmem ve eğer Lilah'nın evinin etrafında dolanacaksa bunu bilmek isterim.”

Gözlerime bakmaksızın kafasını sallayınca acaba yanlış bir şey mi yaptım diye merak ettim. Kimberly'yle bir yıl önce çıkmıştık, ama arkadaşlık –sadece arkadaş– bir süredir. Lilah'yla ilgili ondan yardım istemek çok akıllıca bir davranış olmayabilirdi belki, ama buna ihtiyacım vardı.



Beysbol antrenmanından önceki son dersim AP Fizikti ve ders hocası Bay Jenkins'in kırk beş dakikalık dersi saatlerce uzamış gibi hissettiren bir tarzı vardı. Sınıfa girip öğretmen masasının yanındaki geri dönüşüm kutusuna boş su şişemi basket atar gibi fırlattım. Kutunun içine şişe mükemmel bir şekilde girdi, ama Bay Jenkins burun ucu okuma gözlüğünün üzerinden dik dik bana bakmaya devam ederek parmağıyla sıramı işaret etti.

“Yerinize geçin, Bay Matthews.”

Anlaşılan ara dönem tatilinde kendine gelememişti. Bu da dersinin ikinci döneminin de en az ilki kadar çekilmez olacağı anlamına geliyordu.

Sıramızda oturmakta olan Connor'a katılmak üzere döndüğümde donakaldım; Lilah sınıfın arka tarafında kollarını önünde kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş ayakta duruyordu. Bütün gün onu görmemiştim, ne sabah toplantısında ne de sınıflar arası gezerken koridorda.

Gülümsedim. Bütün gün benden kaçmıştı ama görünen o ki önümüzdeki birkaç ay boyunca altıncı derste birlikte olacaktık.

Fizik dersimiz çiftler halinde çalışacağımız şekilde ayar-

lanmıştı. Her çift küçük, siyah bir masayı paylaşıyordu, bu da Lilah'nın neden tek başına ayakta durduğunu açıklıyordu: Henüz kendisine bir yer verilmemişti. Sırt çantamı sandalyeme bırakıp etrafıma bakındım. Bay Jenkins bizi geçen dönem eşleştirmişti, bu yüzden birileri dersi bırakmadıkça Lilah ya yalnız çalışacaktı ya da bir ikiliye katılacaktı.

Connor, “*Edward*, dik dik bakmayı bırak da otur,” dedi.

Kulak asmayıp Bay Jenkins'in masasına geri gittim. Önce beni görmemiş gibi yaptı, ama ben boğazımı temizledim, nihayet beyaz saçları sallandı ve öfkeyle bana baktı.

Gülümseyerek, “Kış tatiliniz nasıldı, Bay Jenkins?” diye sordum.

Gözlerini kıstı. “Yerinize geri dönün, Bay Matthews.”

“Aslında, sınıf mevcudunun sayısı tek, bu yüzden acaba Bayan Calloway, Connor’la benim grubumuza katılabilir mi diye sormak istemiştım?”

Connor inledi ve birkaç öğrenci güldü. Bay Jenkins sınıfın arkasında ayakta duran Lilah’ya bakmak için yana eğilirken ben dikkatimi Bay Jenkins’e verdim. Sanki Lilah'nın varlığının ancak farkına varıyordu. Onu inceleyip yine bana baktı, amacımı anlamaya çalışıyordu.

Daha geniş gülümseyip omuz silktim.

Dikkatini tekrar masasındaki işine yönlendirirken, “Lilah, Connor’la Matthews’un masasına bir sandalye çek,” dedi. “Bu dönem onlarla çalışacaksın.”

Lilah durumu protesto edercesine soğuk ve sert bir ses tonuyla, “Ah, aslında tek başıma çalışabilirim,” dedi.

Bay Jenkins iç çekip kafasını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Bu sınıfta çiftler halinde çalışırız ya da sizin durumunuzda üçlü ekipler halinde.”

“Ama geldiğim okulda AP Fizik dersi almıştım, eminim tek başıma idare edebilirim.”

Bay Jenkins gözlerini kapattı, gözlüğünü yüzünden çekip burun köprüsüne masaj yaptı. “Lütfen, sadece dediğimi yapın.”

Konu kapanmıştı.

Gülümsedim ve Lilah’yla yüz yüze gelmek için döndüm. Parlak gözleri öfke doluydu. Sınıftaki herkes onu izlemek için döndü ve Lilah’nın yanaklarından boynuna kadar koyu bir kırmızılık yayıldı. Odanın köşesinden bir sandalye aldım. Connor’ı pencereye doğru itekledim ve boş sandalyeyi benimkinin yanına koydum.

Lilah son zil çalıncaya kadar bekledi, sonra da yanımdaki sandalyeyi alıp benden olabildiğince uzak oturacak şekilde yerleştirdi.

Bay Jenkins günün dersini başlatmak için ayağa kalkarken Lilah, “Senin şaka anlayışın bu mu?” diye fısıldadı.

Çantamdan defterimi çıkartırken kafamı olumsuz anlamda salladım.

“Şaka yok. Planım seni her seferde bir fizik problemi olarak geri kazanmak.”

Connor güldü. “Bu beni Jacob mı yapıyor?”

Bay Jenkins tahtaya bir denklem yazmaya başlayınca Lilah ikimizi de kulak ardı etti. Hatırladığım kadarıyla hayatımda ilk kez Bay Jenkins’in fizik dersinde olmak beni heyecanlandırmıştı.

On Yedinci Bölüm

Lilah

Geçen yıllardan bildiğim kadarıyla Chase pazartesi den perşembeye her gün okul çıkışı beysbol antrenmanına kalırdı, bu yüzden son zil çalınca onu beklemeye gerek duymadım. Kulaklıklarımı taktım, iPod'umun çalma tuşuna bastım, kalabalık koridordan okulun yan kapısına gelene kadar kendime yol açtım. Kapıyı iterek açıp taze havayı içime çektim.

Kışın geri çekilip tekrar güneşi hissedebildiğim böyle günlerde ilkbahardan neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlamak zor oluyordu. Bu gevrek hava bir sürü olasılık içeriyor olmalıydı ama ilkbahara bir adım atınca tüm o üzücü anılar düşüncelerimi öyle bir dolduruyordu ki, içimde yerleşik acıyı kontrol edebilmem için gözlerimi sımsıkı kapatmam gerekiyordu.

Annem dengesizdi ve yedi yıl boyunca tek bir görünüme bürünmüştü: anne. Rolüne o kadar yakışıyordu ki, onun mükemmel anne dışında her şey olabileceğini anlamam çok zor olmuştu. Yedi yaşımdan önceki ona ait hatıralarımın hepsi güzel ve mutluydu; tam olması gerektiği gibi. Belki de bu yüzden, annem eşyalarını toplayıp artık bizimle yaşayamayaca-

ğını açıkladığında gafil avlanmışım. Evli olmak, anne olmak istemiyordu; özgürlüğünü istiyordu.

Annem bizi ilk terk ettiğinde bahar mevsimiydi. Yedi yaşındaydım. O zamanlar neler olup bittiğini anlamak zordu –annem evden ayrıldığında babam durumu bana göre uyarlayarak anlatmıştı– ama şimdi olayları yorumlayıp anlaşılır bir sıraya koymak için on bir yılım olmuştu ve her şey daha anlamlı geliyordu.

Özgürlük.

O zamanlar annemin neden bizimle birlikteyken özgür olmadığını anlamamıştım, sonradan fark ettim ki özgürlük kelimesi kötü bir kamuflajdı. Annemin kastettiği, benim yüzümden bırakmak zorunda kaldığı her şeydi: partiler, uyuşturucu haplar ve başka erkekler.

O gün annemin kalması için elimden gelen her şeyi yaptım.

Koşarak annemin peşinden çıktım, babam beni geri çekti. Park yolunda kendisini bekleyen eski, siyah Camaro'ya doğru iki eski bavulu sürüklerken verandanın merdivenlerinden var gücümle ona seslendim. Arabanın sesi öyle güçlü gürledi ki önce annemin beni duymadığını sandım. Bavulları arka koltuğa yerleştirirken daha yüksek sesle bağırdım, direksiyondaki adam dönüp bana dik dik baktı. Parmaklarının arasında bir sigara sallanıyordu ve kolunu saran koyu renkli dövmeyle görebiliyordum. Kafasında gözlerine kadar inen siyah bir beysbol şapkası vardı, annem adamın yanındaki yolcu koltuğuna yerleştiğinde lastikleri kaldırımda ciyaklatarak arabayı son gaz sürdü gitti.

Annem bir daha asla eve dönmedi.

Köşeyi dönüp sessiz sakin evimi görünce o günün anısı solup gitti. Hiçbir şey değişmemişti. Giriş yolundaki siyah Camaro'yu, tekerlek izleri yıllar önce silinmiş olsa bile hâlâ gözümde canlandırabiliyordum.

Öndeki yoldan merdivenlere doğru yürüdüm, tam sarsak merdivenleri tırmanmaya hazırlanıyordum ki aniden tereddüt ettim. Evde benim için yapılacak hiçbir şey yoktu. Babam da Chase de beysbol antrenmanındaydı. Ödevim veya tadını çıkartacağım sırlar da yoktu. Beni eski anılardan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. İçimden gelen bir dürtüyle telefonumu çıkartıp Trent’e mesaj yazdım.

Lilah: Evde misin?

Gönder tuşuna bastıktan sonra annemin hayalimdeki görüntüsünden kurtulmaya çalışarak sundurmanın basamaklarına oturdum. Bir saniye sonra telefon titreşti.

Trent: Varmak üzereyim. Gelsene, annem çift vardiya çalışıyor.

Verandadan kalkıp Trent’in evine yöneldiğimde, geçmişimden kaçtığımı biliyordum. Biliyordum, ama umurumda değildi. Ben geçici bir merhem arıyordum, bu da Trent olacaktı.

Main Street’in karşı tarafındaki yoksul mahalle, kısa yürüyüş mesafesindeydi. Eski bungalov evlerine vardığımda Trent beni bekliyordu. Tel kapıyı tekmeleyerek açtı ve ben çakıl yoldan eve yürürken ukala bir bakış attı. Başiboş bir tekir kedi gergin bakışlarla beni süzerek önümden geçti.

Trent yakışıklılığını ortaya çıkaran bir sırıtışla, “Fazla uzak kalamadın ha?” diye sordu. Ona benim için ne kadar az anlam ifade ettiğini söylemek istedim –sırf yüzündeki sırıtışı silmek için– ama omuz silkmekle yetinip yanından geçtim, içeriye girdim. Anında burnuma küf kokusu çarptı.

Zulasına çoktan yönelmiş bir halde, “Sigara içmek ister misin?” diye sordu.

“İstemem. Hadi odana gidelim. Babam antrenmandan

dönmeden önce evde olmam lazım. Akşam yemeğini ailece yemek istiyor.”

Aslında geciksem babam sorun etmezdi ama bu bahane çabuk ayrılışımı haklı gösterecekti.

Sırt çantamı ön kapının girişine bırakıp evdeki yalnızlıktan kaynaklanan hüznü göz ardı etmeye çalışarak peşinden odasına gittim. Trent’in hayatının da en az benimki kadar kötü hatıralarla bozguna uğratıldığını biliyordum. Babasından hiç bahsetmezdi, ama küçük bir kasabada herkes dedikoducuydu ve bir ebeveynin zamansız gidişinin ağız sulandıran detaylarına kimse direnemezdi. Bunu ben herkesten daha iyi bilirdim.

Odasına varıncaya kadar karanlık evde ilerledik. Önceden kalma dumanın pis kokusunu almamak imkânsızdı. Halı boyunca, temizlenmesi mümkün olmayan kaynaklardan kalma sarı lekeler, duvarlarda da boşluk kalmayacak şekilde posterler vardı. Yatağa varınca ayakkabılarımı ayaklarımdan fırlatıp kullanılmış çarşafların üzerine kendimi sırt üstü bıraktım. Peşimden odaya girip sigara yakmak için masasına oturdu.

Nefesimi tutsam çarşaflar, Chase bize geldikten sonra banyoda beliren duş jeli gibi kokuyormuş numarası yapabilirdim. O sabah Chase’in duş jelini kokusu üzerime bulaşır mı diye meraktan kullanmıştım.

Trent gibi çocuklarla takılıyor olmamın sebebi seks değildi, işin o kısmı o kadar muhteşem bile değildi. Asıl sebep sonrasıydı, yatakta uzandığımız zaman. Birkaç dakika boyunca sevebilecek ve sevilebilecek bir kız gibi davranırdım. Sanki yanımdaki mutsuz çocuk –isimsiz– değil de, ruh ikizim, hayatım boyunca tanıdığım biriymiş gibi yapardım.

Mutsuzluğu üzerimden atmaya çalıştım. Onca yer varken neden beni orada yakaladığını bilmiyordum. Hatıralarımdan

kaçmak için oradaydım güya, ama gözlerimi sımsıkı kapatıp çarşafı parmaklarımın arasında avuçlamama rağmen içimden çığlık atmak geliyordu.

Kahretsin.

Hemen buradan çıkmam lazımdı.

Yataktan kalkıp ayakkabılarımı aldım.

Trent, sarmakta olduğu esrara ara verme gereği duymadan sandalyesini döndürerek, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Affedersin, tamamen unutmşum. Babam bugün eve erken geliyor. Okulda görüşürüz,” diye kekeleyip odadan çıktım. Girişten çantamı kaptım, Converse’lerimi ayağıma geçirip tel kapıyı itekleyerek çıktım.

Baharın kokusu beni yine çarptı, gözlerimi sımsıkı kapattım. Ocak ayının sonlarında hava gevrek ve temizdi. Yazın içeriye doluşan nemli sıcaktan henüz eser yoktu. O nemi arzulamıyordum. O boğucu sıcağı. O sıcak ilkbaharın gelişine kendimi hazırlamam için üç koca mevsimimin olduğu anlamına geliyordu.



Eve gelince arka bahçenin kurumuş çimlerinin üzerine sırtüstü yatıp bacak bacak üstüne attım, gözlerimi küçük kulübemizin arkasında duran bahçe kalıntısına diktim. Babam çiçek tarhlarını çoktan tamir etmişti. Tahtaları uyumsuzdu, yeni ile kullanılmış, taze ile eskimiş. Toplamda sekiz tarh vardı ve iyi bir planlamayla her tarafını çiçek tohumlarıyla doldurabilirdim.

Günlüğüme birbiriyle uyumlu büyüyen, özenle seçilmiş çiftleri not etmiştim. Solucanotu güllerle uyumlu büyüyordu çünkü solucanotu uğurböceklerini kendine çekiyordu. Uğurböcekleri güllere zarar vermeden yaprak bitlerini yiyordu.

Havuçlarla birlikte büyüyen soğanlar havuç sineklerini uzak tutuyordu ve salatalıkla birlikte brokoli, böcekleri kovmaya yarlıyordu. Buna benzer yüzlerce kombinasyon vardı ama annem gitmeden önce bana bunların sadece birkaçını öğretmişti.

Harvey yanımda yayılmış, ben karnını okşarken akşam güneşinin tadını çıkarlıyordu. Ben hâlâ birkaç bitki kombinasyonu daha hatırlamaya çalışırken defterimin üzerinde bir gölge belirdi. Başımı kaldırıncı sarı saçları terden sırlıslıkla olmuş Chase'i gördüm. Eğer aradığım bitki kombinasyonlarını kollarında dövme halinde bulamayacaksam öyle dik dik bakmamın bir anlamı yoktu, ama vücudunu yıllardır bu kadar yakından görmemiştim. Artık neredeyse birlikte büyüdüğüm çocuğa hiç benzemiyordu. O çocuk sırık gibi ve sıskaydı. Bu yanımdaki Chase ise aniden bir adama dönüşmüştü.

Chase, pazılarına karşı duyduğum yoğun ilgiden beni çekip çıkarak, "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Yüzüne bakınca şakacı gülümsemesini ve ela gözlerinde aslında ne yaptığımı tam olarak bildiğinin pırıltısını yakaladım.

Gözlerimi tekrar defterime indirirken, "Çiçek tarhlarını planlıyordum," diye cevap verdim.

Chase, Harvey'yi selamlamak için eğilince köpek, en iyi arkadaşını çılgınca yalamaya ve kuyruk sallamaya başladı.

"Yardıma ihtiyacın olursa, iyi kürek kullanırım."

Önerisini kabul edip etmeyeceğimi düşünerek dudağımı ısırđım.

"Harvey de çukur kazmada iyidir," diye ekledi.

Güldüm ve çıkan sese şaşırdım. Bir anlığına evrenin dengesini unuttum ama uzun sürmedi. Chase'le artık arkadaş değildik ve bunun böyle kalması gerekiyordu.

Yerden kalktım, çarparak defterimi kapattım.

“Gidip akşam yemeği hazırlamaya başlamalıyım,” diyerek oradan uzaklaştım.

Her şeyin basit olmasını istiyordum, ama Chase’e her güldüğümde ya da gülümsediğimde suçluluk duygusunun boyuma asma dalı gibi sarılıp beni santim santim boğduğunu hissediyordum.

Mutfağa varınca Trent’e mesaj yolladım.

Lilah: Bugün erken ayrıldığım için özür dilerim.

Trent: Sorun değil. Hafta sonu Sasha’nın partisine gidiyor musun?

Lilah: Partiden haberim yoktu...

Trent: Ama şimdi var. Giderken seni ve Ashley’yi alırım. Denge yeniden sağlanmıştı.

On Sekizinci Bölüm

Kasım 1997

Deer Valley, Teksas

Hannah'nın hamileliğinin ilk altı ayı tek başına çabalamakla geçti. Blackwater'da sadece bir tane kadın hastalıkları ve doğum uzmanı vardı ve orası dedikodunun kalbinin attığı yerd, bu yüzden Hannah araştırma yapıp iki kasaba uzaktaki Deer Valley'de bir doktor buldu. En yakın arkadaşı doktora her gidiş gelişinde ona eşlik ediyordu ve Elaine haberi verdiğinde altı aylık kontrolden dönüyorlardı.

“Sanırım hamileyim.”

Hannah'nın çenesi düştü. “Ne!? Ciddi misin? Chris'ten mi?”

Elaine gözlerini devirdi. “Elbette Chris'ten. Başka kim...”

Hannah sözünü kesti. “Test yaptın mı?”

Elaine pencereden bakarak başını salladı. “Hayır.”

Hannah, Deer Valley'deki doktordan Elaine için randevu alırken tereddüt bile etmedi. Karanlık muayene odasında beraber oturdular, içerdeki tek ışık kapıdaki pencereden geliyordu ve muayene koltuğunun yanındaki eski ultrason cihazı vızıldıyordu. Hannah ayağa kalkıp yanına geldi, arkadaşının

elini sıktı. Elaine gözlerini tavana dikmiş randevuyla ilgili ufak tefek ayrıntıları yakalıyordu: taytından aşağı kayan petrol mavisini soğuk jel, muayene koltuğunu kaplayan kaşındırıcı kâğıt, kendisine bebeğinin kalp atışlarını ilk kez duyduğunu söyleyen doktorun alçak ses tonu.

“Elaine, doktoru duydun mu? Kızının kalp atışlarının sesi bu.”

Kuşkulu gözlerle Hannah’ya bakan Doktor, “Kızının mı?” diye sordu.

Hannah gülümseyip içgüdüsel bir hareketle kendi büyüyen karnını tuttu. “Ah, sadece, benim bir oğlum olacak, biz de düşündük ki...”

Doktor Hannah’nın açıklamasını yarıda keserek ultrason cihazının yazdırma tuşuna bastı. “Cinsiyetini öğrenmesine daha birkaç hafta var.”

Hannah geri adım attı. “Evet, elbette.”

Doktor muayene odasının ışığını açınca Elaine parlaklığa alıştırmaya çalışarak gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Doktor Elaine’e vermek üzere bir resim uzattı ve Elaine bebeğini ya da bebek olduğunu düşündüğü şeyi ilk kez gördüğünü fark etti. Eğitimsiz gözüyle baktığı görüntü, herhangi bir şey olabilirdi. Doktor giyinip ofisine gitmesi için birtakım talimatlar verdi ama Elaine kıpırtısız oturdu, bebeğinin kalp atışlarından kulaklarında kalan eko ve beraberindeki görüntü onu hipnotize etmişti. Hamile olduğu gerçeği nihayet dank etmişti, anne olacaktı. Elini karnına bastırdı ve ağlamamak için kendini tuttu.

“İkimizin de anne olacağına inanamıyorum!” Hannah bu haberdan çok mutlu olmuştu, odanın içinde Elaine’in görmediği bir bulutun üzerinde oradan oraya zıplıyordu. Bu durum onun için çok anlamlıydı. Ruh ikizi, arkadaş, kardeştiler. Annelik deneyimi de dâhil, hayatın çemberinden kol kola geç-

meleri gerekiyordu. “Henüz genciz ama sorun değil. Çocuklarımız birlikte büyürler, hatta aynı sınıfta okurlar. Bence...”

Elaine, Hannah’nın sözünü kesti. “Hannah, sence de bazı kadınlar anne olmak için yaratılmamış olabilirler mi?”

Hannah dönüp arkadaşına şüpheyle baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Elaine kaşlarını çattı, arkadaşının bakışlarıyla karşılaşmaktansa gözlerini tavanda bir noktaya dikti. “Sence benimki gibi geçmişî olan biri küçük bir hayatın sorumluluğunu gerçekten almalı mı? Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ve annem babam bana iyi örnek olmadılar.”

Hannah, Elaine’in kıyafetlerini muayene koltuğunun üzerine atıp ellerini havaya doğru salladı. “Ben de ne yaptığımı bilmiyorum! Altı aylık hamileyim ve aklım en az senin kadar karışık.” Odanın karşısına geçip arkadaşının elini tutmak için eğildi. “Bunu birlikte yapabiliriz. Birbirimize destek oluruz.”

Elaine ona inanmak istiyordu. İkisinin arasında Hannah sonsuz iyimserlik, umut ve olabilirlik kaynağıydı. Şartlar mükemmel olsaydı Hannah ve Elaine harika iki anne olurlardı ve hiç olmazsa bu sefer, Elaine mükemmel dünyaya inanmak istiyordu.

Bu bebeğı doğuracaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Chase

Okulun ikinci gününün sonunda Brian'la dışarda takılmaktan döndüğümde Calloway'lerin evindeki verandanın ışığı açıktı. İçeriye girdim, kirli ayakkabılarımı çıkarırken herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye kulak kabarttım. Oturma odasındaki televizyon açıktı ama izleyen yoktu. Akşam yemeğini Brian'larda yemiştim, bu yüzden mutfağı es geçip merdivenlere yöneldim. Yukarıya varır varmaz uzaktan uzağa gelen müziğin sesini duydum.

Oda kapısı aralık olan Lilah içerdeydi ve görüntüsünü yakaladığım an nefesim kesildi. Ödevi önünde yayılmış halde çift kişilik yatağının ortasında oturuyordu. Dağınık saçları yüzünden uzak tutturulmuştu. Babasının devasa Blackwater Baseball tişörtlerinden birini giymişti ve hemen yanında halden epey memnun görünen Harvey uzanıyordu.

Kapıyı nazikçe tıklatıp birkaç santim daha açılacak şekilde ittirdim. Lilah kitabına göz atmayı bırakıp bakışlarını kaldırdı.

Zayıf bir sesle, "Selam," dedim.

Connor, Lilah'yı seksi bir vampire benzetiyordu ama bence bu yalın hali Lilah'nın en iyi versiyonuydu.

Önce Harvey'yle bakışıp sonra bana dönerek, "Selam," dedi.

Köpek beni karşılamak için kılını bile kıpırdatmadı. Olduğu yerden kalkamayacak kadar mutluydu. *Hain*.

Elimle bacağıma birkaç kez hafifçe vurdum. "Harvey, hadi gel, akşam yemeği yemen lazım."

Oralı olmadı.

Belli belirsiz bir hareketle Lilah elini köpeğin üzerine koydu. "Ah, şey, senin ne zaman eve geleceğini bilmediğim için onu besledim."

Rahatlayıp kapının pervazına yaslandım.

"Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. Sadece aç kalmasını istemedim," diye devam etti.

Dört cümle. Neredeyse yazılı bir metnin bir paragrafı. Buradan gittiğinden beri benimle hiç bu kadar çok konuşmamıştı. Eğer bu beni dünyasına tekrar kabul edeceği anlamına geliyorsa köpeğimi her gün besleyebilirdi.

Altında başka anlam aramaması için gülümseyerek, "Teşekkürler," dedim.

Kaleminin silgisini defterine vurmaya başlamadan önce kahverengi gözleri bir dakika daha gözlerimde kaldı.

"Çalışmaya dönsem iyi olacak," dedi.

Üzerinde çalıştığı matematik setini gözümle işaret ederek, "Yardım lazım mı?" diye sordum.

Sorum aklını karıştırmış gibi durakladı, sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Aslında hayır, ben hallediyorum."

Gülümsedim. Elbette hallediyordu. Bir an önce bu kasabadan gitmek istiyordu.

Elimi kapıya hafifçe vurup fotoğraf makineleriyle çalışmak üzere odama yöneldim. Yatağımın altındaki koli, fotoğraf ma-

kineleriyle –gerçek anlamda– dolup taşıyordu. Kış tatilinde birkaçını tamir etmeyi planlıyordum ama taşınma işi araya girmişti.

Makineleri öncelik sırasına göre düzenlemek için elimden geleni yaparak koliyi kurcaladım. Birkaç tanesinin az bir işi vardı: lens değişimi veya telemetre ayarlaması. Paketlerini açıp odanın köşesindeki masanın üzerinde arka arkaya sıraladım.

Bayan Calloway’ın kolileri hâlâ masanın yanında yığılıydı ama onları göz ardı ederek alet kutusunu da yatağın altından çekip çıkarttım. Bir şeyler saklamak için ideal yer sayılmazdı ama bu küçücük odada bunları koyacak başka yer yoktu. Bunu ilk gece, kolileri yatağımın ayakucunda bırakıp gecenin bir yarısı ayağıma ağır bir metal saplandığında öğrenmiştim.

Aletlerimi düzenli bir sıraya koyduktan sonra oturup çalışmaya başladım. Connor ve Brian’ı da benimle birlikte tamir işine sokmaya çalışmışım. Olayın ödeme kısmı ilgilerini çekmişti ama ikisi de işi benim sevdiğim gibi sevmediler. Sanırım canlarını sıkan, işin düzensizliği idi. Her makine farklıydı ve takip edilebilecek bir formül yoktu.

Eski bir Canon’un temizliğini yapıp babamı aramak için telefonumu elime aldım. Sık aradığım bir numara olmadığından yapılan aramaları tarayıp Bb’nin üzerinde durdum. Cumartesi eşyalarımı kamyonu yükleyip evden ayrılırken babam evde değildi. Üzerinden dört gün geçtiği için şimdiye kadar beni araması gerekirdi diye düşünmüştüm ama sessizlikten başka bir şey yoktu.

Arama tuşuna basıp telefonu omzumla kafam arasına sıkıştırıp Canon’un üzerinde çalışmaya devam ettim. Telefon defalarca çaldıktan sonra sesli mesaj jeneriği devreye girdi.

Telefonu kapatıp tamir dükkânını aramayı denedim. Onu da açan olmadı ve devreye telesekreter girdiğinde mesajımı kaydedemeyecek kadar doluydu.

Telefonumu yatağımın üzerine fırlatıp Canon'un üzerinde çalışmaya geri döndüm. Beş dakika sonra fotoğraf makinesi tamir edilemeyecek kadar bozulmuştu. Tornavidanın kontrolünü kaybedip lensi kırmıştım. Kabloları söküp makinanın içini açtım ve elimdeki tornavidayı makine tanınmaz hale gelene kadar sapladım.

Yirminci Bölüm

Lilah

Okulun ilk iki günü boyunca Chase benimle okula yürümek konusunda ısrarlı davranmıştı. Hızlanabilirdim, yavaşlayabilirdim, sağa dönmem gerekirken sola dönebilirdim ama o hâlâ oradaydı. Müziğimin sesini sonuna kadar açsam bile sürekli konuşuyordu ve ben buna bir gün daha katlanamazdım. Çarşamba sabahı telefonumun saatini sabah dörde ayarlayıp alarm sesini Chase duymasın diye telefonu yastığımın altına teptim. İhtiyacım olan son şey onunla okuldan önce biraz *daha fazla* zaman geçirmekti.

İlk zilden önce üç saatim vardı ve kasabadaki tek kahve dükkânı saat yediden önce açılmıyordu. Gözlerimden uykuyu silip dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için meydanda turladım. Meydan, Teksas'taki bütün kasabalarda bulunan şablonun aynısıydı: meydanın çevresi boyunca sıralanmış dükkânlar, restoranlar ve çeyrek hektarlık çimliğin tam ortasında duran birbirine kenetli kireç taşından yapılmış belediye binası. Yıllar önce bu anıtsal yapı şehir idaresini barındırıyordu ama artık yoktu. Binayı ayakta tutmak çok pahalıya mal olduğun-

dan kasaba, birinci ve ikinci katlarını hukuk bürolarına ve emlakçılara kiralamaya başlamıştı. İş, merkez ofis alanına da sıçramıştı ve Blackwater, belediye binasını kapatmak zorunda kalmamıştı.

Kafamın üstündeki belli belirsiz sokak lambaları yüz mil yarıçapındaki alanda uçan her böceği kendine çekiyordu. Sessiz sakin ortamın tadını çıkara çıkara meydanda volta attım. Küçük kasabamda sabahın erken saatlerinde dolaşmayı çok severdim, bu sayede acıyan bakışlardan ve sakınmadan yapılan fısıldaşmalardan uzak, gezebiliyordum. Buradaki herkes geçmişimi biliyordu ve geri döndüğümü görmeye çok hevesliydi; beni kucaklayıp hoş geldin demek için değil, acıyacak birine, kendilerinininkinden daha beter bir hayatı olan birine ihtiyaçları olduğu için. Flörtünle basılmak, ölü bir anneye kıyasla daha idare edilebilir bir durumdu.

Ben Austin'deyken açılmış, yeni bir mum dükkânının ve iyi giydirilmiş mankenlerin bulunduğu bir dükkânın vitrinlerinin önünden geçtim. Amaçsızca dolaşırken kendimi Matthews'ların tamir dükkânının önünde buldum. Penceredeki kırmızı işaret "Kapalı" diyordu ve sanki biri aceleyle çıkarken çevirmiş gibi dengesiz duruyordu. Dışarda, kapının önündeki kaldırımında yarım düzine sahipsiz koli ve paket yığılıydı.

Posta etiketlerinin üzerinde toz ve kir birikmişti, ben de hepsinin Bay Matthews'a geldiğinden emin olmak için tozun bir kısmını sildim. Belli ki birkaç gündür dışarıda duruyorlardı ama kimse onları çalmaya yeltenmemişti ki bu durum, kasadaki suç oranının düşük olmasından değil, kasaba meydanında pek yaya trafiği olmamasından kaynaklanıyordu. Dükkânların çoğu birkaç aydan fazla ayakta kalmazdı, Matthews'ların dükkânı nadir rastlanan bir istisnaydı.

Etrafta hâlâ kimsenin olmadığından emin olmak için bir göz atıp kapının kilidini kontrol etmek için döndüm. Bay Matthews basit bir kablolu kilit kullanıyordu, cep telefonunun ışığını anahtar deliğine doğrulttuğumda bunun nedenini anladım. Kilidin içinde anahtar kırılmıştı ve Bay Matthews anahtarı çıkarmaya uğraşmamıştı. Bunun yerine kapı koluyla pervazdaki kancaya bir kablolu kilit sarmıştı. Ailesini odasından uzakta tutmaya çalışan, sekiz yaşındaki bir çocuğun işine benziyordu. Tırnak makası olan biri rahatlıkla kabloyu kesip içeri girebilirdi.

Kilidi açmak için iki kombinasyon denedim; ilki Hannah'nın doğum günü, ikincisi Chase'in doğum günü. İkinci denememde kilit açılıverdi, bangır bangır bağırarak bir alarm bekleyerek kulaklarımı tıkadım ve kapıyı çekip açtım. *Elbette bangır bangır bağırarak bir alarm yoktu, burası Blackwater'dı.* Ben çabucak kolileri ve paketleri içeri sokarken dükkân hâlâ sessizdi. Hiçbir şeye zarar vermemeye dikkat ettim ama yaptığım işe bakmak için geriye doğru adım attığımda gördüğüm şey beni memnun etmedi. Bütün kolileri hoş geldiniz paspasının üzerine son derece riskli yerleştirmiştım ve büyük ihtimalle Bay Matthews birkaç saat sonra geldiğinde kolilere takılıp düşecekti.

Derin bir nefes aldım, tekrar etrafıma baktım ve dükkânın içine doğru yürüdüm.

Eski bir anıya adım atmış gibi olmuştum. Koku anında beni etkisi altına aldı, eski halının yavaş yavaş çürümesi, dökülmüş boya ve değiştirilmesi gereken hava filtresi. Dükkân çıplak ve çirkindi, gerçi tamir dükkânlarının sevimli olması beklenmezdi zaten.

Çetin bir görev olan, ağır kolileri kapı girişinden tezgâhın

arkasındaki boşluğa taşıma işine başladım. Kolileri en ağır-
dan en hafife doğru istifledim, sonra da yoldan çekip bir köşe-
ye itekledim. İçeriye nasıl girip kolileri içeriye aldığımı anlatan
bir yapışkanlı not yazmayı düşündüm ama bu sadece soru
işaretlerini artırırdı. Kolileri içeriye koyanın ben olduğumu
bilmesine gerek yoktu. Aksine, belki de bu sayede ön kapıya
doğru düzgün bir kilit alırdı.

Tam işimi bitirmiş dışarı çıkmak üzereydim ki, yazarkasa-
nın yanında, çerçevelenmiş küçük bir fotoğraf gözüme çarp-
tı. Fotoğrafın rengi solmuş, köşeleri hafiften sararmaya baş-
lamıştı ama fotoğraftaki çocukları hemen tanıdım. Chase ve
benim küçükken çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Odaklanmadan
deklanşöre basılmış berbat kare, çıkık dişlerimiz görünsün
diye fazlasıyla yakından çekilmişti. Chase'in dört dişi eksikti,
benim de yanağımda boydan boya kir izi vardı. Chase benim
yüzümü kendininkine bastırıyordu ve ben gözlerim sımsıkı ka-
palı, bütün dişlerimi sergileyecek şekilde kahkaha atıyordum.

Dükkândan çıkmadan önce fotoğrafı tezgâhın üzerinden
alıp sırt çantama teptim.

Yirmi Birinci Bölüm

Chase

Her cuma, Bay Jenkins mırıltılarla karşılanacağını bildiği, problemleri setler hazırlıyordu. Bizi özellikle zorluyordu. Problem setleri hafta boyunca işlediği konuyla ilgili oluyor ve çözmesi genellikle bir ders boyunca sürüyordu. Lilah'ya grafik hesap makinesini getirmeyi söylemeyi unutmuştum, ama benimkini ortak kullanmamız için çıkartırken Lilah çoktan ödevin, çözüm yollarının adım adım göstererek yapılmış halini çıkarıp masanın üzerine koymuştu.

Connor gözlerini fal taşı gibi açarak, "Nasıl bu kadar çabuk yapabildin?" diye sordu.

Lilah çantasından ders kitabını çıkartmak üzere eğildi. "Bay Jenkins dün gece soruları sınıfın internet sayfasına postladı."

Connor, Lilah'nın cevaplarını kendi kâğıdına kopyalamak üzere hiç tereddüt etmeden kalemine uzanırken, "Çok tatlı," dedi.

Lilah'dan tarafa dik dik bakarak, "Biliyorsunuz, sorular üzerinde beraber çalışmamız gerekiyor," dedim.

Fizik kitabını kurcalayıp daha işlememize iki hafta olan elektrik ve manyetizma konusunun bulunduğu sayfayı açtı.

“Evet, şey, ben grup projesine uygun bir kız değilim, özellikle tüm soruları kendi başıma çözebiliyorken.”

Sırıtıp kafa salladım. “Hemen hemen hepsini...”

Blöf yapıp yapmadığımı anlamak isteyen solgun gözleri bana kaydı.

“Birinci soruyu yanlış yapmışsın. Yardım istersen sorun olmaz...”

Lilah masaya yaklaşıp problem setini Connor’ın elinden çekip alırken kaşlarını çatı.

“Hey! Kopya.. ee, çözümlere göz atıyordum!”

“Yanlış değil,” diye itiraz etti Lilah, bir yandan ödevini inceliyordu.

“Sürtünmeden kaynaklanan enerji kaybını hesaba katmayı unutmuşsun. Havanın direncini göz ardı edebileceğimizi söylüyor, sürtünmeyi değil.”

Problemi tekrar okudu. İnledi ve çözümünü silmeye başlamak için kalemine uzandı. Connor da onu takip etti, bir süre geçtikten sonra Lilah ve ben soruları çözmek için üzerlerinde çalışıyorduk. Ben soruyu okuyup denklemi kuruyordum, Lilah tahminimi onaylıyor veya kendi görüşünü savunuyordu. Connor bizi gaza getiriyor, sonra da bizim yazdıklarımızı kopyalıyordu. Onun yardımı olmadığı halde biz, bitiren ilk grup olmuştuk.

Bay Jenkins gözlüklerinin üzerinden bize dik dik bakarken kâğıtlarımızı masasına bıraktık.

Not verme işine geri dönerken, “Diğerleri bitirene kadar sessizce bekleyin,” dedi.

Sıramıza geri döner dönmez Lilah, ders kitabına sarıldı

ama ben hafta sonuna on beş dakika kala ders çalışmaya devam etmek konusunda isteksizdim.

Belli ki Connor da aynı fikirdeydi, öne doğru eğilmiş, masanın karşısından Lilah'nın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

“Pişt, Lilah.”

Lilah, Connor'ın kendine seslenmelerini duymazdan gelip kitabının sayfasını çevirdi.

“Lilah, sana iki sorum var.”

Sonunda gözlerini kaldırdı.

“En sevdiğin renk ne?”

Lilah sıırttı. “Hevesle senin ikinci sorunu beklemenin rengi.”

Ben bıyık altından güldüm ama Connor tam gaz bir kahkaha patlattı.

“Bu bir renk değil. Blackwater'dan neden ayrıldın?”

Geri zekâlı. Masanın altından Connor'ı tekmeledim. Bir haftadır Lilah'yla ilgili daha fazla detay öğrenebilmek için başımın etini yemişti. Herkesin bildiği bir sırdan mahrum bırakılmış gibi hissediyordu kendini. Sorunun tam kaynağına yöneleceğini bilseydim ona ben söylerdim. Lilah'ya döndüm, kendini tamamen kapatacağını düşünürken o, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti.

Kaleminin arkasındaki silgiyi fizik kitabına hafifçe vururken, “Çok yazık,” dedi. “Bir yanımda soruları sormakta, onları cevaplamaktan çok daha iyi olmanı ummuştum.”

Ben Connor'ın yaptığı gafı telafi etmeye çalışırken zil çaldı, Lilah kitaplarını çantasına tepti ve arkasına bakmadan sınıftan çıktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Lilah

Connor'ın öğrenmesi gereken çok şey vardı. Koridorlarda bütün öğrencilerin fısıldaştığı sırrı bilmek istiyordu ama ben-den öğrenemeyecekti. Sırlar, satılık mallar gibi sınıflar arası koridorlarda fısıldanırdı, hoparlörlerden ilan edilmezdi. Sırра karşılık sır. Eğer bana dersten önce, koridorda iyi bir teklifle yaklaşıyadı, ona söylerdim. Ona memnuniyetle bütün acınası hikâyeyi anlatırdım, ama karşılığında bana verecek iyi bir hikâyesi olmadığını biliyordum. Bu, anıları boşa harcamak olurdu. Başkasına sormak zorundaydı.

Fizik dersinden çıkar çıkmaz en yakın çıkış kapısına yönelip sırt çantamdan kulaklıklarımı çıkarttım.

“Lilah!”

Park alanındaki sohbet seslerinin arasından Chase'in sesi duyuldu. Kaldırımlarda aileleri tarafından alınmayı bekleyen öğrenciler vardı ama ben durmayıp aralarından geçtim.

“Lilah!”

Biyyık altından bir lanet savurup beni yakalamak için koşan Chase'e bakmak için tam zamanında döndüm. Bir grup

arkadaşını –iki beysbol oyuncusu ve birkaç amigo– geride bırakmıştı ve hepsi şaşkın ifadelerle onu izliyordu. Bakışlarım Kimberly’ninkilerle karşılaşınca kollarımı göğsümde kavuşturdum. Çok kısa bir an, kristal mavisi gözlerindeki bakışın ne olduğundan emin olamadım, ama sonra bana gülümseyip el salladı.

Tam ben de ona el sallarken görüş alanıma Chase girdi. Zapt edilemez sarı saçları her yöne dağılmıştı, göğsü, üzerine tam oturan beyaz bir tişörtün altına saklanmıştı. Gözleri bana kilitlenmişti ve gülümseyişi –dünyamı darmadağın eden o gülümseyişi– son derece içtendi. Son kırk beş dakikadır yanında oturuyordum ve o gülümsemeden kaçmayı başarmıştım. Şimdiyse kaçacak yerim yoktu, çok geçti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

“Seninle eve geliyorum.” Sırt çantasını çekiştirip sırtına yeniden yerleştirdi. “Cumaları antrenman yok.”

Yanımdaki yerini alacağından emin bir şekilde kaldırıma doğru dönerken, “Arkadaşların satılmaktan pek memnun olmayacaklar,” dedim.

“Ama sen benim en eski arkadaşımsın, o yüzden de en öncelikli sensin.”

Eğlenen bakışlarla sordum: “Öncelik mi?”

“Evet. Ayrıcalıklı biri olarak benimle eve yürüme imtiyazın var. Bu herkesin ulaşmak için can attığı bir mevki.”

“İyi ama ben bunu gerçekten isteyen birinin elinden almak istemem,” deyip iPod’umun oynatma tuşuna bastım.

Cevabı duyamamıştım ama başlayan müziğimin sesi kahkahasını bastıracak kadar yüksek değildi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Lilah

Eve Chase'le yürümek istemiyordum. Odamın eşliğinde dikilip karanlıkta onun kapısına bakmak istemiyordum. Bir gece önce neredeyse kapısını çalıp konuşacak birine ihtiyacı olup olmadığını, annesini benimki kadar özleyip özlemediğini soracaktım ama aramızdaki koridor geçmişimizin dikenli telleriyle kapalıydı ve ben de henüz üzerlerinden geçecek cesareti toplayamamıştım.

Ashley beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Bunu mu giyeceksin?" diye sordu. Onun odasında oturmuş, o ve Trent'le birlikte gitmeyi isteksizce kabul ettiğim partiye hazırlanışını izliyordum.

Daracık kotuma ve Black Keys tişörtüme baktım. Tişörtüm üstüme tam oturuyordu ve hatlarıma uygundu. O sabah okuldan önce giyinirken partiyi düşünmemiştim ama işe yaramak zorundaydı.

Ashley'ye bakıp omuz silktim. "Eve gidip üzerimi değiştirecek vaktim yok."

Dolabına uzanıp siyah deri bir mini etek çekti. "Al, en azından bunu giy."

Bana doğru attığı eteği yakaladım ve bu konuda onunla kavga etmektense elime tutuşturduğu eteği giymenin daha kolay olacağına karar verdim. Onunla hangi konularda savaşıcağımı seçmem gerekiyordu. Zaten artık Molly almayacağı mı söylediğimde onu yeterince kızdırmıştım.

Kotumun fermuarını açıp üstümden sıyırdım ve eteği giyerken, “O hapları nerden buluyorsunuz?” diye sordum. Keşke etek birkaç santim daha uzun olsaydı diye düşündüm, eteği aşağıya doğru çekip tişörtümü belimin üstünden düğümledim, böylece özellikle öyle giyinmişim gibi göründü. Elimi karnımın açıkta kalan kısmında davetsiz bir merakla gezdirdim, acaba Chase’in ellerinin orada olması nasıl bir his olurdu, diye düşündüm.

Ashley rimelini aynanın önünden aldığı sırada, “Hatırlamıyorum. Bir süre önce almıştım. Sen almasan bile ben bir tane daha alıyorum,” diye meydan okudu.

Partide ona göz kulak olmayı aklımın bir köşesine yazarken, “Nasıl istersen,” dedim.

“Chase’le ilgili yeni bir şey var mı? Majesteleri senin varlığını kabullenmede herhangi bir sıkıntı çekiyor mu?”

“Çoğunlukla bunu kendine saklıyor,” diye yalan söyledim.

Rimelini tezgâhın üzerine geri koyup bana bakmak için döndü. Saçlarının ucundaki pembe kısmı yenilemişti, bu yüzden şimdi daha canlıydılar. Ashley konuşurken pembe saçlarına odaklandım.

“Odasının koridorunun öbür ucunda olduğunu bilirken yaşamayı nasıl başardığını anlamıyorum. Bu çok tuhaf olmalı.”

Kelimeleri, henüz yolmaya hazır olmadığım yaranın kabuklarını kaldırıyordu. “Neyse ne. Hazır mısın? Trent beş dakika içinde bizi almaya gelecek.”

Dudaklarını şaplattı ve çantasından bir poşet küçük beyaz hap almak için geriye doğru uzandı.

İki hapi ağzına atmadan önce, “Yalpalama zamanı,” dedi.

Annemin gözümün önüne gelmek için zihnimi tırmalayan hatırasını uzaklaştırmaya çalışarak Ashley’nin hapları yutuşunu izledim. Kafa bulmayı reddetmek neden bu kadar zordu? Ashley’nin hapların ardından iç geçirmesini izledim ve ona katılmak için hiç istek duymadım. Bunu reddetmek madem benim için bu kadar kolaydı, annem neden asla başaramamıştı?

Ashley, elindeki poşeti sallayarak, “Sooooon şaaaansss,” diye anons etti. Elinden poşeti kapıp tualete atmak ve üstüne sifonu çekmemek için kendimi zor tuttum. “Biraz istemediğine emin misin?”

Yataktan kalkıp kapıya yöneldim. “Yüzde yüz eminim.”

“Pekâlâ, Bayan *Tutucu*.”

Ashley’ye cevap vermeye fırsat bulamadan elimdeki telefon titredi.

Trent: Dışardayım.

Harika.

“Trent gelmiş. Ben aşağı iniyorum,” diyerek Ashley’yi beklemeden odadan çıktım. Dışarıya çıkınca Trent’i gümüş rengi Camry’de direksiyonun arkasına oturmuş buldum. Arkadaşı Duncan yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordu. Duncan’la Ashley arasında bir şey vardı; ya da Ashley’nin açıklamalarına göre, “sarhoşken seks yapmak hoşlarına gidiyordu.”

Arka koltuğa binerken Trent, “Seksi görünüyorsun bebek,” diyerek ısıklık çaldı. Duncan beni incelemek için kendi etrafında döndü ve sırtışı midemi bulandırdı. Çökük elmacık kemikleri ve keskin bir açıyla sivrilen çenesiyle bana bir yılanı anımsatıyordu.



Duncan, “Evet Calloway,” diye ekledi. “Gittiğinden bu yana gerçekten kendine geldin.”

Koyu bakışları tenimi karıncalandırıyordu.

Bakışlarımı Trent’e çevirip onu inceledim. Yırtık pırtık tişörtü zayıf bedenini kaplıyordu ve kasten dağıtılmış saçları hafifçe alnına düşüyordu. Çarpık bir gülümsemeyle bakışlarıma karşılık verdi ve koyu gözleri benimkileri yakaladı.

Bir kaşını kaldırıp parmaklarını direksiyona sabırsızlıkla vurarak, “Ashley nerede?” diye sordu.

Omuz silktim. “Hemen arkamdan gelmesi gerekiyordu.”

Duncan açgözlülükle ellerini birbirine sürttü. “Gelirken Molly de getirse iyi olur. Geçen hafta Sasha’yla birlikte oldum ve kafayı bulmadan onunla yüzleşmem.”

Onu duymazdan gelip camdan dışarı baktım. Kendimi yanağımın içini çiğneyip başka insanlarla birlikte olmayı dilerken buldum; hatta daha da iyisi, Harvey’yle birlikte kitap okumayı dilerken.

Birkaç dakika sonra Ashley elinde iki su şişesiyle kendini arka koltuğa bıraktı.

“Özür dilerim, annemlerin içki dolabını talan etmek zorunda kaldım. Sasha hep sızıp kalıyor,” diyerek içlerinde su yerine votka olduğunu o zaman fark ettiğim şişeleri salladı.

Duncan şişelerden birini kapıp bir yudum alırken, “Güzel,” diye itiraf etti.

Trent dikiz aynasından bakışlarımla karşılaşp çaktırmadan bana gülümsedi. Onunla müttefik olduğumuza dua ederek omuz silkip ben de gülümsedim. Duncan ve Ashley haplı olacaklarsa bu ele avuca sığmayacakları anlamına geliyordu.

Sasha Olsen lise üçüncü sınıftan, çok zengin ama çok ihmalkâr bir ailenin kızıydı. Her birkaç ayda bir Sasha’yı arka-

larında bırakıp egzotik yerlere uçarlar, Sasha da bunu fırsat bilip kasabanın dışındaki çiftliklerinde partiler verirdi. Genellikle partide kamp ateşi ve birkaç fıçı içki olurdu ve diğerlerinin aksine bu partiler belli bir gruba özel olmazdı. Okuldaki herkese açık yapılırdı.

Arabayı diğer arabaların sırasına park ettiğimizde partinin çok büyük olacağını anlamıştım. Öndeki garaj yolunda yaklaşık çeyrek mil uzunluğunda araba sırası vardı. Dördümüz arabadan inip sarhoş ergenlerin arasından geçerek evin yolunu tuttuk.

Trent yanıma gelip elini tişörtümle eteğim arasında kalan açıklıkta gezdirmeye başladı. Dokunuşu sıcaktı ama bana Chase'i hatırlatıyordu. *Neden? Neden? Neden birden bire unutmamış bu kadar imkânsız oluvermişti?*

Onu kafamdan atmaya çalıştım ama biliyordum ki o da partide olacaktı.

Parke döşeli yürüyüş yolundan eve doğru yaklaştıkça müzik sesi yükseldi. Yanından geçtiğimiz insanları selamlarken Trent beni kendine yakın tutuyordu.

"N'oluyor?" diye sordum, bir yandan belliime sıkıca dolanmış eline bakıyordum.

Kendine güvenen bir sırıtışla karşılık verdi. "Çok güzel görünüyorsun, başka bir çocuğun seni kapmasını istemiyorum."

Ondan bu kadar dürüst bir cevap beklemiyordum ve bu bir şekilde içime sinmedi. Trent'le çıkmak istemiyordum, onu neredeyse hiç tanıımıyordum ama boyun eğmek onunla savaşmaktan daha kolaydı ve onu defetmekse eve yayan dönmek demekti.

İçeriye girince fısıldamak için kulağıma eğildi.

"İçecek bir şey ister misin?"



O dakika odanın diğer tarafına baktım ve mutfak tezgâhına yaslanmış Chase'le göz göze geldim. Arkadaşları çevresini sarmıştı ama onun ela gözleri benim üzerimdeydi, kaşları da soru sorarcasına havaya kalkmıştı.

İçimden gelen ilk dürtü Trent'i bir daha geri gelemeyecek kadar uzağa itmekti ama ben hayatın planlandığı gibi akmasını bekleyerek tamamen hareketsiz bir şekilde, orada dikildim. Kimberly, Chase'i dürtüp kulağına fısıldamak için parmak uçlarında yükselene kadar, orada durmuş Chase'le öylece birbirimize bakarken saatler geçmiş gibi hissettim.

Kimberly'yi orada görmek mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi ve yere çöküp canımın acısı geçene kadar karnımı tutmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. Üçe kadar saydım. Bir. *Chase'le bir zamanlar arkadaştık ama artık değiliz.* İki. *Benim olamadığım zamanlar Kimberly hep Chase'in yanında.* Üç. *Ben Trent'le birlikte buradayım, Chase Kimberly'yle birlikte burada. Bitti.*

Trent, "Beni duydun mu, Lilah? İçki ister misin?" diye sorusunu yineledi.

Kafamı hayır anlamında salladım. Kendi uyumsuzlar grubuma dönüp, "Dışarı çıkmak ister misiniz?" diye sordum.

Duncan ve Ashley votka dolu su şişesinden sırayla birer yudum alıyorlardı. Yarım saatten daha kısa bir süre sonra tamamen zom olacaklardı.

"Biraz su içmen lazım, Ashley."

"Teşekkürler, *anneciğim*, ama ben iyiyim." Gözlerini devirip ıslak bir öpücük için kendini Duncan'ın kollarına bıraktı. İçimden ikisini de boğazlamak geçti ama onun yerine öfkemi yuttum. Tam o sırada omzumda bir dokunuş hissettim. Trent olamayacak kadar tanıdık bir dokunuştı bu.

“Lil, biraz konuşabilir miyiz?”

Arkama döndüğümde Trent’in yanında duran ve ona epeyce boy farkı atan Chase’i gördüm. İkisini birbirine bu kadar yakın görmek hiç hoşuma gitmemişti. Onları birbirleriyle kıyaslamamak imkânsızdı ve bu kıyasta Trent’in asla kazanamayacağına farkındaydım. Chase klasik altın çocuk görüntüsüyle daha yakışıklı olabilirdi ama olay bununla ilgili değildi. Chase benim çocukluğum, anılarım, mutluluğumdü; korkarım bunlar asla geri alamayacağım şeylerdi.

“Lil mi?” Trent takma adımı kaşlarını çatarak tekrarladı, bu ismi ilk kez deniyordu.

Chase sırttı. “Çocukluğumuzdan beri onu böyle çağırırım,” diye açıkladı ve Trent belimi bırakırken o da elini omzumdan çekti.

Trent ellerini göğsünde kavuşturarak, “Lilah’ya bir içki getirmek üzereydim,” dedi.

Chase gözlerini kısıp bir süre Trent’e baktı. “Harika zamanlama, teşekkürler, dostum!”

Bu tuhaf durumu maskeleyecek söz bulamayarak Trent’e kafa salladım.

Trent’in yanından geçip arka bahçeye yöneldik. Pencereden kamp ateşini görebiliyordum, bahçe kapısını iterek açmadan önce Chase’in camdaki yansımısını gördüm. Yüzü keskin ve odaklanmıştı. Gözlerinde görmeye alıştığım neşeden eser yoktu.

Yerde kamp ateşini çevreleyen dört büyük kütük vardı. İlerleyen zamanda partiye gelenler tarafından doldurulacaklardı ama şimdilik bomboş halde, bizi bekliyorlardı. Chase kapıyı geçmem için tuttuktan sonra belimden hafifçe iterek beni kamp ateşine doğru yönlendirdi. Chase’in parmaklarından

biri kayıp tenime değince omuriliğimden aşağıya doğru bir ürperti geçti. Derin bir nefes alıp tutuşundan kurtulmak ve kütüğe oturmak için yana doğru bir adım attım, teması yitirdiğimiz için önce rahatlasam da sonrasında bir üzüntü bedenimi sardı.

Chase yanıma otururken bacaklarımı uzatıp ayaklarımı birbirinin üzerinde çaprazladım.

Ben önce Chase'in konuşmasını beklerken aramızdaki sessizlik uzadı. O konuşmayınca bu zor işi ben üstlendim.

"Benimle neden konuşmak istedin?"

Omzumun üzerinden bakınca Chase'in ateşi izlediğini gördüm. Alevlerin gölgeleri yüz hatlarının üzerinde dans ediyordu.

"Neden Trent'le birliktesin?"

"Değilim."

İnanmayarak homurdandı.

"Çıkmıyoruz. Sadece benimle yatmak istiyor. Bu seni ilgilendiren bir şey değil," dedim.

Chase alçak sesle bir lanet savurup öne doğru eğildi, kollarının ön kısımlarını dizlerine yasladı. Ellerini birbirine o kadar sıkı kenetlemişti ki, eklemleri bembeyaz olmuştu.

Gözlerimi kısarak sert bir sesle, "Cevaplarla baş edemeyeceksen soru da sormayacaksın," dedim.

Olumsuz anlamda kafa salladı. "O senin için yeterli değil."

"Ben fazladan bir şey istemiyorum."

"İstemelisin."

Öne doğru eğilip onunla aynı pozisyona geçtim ve sessizliğin bir kez daha bizi sarmasına izin verdik. Hatıra sokaklarının içine doğru ilerliyordum ve hissettiğim rahatlık yıllardır düşünmediğim soruları çekip çıkarıyormuş gibiydi.

"Sen neden benim kadar dağılmadın, Chase? Olup biten onca şeyden sonra?"

Chase'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Sen darmadağın değilsin."

Uzağa baktım.

Devam etti. "Uzun zaman önce geçmişte yaşamayı bırakıp," yeri işaret etti, "tam şu anda yaşamaya karar verdim. İnan bana, kolay değil. Bana bakamayacak kadar sarhoş bir babam var, senin de sana bakamayacak kadar sarhoş bir annen vardı."

Dudağımı ısırarak söylediklerini dinliyor, acaba kendime uyarlayabilir miyim diye düşünüyordum. "Sorunları olan sıradan öğrencileriz."

Nihayet bakışlarını bana çevirdi. "Yani evet, hayat bu. Herkesin mutlu sonu olmuyor."

Üzgün bir şekilde güldüm. "O zaman benimkini neden değiştirmeye çalışıyorsun?"

Cevap vermeden önce bir dakika bekledi. Sonra konuştu ve ben, söylediklerinin her hecesini mümkün olduğunca dikkatle dinledim. "Eğer bütün bu olaylar bir hiç uğruna yaşandıysa bu çok yazık olurdu. Sen öyle düşünmüyor musun?"

Gözlerimi ateşe dikip kafamı salladım, konuşmaya başlamadan önce söylediklerini sindirmeyi bekledim. "Ya geri dönülmez noktayı geçtiysem?"

Ela gözleri yüzümde dolaştı. "Geçmedin. Sadece biraz yardıma ihtiyacın var."

Gözlerimi devirdim. "Ve sence bana yardım edecek kişi sen misin?"

Sırıtarak parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğildi. "Trent'ten daha iyi iş çıkaracağım kesin."

Tehlike yaratacak kadar yakınıma geldiğinde gözlerim dudaklarına kaydı. Yüz hatlarının yarısı alevlerin ışıyla aydınla-

nırken yarısı karanlıkta kayboluyordu. Tehlikeli bir görüntüydü: Karanlığa dalarak kolumdan tutup beni aydınlığa çıkaran Chase.

“Ne yapıyorsun sen?” diye titrek bir nefesle sordum. Beni öpmesini istiyordum, öne eğilmeyi bırakıp dudaklarını benimkilere bastırmasını. Bu beni nefessiz bırakırdı, biliyordum.

Arka kapının oradan bir ses, “Hey Chase, Kimberly’nin sana ihtiyacı var,” diye seslenerek yaşadıklarımızı böldü. Kapıdan tarafa bakınca orada durmuş, Chase’in kalkmasını bekleyen Connor’ı gördüm. Gözleri bana kayınca özür dilercesine omuz silkti.

Tabii ki Kimberly’nin ona ihtiyacı olacaktı.

Gözlerimi kapatıp etrafımda yeniden gerçekliğin inşa olmasına izin verdim. Chase’le beraberliğimize ilişkin bütün umutlarım boş hayallerden ibaretti.

Yerimden kalkıp kamp ateşinden uzaklaşırken, “Görev çağırıyor,” dedim. Bu, iki yıldır Chase’le yaşadığım ilk gerçek andı ve neredeyse onu tekrar hayatıma alacak, aramızdaki boşluğu kapatacak ve duygusuzca onu öpecektim. Ama Chase doğru söylemişti: Bu bizim hikâyemizdi ve mutlu sonlar çok azdı. Sonsuza kadar zıt yönlerde ilerleyecektik; her şey bir kenara, o altın çocuktuk, ben kayıp kız.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Chase

Lilah'nın içeri girişini izledim ve ellerimin arasından, öncekinden daha hızlı kayıp gittiğini hissettim. Trent'le beraber geldiklerinde amaçsızca ona doğru gitmiştim. Eline dokunmuş, eski takma adını, hatıralarını eşelemek istiyormuş gibi anmıştım.

Birkaç dakikalığına onu Trent'ten ayırmayı başarmıştım ve eminim ona ulaşmayı da başarmak üzereydim ama yeterli değildi. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Ayağa kalktım ve öfkeli bir inilti koyuverip ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim.

Connor sırtarak, "Lilah'yla işi pişirmek üzere miydin?" diye sordu.

Onu hızla itekledim. "Çok zorluyorsun."

Gözlerini kocaman açıp ellerini teslim vaziyette havaya kaldırdı; daha önce hiç ona böyle bağırmamıştım. "Oha, tamam adamım. Gel yardım et. Kimberly sarhoş oldu ve banyoda kusuyor. Sürekli seni soruyor."

İçeriye girip odada Lilah'yı aradım ama oturma odasında

yoktu, ki bu muhtemelen Trent'le birlikte gözden kayboldukları anlamına geliyordu.

Ellerimi yumruk yapıp Connor'ı takip ettim.

Kimberly'yi büyük banyoda bulduk, tuvalete eğilmiş kusuyor, sarı saçları etrafına dağılıyordu. Bizim içeri girdiğimizi duyunca sersem sersem güldü.

Gülmekten öksürük krizine yakalanmadan önce, "Chase! Geldin!" diye seslendi. Brian, Kimberly'nin arkasında, banyo küvetinin kenarında oturmuş kendisiyle savaşıyordu. Endişeli gözlerle Kimberly'yi izliyordu, gözleri kendimi bildim bileli Kimberly'ye karşı duyduğu özel hisleri yüzünden büyümüştü.

"Bu akşam ne kadar içtin Kimberly?" diye sordum.

"Gerçek içkiler mi, ufak tefekler mi?" İçtiği içkileri parmaklarıyla saymaya başlamadan önce kıkırdadı. Bir eli bittiğinde kafamı salladım.

"Brian, onu eve götürebilir misin?" diye sordum.

Brian'ın gözleri parladı ve ayağa fırladı. "Evet, kesinlikle!"

Kimberly alt dudağını sarkıttı. "Yo. Yo. Senin götürmeni istiyorum."

Brian reddedilmekten yaralı, banyo küvetine doğru geriledi. Kimberly'yle çıkmanın hata olduğunu başından beri biliyordum. Aramızda bir şeylerin başladığı her seferde kendime ona karşı hislerim olduğunu söylemek zorunda kalıyordum. Onu kafa dağıtmak için kullanacak, bir gün onun hislerini paylaşmayı umacak kadar aptaldım. Ama bu asla olmadı. Zekiydi, çok güzel ve nazikti ama o Lilah değildi.

İyiliğimiz için bunu bitirmenin vakti gelmişti.

"Ben biraz daha kalacağım. Lilah'ı bulmam lazım."

Kimberly aptal değildi, sarhoş haliyle bile ne demek istediğimi anlamıştı.

Sarkık dudaklarını toparlayıp tekrar Brian’a baktı. “Tamam, Brian beni eve bırakır mısın?” Gülümsedi. “Lütfen, lütfen?”

Brian az önceki asık suratlı halinden çıkıp on kez üst üste piyango kazanmış gibi oldu. “Elbette! Evet, gidip arabamı alayım. Sizinle ön kapının orada buluşuruz.”

Fırlayarak banyodan çıktı, beni Kimberly’yle banyoda yalnız bıraktı. Kalkmasına yardım etmek için ona uzanınca tüm ağırlığını üzerime bıraktı. Ağırlığının bir kısmını taşıyabilmek için bir kolunu omzumun üzerine atıp kendi kolumu onun beline doladım. Banyodan dışarı adım atar atmaz tekrar kıkırdamaya başladı.

“Hiçbir şeyin değişmediğini tahmin etmeliydim. Lilah’ı çok sevuyorsun. Bu çok tatlı. Çok güzel bir kız, bunu siyah saçlarla saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. Acaba yine benimle arkadaş olmak ister mi?” Saçmalıyordu ama ona gülümsemekten kendimi alamadım. En azından neşeli bir sarhoştur.

Kafamı kaldırıp Lilah ve Trent’i duvara yaslanmış, ayakta dururlarken gördüğümde oturma odasını yarılamiştık. Trent üzerine doğru eğilip onunla konuşurken bir kolu Lilah’ı bir taraftan hapsediyordu ama Lilah ona bakmıyordu. Bakışları bana ve Kimberly’ye kilitlenmişti. Kimberly’nin bana bakıp gülümseyişini izledikten sonra gözleri Kimberly’nin beline sarılmış elime kaydı.

Gördüğünü sandığı şeyi sindirebilmek için gözlerini sımsıkı kapadı. Tekrar açtığında gözleri, bir ton daha koyuydu ve kırmışlardı. Ayak uçlarında yükselip kolunu Trent’in boynuna sarışını, onu kendine çekip öpüşünü izledim. Trent bir cümlemin ortasındaydı ama Lilah onu öyle bir şehvetle öptü ki sözlerinin gerisini unutturdu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Lilah

Trent'i neden öptüğümü bilmiyorum. Eskiden Chase'i Kimberly'yle görmek midemin ortasında mat bir ateş yakardı, ama şimdi içimde vahşi bir yangın vardı ve beni içten içe cayır cayır yakıyordu. Chase'in kolunu Kimberly'nin belinde görmek, birbirlerine gülümseyerek bakmaları, yüz hatlarının birbirlerine mükemmel uyumu beni uçurumun kenarına sürüklemeye yetmişti.

Trent'in yüzünü kendime çekip hiddetimin her zerresini öpüşmemize kanalize etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Nefesi bayat tütün gibi kokuyordu ve gözlerimi kapatınca hâlâ Chase'in ela gözlerinin bana baktığını görüyordum.

Kendimi geri çekip derin bir nefes aldım.

Chase'in az önce durduğu yere bakınca gitmiş olduğunu gördüm. Kimberly'yle gitmişti.

lyi.

Gidip başka bir yerde yiyişebilirlerdi.

Trent kafasını aşağı kaydırıp boynumun kenarını öperken, "Kontrolü ele alman hoşuma gidiyor," dedi.

Dudakları boynumdan aşağı kayıp tişörtümün yakasından aşağı indi. Dikkatimi az önce giden çocuktan alıp şu an önümde duran çocuğa vermeye çalışırken ellerim Trent'in pazılarını sıktı.

Duncan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sendeleyerek yanımıza geldi. "Çocuklar, çocuklar. Ashley çıldırdı."

Trent'inleyerek, "Her neyse, ona sakinleşmesini söyle," dedi.

"Hayır, adamım, bu ciddi. Gerçekten rahatsız ediyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Duncan bizi az önce Kimberly'yle Chase'in çıktıkları banyoya götürdü. Ashley, alnı ter kaplı bir şekilde yerde oturuyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleri Duncan'a sabitlenmişti. Alnına dokununca yandığını fark ettim.

"Trent, git mutfaktan su getir."

Ashley dizlerini tutmuş dişlerini gıcırdatıyordu. Dikkatini çekmeye ve bana odaklanmasını sağlamaya çalıştım ama gözleri benimkiler hariç her yere odaklanıyordu.

"Ashley, iyi misin?" Parmaklarımı şıklattım. "Ashley, odaklan."

"İyi hissetmiyorum," diye o kadar alçak sesle mırıldandı ki zor duyabildim.

"Kusabilecek misin?" diye sordum, bir yandan vücudundaki tüm pisliği dışarı atmasının en hızlı yolunu bulmaya çalışıyordum.

"Hayır. Hayır," diye bağırdı. "Kusmak istemiyorum. Beni kusturma."

Kendi gibi davranmıyordu. Gözlerinin odada dolaşma şekli beni korkutmaya başlamıştı.

Trent elinde bir bardak suyla içeriye daldı. Ashley'nin kafasının arkasını tutup suyun çoğunun boğazından aşağıya akmasını sağladım. İçmek istemiyordu ama bedeni çok susuz

kalmıştı ve en iyi arkadaşım olmamasına rağmen, aptallıktan ölmesine izin vermeyecektim.

Su önce midesine indi, sonra Ashley tuvalete dönüp içinde ne var ne yoksa kustu.

Saçını geride tutup, “İyi,” derken annemingitmesinden önceki evimdeymişim gibi bir deja vu yaşadım.

Ben yedi yaşındayken bazı aylar annem bağımlılığını daha fazla kontrol edemeyeceğini hissedirdi. Artan alkol bağımlılığını benden saklamaya çalışırdı ama okuldan döndüğümde onu banyoda kusarken ve ne olduğunu anlamadığım şeyler mırıldanırken bulurdum. Saçlarını yüzünün önünden çeker –aynı şimdi Ashley’ye yaptığım gibi– ve benim yaşımdaki bütün diğer kızların aynı şeyi yapıp yapmadıklarını merak ederdim.

Duncan sendeleyerek banyoya geri gelip, “Biraz daha su getirdim,” dedi.

Su bardağını küçük yudumlar alabilsin diye Ashley’nin dudaklarına yaklaştırdım. Eğer midesi bu suyun bir kısmını kusmadan emebilse kendini daha iyi hissetmeye başlayacaktı.

Austin’deyken Ashley gibi insanların arasındaydım, sınırlarını zorlayan çocuklar. Zaman zaman aynısını ben de yapmıştım, annemin bulduğu avuntunun aynısını bulabilmek için. Onun hissettiğini hissetmek istiyordum. Kafanın kendini bile unutacağı kadar uzakta olmasının nesi bu kadar çekiciydi, anlamak istiyordum. Belki de uyuşturucuların üzerimizdeki etkisi aynı olmuyordu. Bence uyuşturucularla uçmak asla sonrasındaki düşüşe değmiyordu.

Nihayet banyoda Ashley’yle yalnız kaldık ve Ashley sırtını tuvalete yaslayıp susuzluğunu gidermeye çalıştı. Hâlâ onu yalnız bırakamazdım ama o lanet anıların tekrar tekrar can-

lanmasından bıkmıştım, ben de banyoda dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradım.

Banyonun her yerinde haç işaretleri vardı, küçük kasaba butiklerinde bulacağınız türden, kurdeleli ve göz alıcı cevherlerden yapılmışlardı. İnancınızı sergilemek için tuhaf bir yer olan tuvaletin tam üzerinde küçük bir koleksiyon asılıydı ama bu gerçeğin üzerinde fazla durmadım. Bunun yerine ilaç dolabına yöneldim.

İlaç dolapları birinin tıbbi geçmişini anlamak için gerçek birer hazinedir ama ağız sulandıracak sırları sıradan olanlardan ayırt edebilmek için eğitilmiş göz gerekir. Tiroit ilacı, çalışmayan tiroit bezlerini tedavi edebileceği gibi bir annenin kilo verme ilacı da olabilir. Şeytan ayrıntıda gizlidir. Ashley'yi kontrol etmek için döndüm, içeriye bakmak için kapıyı açtığımda Ashley benden tarafa bakmıyordu.

Sasha'nın ailesinin sekiz hektarlık çiftlikleri, iki bin metre karelik mansiyonları ve dört tane araba garajları vardı ama aynı zamanda ilaç dolaplarında düzgün sıralar halinde ilaç kutuları da mevcuttu.

Viagra.

Erektik disfonksiyon.

Eferden.

Yasa dışı kilo verme katkısı.

Finesteride.

Erkeksi doku kelliği.

Xanax.

Dört araba garajının yetmediği zamanlar için bir Mercedes.

Valium.

Xanax'ın yetmediği zamanlar için.

Çok sonra uyumak için yatağıma uzandığımda, Sasha'nın

annesinin, yerel gazetede annemle ilgili sırları açığa çıkaran makaleyi yazan gazeteci olduğunu hatırladım. Annemin acılı hayatının en gizli sırlarını açığa çıkartan tam sayfalık bir makaleydi, daha sonra aynı gazetede annemin kısaltılmış ölüm ilanı da yayınlanmıştı.

Acaba Sahsa'nın annesi aynı makalede kendi bağımlılıklarını da mı itiraf etmişti, yoksa o iki bin kelime sadece annemin şeytanlıklarına mı ayrılmıştı? Belki de o da benim kadar iyi biliyordu ki başka insanların sırlarına ışık tutmakta güç vardı, bu sayede kendi sırlarınızı gölgeler arasında daha rahat saklayabiliyordunuz.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lilah

Ertesi sabah aşağı indiğimde babamla Chase'i mutfakta kahvaltı hazırlarken buldum. Chase yumurta çırpıyordu, babam da bulamacı karıştırıyordu. Chase'in orada bulunmasından nefret ediyordum, alakasız varlığı her yönden yanlış görünüyordu.

Babam başımın üstünü öpmek için geriye doğru eğilirken Chase, "Günaydın, Lil," dedi.

Cansız bir şekilde, "Günaydın," diye cevap verdim. İhtiyacım olan her şeyi merdivenden inerken görmüştüm ve Chase'in düşük belli eşofmanlara olan düşkünlüğü sinirimi bozmaya başlamıştı.

Babam gülümseyerek, "Bir gün dolabıma gittiğimde bütün tişörtlerimin kaybolduğunu göreceğimi sen de biliyorsun," diye belirtti.

Babamın dolabından tişört çalmaya başladığımda daha küçüktüm ve o zamandan beri bundan asla vazgeçmedim. Eski püsküydüler ve babam gibi kokuyorlardı. Neden hâlâ onları giydiğimi bilmiyordum ama bundan vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu.

Chase, babam çırpıcının sesinden duyamasın diye kulağıma fısıldayarak, “Benimkilerin bazılarını ödünç alabilirsin,” dedi.

Etrafım Chase’in kokusuyla sarılmışken uykuya dalmanın hayaliyle savaşıarak kelimelerini duymazdan geldim.

Kahvaltı hazır olunca masanın etrafındaki yerlerimizi aldık, kreplere saldırıp akçaağaç şurubuna bulduğım her lokmanın tadını çıkartarak yemeye başladım.

Babam masaya doğru, “Bugün için ne planladınız?” diye sordu.

“Sanırım ben bahçede çalışacağım,” diye cevapladım.

Kafasını salladı. “Bunun için iyi bir gün. Tarhların bazılarını temizleyip sonra da dükkâna gider dikim toprağı alırız.”

Chase, “Yardım edebilirim,” diye önerdi.

Gözümü yumurtalarımaya dikmişim ama göz ucuyla bana baktığını görebiliyordum. Bahçe işleri annem ölmeden önce beraber yaptığımız tek şeydi. Annemin mutluluğuna dair hatırladığım en canlı anılar bahçede çalışırken olanlardı, yani Chase’i bu dengeye dâhil etmem, annemin anılarını canlandırmak gibi görünüyordu.

Chase cevabımı beklerken çatalımı daha sıkı kavradım. Hayır diyemezdin. Bu bir sürü soruya yol açardı ve ben karmaşık sebeplerimi kimseye açıklamaya hazır değildim.

“Aslında bitirmem gereken bir ödevim olduğunu hatırladım. Belki bahçe işlerine önümüzdeki hafta başlarım.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Chase

Hatırlayabildiğim kadarıyla babam pazar günleri hep çalışırdı. Pazarlar, tamirleri bitirip evrak işlerini yetiştirme günüydü ama ben arabamı dükkânın önündeki park yerine çektiğimde kapı kapalı, içlerinin ışıkları da sönüktü. Dükkândan yeni ayrıldığına dair kanıt bulmak için kilidi açıp dükkâna girdim. Boş bir pizza kutusu ve kutunun önüne yapıştırılmış bir fatura vardı. Faturadaki tarih yalnızca iki gün öncenin tarihiydi, yani en azından sağ olduğundan emindim. Aramalarım cevap vermiyordu ama pizza sipariş edebiliyordu demek.

Boş pizza kutusunu birkaç boş bira kutusuyla birlikte çöpe atıp son tamir isteği kayıtlarına bakmak için ofisin bilgisayarı kontrol ettim. Babam kayıt listesini her zaman basit bir Excel sayfasına yazardı. Tamir edilmiş malların teslim süresi iki haftaydı, bu sayede gerekli parçaları sipariş edebiliyordu. Excel'deki son kayıtlar bir-iki ay öncesine aitti ve hiçbirisi teslim edilmemişti.

Bitmemiş tamir kayıtlarının bir çıktısını aldım ve arka odaya yöneldim. Aletler ve düzenekler yere saçılmıştı. Birbiriyle

alakasız parçaların bulunduğu bir koli köşede unutulmuştu. Ayağımla koliyi kenara itekleyip çalışacak yer açmaya başladım. Tamir edilecekler karmaşık şeyler değildi, iki çırpıcı, bir çamaşır makinesi ve bir buzdolabı listenin en üstündeydi. Hasarlı aletlerdeki hasarı ölçüp eksik parçalar için sipariş formu hazırlamaya başladım. Babam son on yıldır hep aynı yedek parçacıyla çalışıyordu, bu yüzden sipariş formunun altındaki karalama imzam sorun yaratmazdı.

Son tamir işlerini sıraya koyma işini de başardıktan sonra tezgâhın arkasında duran teslimatları açtım. Babam paketleri içeriye taşıyabilmişti ama birini bile açmaya vakit bulamamıştı.

Parçaların envanterini çıkartıp arka odadaki düzeneklerle eşleştirdim. Bütün günümü babamın ihmal ettiği işleri yetiştirmeye çalışarak harcadım ve karanlık basıp da dükkânı kapattığımda harcadığım bütün çabanın boşa olduğunun farkındaydım. Her pazar gelip çalışabilirdim ama babamın yardımı olmadan dükkân sürünürdü. Bununla savaştık anlımsızdı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Chase

O gece Lilah'nın evinde kalabilmek için Connor ve Brian'dan gelen teklifleri reddettim. Arka bahçedeki, evin arka tarafına bakan meşe ağacının altındaki salıncakta oturdum. Çocuklara göre yapılmıştı, benim sallanabilmem için çok alçaktı. Ayağımla kendimi geri ittirip tekrar beni öne doğru savursun diye yer çekimine bırakıyordum. Harvey, ben bahçeyi incelerken beni izlemekten memnun, ağacın dibindeki çimlerde uzanıyordu.

Bahçeye yayılmış, artık kullanılmayan çiçek tarhları Lilah'nın olduğu kadar benim de çocukluğumun bir parçasıydı. Mevsimi her geldiğinde çileklerin tadına bakmak için durmadan yalvarırdım, Lilah'nın bahçenin öbür ucunda meşgul olduğunu sandığım bir anda uzanıp asmadan en büyük çileği aşırırdım. Tam çileğin tatlı suyu dilimin üzerine yayılırken yüzümün yan tarafında soğuk suyun keskinliğini hissederdim. Lilah hortumu bana çevirmiş olurdu, ben de dersimi alırdım.

Yağmur başlayınca kadar dışarda, salıncakta oturdum ve yağmur başladığında da umursamadım. Tembel bir yağ-

murdu, beni salıncakta yakalayamazdı; tombul damlalar çok yavaştı. Kendimi ileri geri iteklemeye devam edip aklımın an-neme dalıp gitmesine izin verdim. Onunla son konuştuğum-da yağmur yağıyordu. Okuldaki yıllık yaz karnavalının olduğu geceydi. Babam ve ben gidip karnavalın kurulmasına yardım etmek için erken çıkıyorduk ve neredeyse anneme hoşça kal demeyi unutuyordum. Çok sonra fark etmiştim ki, unutmam büyük şanstı. Beni tam çıkmak üzereyken merdivenler-de yakalamıştı.

“Chase, dikkat et de baban ağır bir şey kaldırmasın. Geçen yıl su dolu tank oyununu kurarken belini incitmişti.”

Gözlerimi devirip kafa sallamıştım, bir an önce arkadaşları-mın yanına gitmek istiyordum ama annem beni kolumdan ya-kalamıştı.

Beysbol şapkama parmağıyla hafifçe vururken, “Uslu dur,” demişti.

Şapkam düşüp gözlerimi kapadığı halde gülümsemiştim.

Resmi bir veda değildi. Bana beni sevdiğini söylememişti ama buna takılmamıştım. Zaten beni ne kadar sevdiğini bili-yordum, bunu her gün söylerdi.

O geceden sonra aylarca “eğer”ler yüzünden uykusuz kal-dım. *Eğer karnavaldan eve dönmeseydi ne olurdu? Ambulans daha erken gelseydi ne olurdu?*

“Eğer”lerle savaşıp kaybeden sadece ben değildim. Cena-ze günü içmeye başlayan babam bir daha asla durmadı. Ölüm insanlara tuhaf şeyler yapabiliyordu. Hayatım boyunca hay-ran olduğum bir adamı, sokakta görsem yolumu değiştirebi-leceğim biri haline getirebiliyordu.

Elaine Calloway benden hem annemi hem de babamı çal-mıştı. Belki de sırf onun parçası olduğu için Lilah’dan nefret

etmeliydim ama yapamadım. Lilah iyiydi. Güzeldi ve bahçesinde güzellikler yaratıyordu. Onca berbat şeyin içinden, pislik ve çamurdan, Lilah çıkmıştı. Hayat onu tekrar pislığe batırmak için elinden geleni yapıyordu ama ben buna izin veremeyecektim.

Odasının ışığı sönüp yerini başucu lambasının parlaklığına bıraktı. Pencerenin önünde hareket eden silüetini izledim ve annemi Elaine'e bağlayan şeyin benim Lilah'ya hissettiğim sevgiyle aynı olduğunu fark ettim.

Yağmur etrafımı dövmeye devam ederken salıncaktan kalktım. Harvey yerinden zıplayıp içeri girdi ve Lilah'nın odasına giderken beni takip etti. Lilah'nın kapısı aralıktı; yatağına uzanmış, kitap okuduğunu görebiliyordum. Kapıyı nazikçe tıklatıp aralığı genişlettim. Harvey benim iyice araladığım kapıyı sonuna kadar itekleyip benden önce odaya girdi, doğruca Lilah'nın yanına gidip ıslak burnunu yastığın yanına dayadı.

Gülümseyip okuduğu sayfayı işaretlemek için kitabı göğsünün üzerine ters koydu.

Bana bir bakış atarak, "Sırılsıklam olmuş," dedi.

Başımı kapının pervazına yasladım. "Fırtına başladığında dışarıydık."

Harvey'nin burnunu, başının üstünü ve kulaklarının arkasını elleriyle tararken başını salladı.

Ona okuduğu kitapla ilgili soru sormak istedim ama yapmam gereken bir şey vardı.

Dönüp koridorun karşısındaki odaya yöneldim, Harvey arkamdan içeri girince kapıyı kapattım. Vakit geç olmuştu ama bu benim telefonumu çıkarıp babamı aramama engel değildi. Uyanık olabileceğini düşünmüştüm ama telefon defalarca çalılıp karşılık veren olmayınca bir mesaj bıraktım.

“Selam baba, ben Chase. Birkaç gündür konuşmuyoruz, bu yüzden arayıp biraz konuşmak, nasıl olduğuna bakmak istedim. Lilah’ların evinde her şey yolunda, ama acaba bu hafta buluşup yemeğe falan gidebilir miyiz diyecektim. Bu mesajı alırsan beni ara.”

Mesajı sonlandırdıktan sonra telefonu kapatıp ekrana boş boş baktım, acaba mesajları kontrol edebilecek kadar ayık olacak mıydı? *Muhtemelen hayır.* Ucuz telefonu tutan elimi sıkıp telefonu yatağımın üzerine attım. Telefon zıplayıp köşede duran ve benim kaçınmaya çalıştığım koli yığınınına çarptı.

Telefonumu almak için eğildiğimde altta duran kolide, Elaine’in adının boydan boya, kargacık burgacık bir şekilde yazıldığını gördüm. Gözüm kolilere her kaydığında oradaydı, hayatta en nefret ettiğim kadının günlük hatırlatması gibi. Çalışma masamdan bir kalem alıp öfkeli, siyah şeritlerle okunamayacak hale gelene kadar ismin üzerini karaladım.

Hatırlanmayı hak etmiyordu. Benim tarafımdan değil.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Lilah

Blackwater'a döndüğüm ilk hafta boyunca beni en çok endişelendiren şey öğle yemeği saatiydi. Okulun kafeteryası küçüktü, boğucuydu ve İngilizce derslerindeki gibi dizayn edilmişti. Her ne pahasına olursa olsun oradan kaçıyordum, seçeneklerin dışında alanlar yaratıyordum. Kızlar tuvaleti kesinlikle sessizdi ama kokuyordu. Soyunma odası rahattı ama lise ikiden kızlar Beden Eğitimi dersi için soyunmaya geldiklerinde durum biraz tuhaf oluyordu. En sonunda okulun arkasındaki doğa merkezine rastladım ve âşık oldum. Fen Bilgisi dersinde mecbur kalmadıkça öğrenciler buraya uğramıyorlardı. Varlığından sadece benim haberdar olduğum bir cevher taşı gibiydi burası, benim saklı bahçem.

Okul, bahçenin korunmasıyla ilgili berbat bir iş çıkartmıştı ama bu, bahçeyi çok daha iyi hale getirmişti. Geçen cumadan beri öğle yemeği noktam olarak belirlediğim banka giden patikadan geçerken aşırı büyümüş ağaçlar ve çalılar beni gizliyordu. Orada olduğumu hiç kimse –ne Ashley ne de Trent– bilmiyordu, bu yüzden bir dalın çıtırdadığını duyduğumda yüre-

ğim ağzıma geldi. Buz kesip döndüğümde arkamdaki açıklıkta ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırmış, ayakta duran Chase'i gördüm. Yıpranmış kotu ve kolları dirseklerine kadar sıvanmış reglan tişörtü sadece zararsızlığını artırıyor gibi görünüyordu.

İleri doğru çekingen bir adım atmadan önce, “Katılmamda bir sakınca var mı?” diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse arkadaş istemiyordum ama zaten oradaydı ve oturduğum banka doğru geliyordu. Çoktan saklandığım yere gizlice girmişti, dolayısıyla onu geri çevirmemin bir anlamı yoktu. Omuz silkip oturmak için tekrar banka döndüm.

Yaklaşmasını dinlerken kulaklarımı iyice açtım. Yanıma oturmak üzere bankın etrafını dolaşırken parfümünün kokusu bir anlığına doğanın kokusunun yerini aldı. Kendimi, parlak kırmızı taç yapraklarıyla önümde yetişmiş yabani çiçek tarlası gibi başka şeyler düşünmek için zorlamadan önce içime çekeceğim iki derin nefes için kendime izin verdim.

“Geri dönüşünün henüz ikinci haftası ve kuralları şimdiden çiğniyor musun?” diye sordu.

Duymazdan gelip fıstık ezmeli ve jöleli sandviçimi çıkarttım.

Yanımda uzanan çiçek bahçesine göz gezdirirken, “Neden yemeğini burada yiyorsun?” diye sordu.

“Senin gibilerle konuşmamak için,” diye cevaplarırken tam bir sürtük gibi görünmemek için biraz gülümsedim.

O gülerken bakışlarımı zorlukla uzakta tuttum. “Biliyorsun, en sevdiğim yanın sevimliliğin. Bence ne kadar sevimli olduğunu tam olarak bilmiyorsun.”

Dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışırken dudağımı ısırdım. Her iki halde de yumuşamıştım.

Başımı ona doğru eğerken, “Her gün kafeteryada bir saat harcamak istemiyorum,” diye cevap verdim.

Gerçek bahaneye ulaşmaya çalışarak, “Ama bütün arkadaşların oradalar,” diye belirtti.

Banktan ufak bir çöp alıp yere atarken, “*Arkadaşlar* görece-li bir kavram,” diye cevap verdim.

Sırıttı. “Evet, bazen berbat oluyorlar.”

Cumartesi günü Sasha’nın partisinden beri hiçbiriyle konuşmamıştım. Uyuşturucuların ağacından ve Trent’in kısa mesajlarından kaçınmıştım. İnsanları seviyormuş gibi yapmaya ara vermek iyi gelmişti.

“Ben senin arkadaşın mıyım?”

Oldukça parlak bir gelincik çiçeği kopartıp hayatım ona bağlıymış gibi çiçeğe odaklandım.

“O kelime asla senin için geçerli olmadı,” diye itiraf ettim, kalp atışlarım hızlanmıştı.

Kafasını salladı. “Yeterli değildi.”

Sözünün ağırlığı kalbimi bir arada tutan ince ipi koparmakla tehdit ediyordu.

“Ya da aşırı fazlaydı.”

“Biliyorsun, pek çok yönden seni herkesten iyi tanıyorum,” diye devam etti.

Kaşlarımı kaldırıp yüzüne bakmak için döndüm. Çiçeklere odaklanmıştı ama o sırıtış hala suratında mevcuttu.

O kadar yıldan sonra neden bana bağlı hissettiğini merak ederek, “Neden öyle düşünüyorsun?” diye sordum. Bir zamanlar tanıdığı kızdan çok farklıydım artık.

“Ağladığını, güldüğünü, tepenin tasının attığını gördüm. Seni çıplak gördüm,” dedi gülerek.

Bunu itiraf ettiğinde kızarmaktan nefret ettim ama engellemek için yapabileceğim bir şey yoktu.

Düşüncelerindeki art niyete dikkat çekmeye çalışarak, “Ben yaklaşık yedi yaşındayken...” diye gerekçe sundum.

Yüzündeki sinsi sırıtışla bana dönerken, “Evet ama eminim poponun sol yanağındaki gamze hâlâ duruyordur,” diye iddia etti. Oyununa katılmaya karar verdim.

“Ben de iddiaya varım ki aşağıda bir yerlerdeki boyun o zaman olduğu kadardır.”

Kafasını geriye atıp öyle yüksek sesli ve ağız dolusu bir kahkaha attı ki ben de gülmeden duramadım.

“Birbirimizin en iyi arkadaşı olduğumuz zamanlar o kadar eski değil. Ne değişti?”

Boğazımdan yukarı tırmanan suçluluk duygusuyla korkudan geri bastım. “Sen neden bahsediyorsun? Her şey değişti.”

Bunun üzerine aramıza bir sessizlik çöktü, onu incittiğimin farkındaydım. Annemin ölümünden beri onun yanında nasıl davranacağımı asla bilemez olmuştum. Özür dilemek yerine fıstık ezmeli ve jöleli sandviçimin yarısını koparıp ona uzattım. Bu iki dilim beyaz ekmeğin arasına sıkıştırılmış bir özürdü ve Chase onu kabul etti.

Otuzuncu Bölüm

Lilah

Salı günü okuldan sonra eve yürümek yerine annemin eski dairesine yöneldim. Daire Main Street'in öbür tarafındaydı, evlerin daha küçük, kiracıların daha yuvarlak olduğu yerde. Annem ben yedi yaşındayken bizi terk edince, her cumartesi öğleden sonra ziyarete gittiğim, çamaşır suyu gibi kokan tek yatak odalı bir daireye taşınmıştı. Babam beni kapıda bırakır, güvenli bir şekilde içeriye girdiğimden emin olana kadar beklerdi. O andan itibaren annemle birlikte, gözetimsiz beş saatimiz olurdu.

Beni gördüğüne gerçekten memnun olmazdı. O zamanlar, kendi heyecanımdan küçük işaretleri görmek için o kadar körleşirdim ki farkına varmamıştım. Televizyonu açar, beni karşındaki kanepeye oturturdu, kendi de diğer odaya gidip ya telefonda konuşur ya da dergileri karıştırırdı; benden uzak duracak her şeyi yapardı.

Cumartesi öğleden sonra ziyaretleri başlayalı bir ya da iki yıl olmuştu, bir gün dairesinin kapısı çalındı. Oturma odasında boyama yapıyordum ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde

kafamı kaldırmadan kapıdan tarafa baktım. Eşikte eliyle kapıyı açmak için zorlayan bir adam vardı. Dudaklarının arasında bir sigara asılıydı ve göz kapağından dudağının üzerine kadar inen bir yara izi vardı. Yanaklarında ve çenesinde kabuk bağlamış küçük yaraları vardı. Küçükken sivrisinek ısırıklarını çok kaşıdığımda oluşan yaralara benziyorlardı. Bu kadar çok ısırtığı nasıl edindiğini merak ediyordum ki eğilip eliyle annemin boynunu kavradı.

Durdurmak için yerimden zıpladığım esnada ağzındaki sigara yere düştü, yanan külün bir kısmı sahte tahta kaplamanın üzerine denk geldi.

Ona annemi rahat bırakması için bağırmak istedim ama annem arkasında elini sallayarak uzak durmam için beni uyardı. Yumrularımı sıkarak ne yapabileceğimi düşündüm. Telefon mutfaktaydı ve adama çaktırmadan gidip almanın yolunu bulamadım.

Annemin üzerine iyice eğilip kulağına sadece onun duyabileceği şekilde bir şeyler söylerken oturma odasında korkudan donmuş öylece durdum. Annem özür diliyor, biraz daha zaman vermesi için yalvarıyordu. Sonra annemin boynunu bırakıp geldiği kadar çabuk gitti. Annem kapıyı kapatınca son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi yapmaya çalışarak televizyona döndüm. Mum boyamı alıp elimin titremesini engellemeye çalıştım. Annem oturma odasına gelip televizyonu kapattı. Bana çıkması gerektiğini söylerken televizyonun ekranı karardı. Ona defalarca nereye gittiğini sordum ama beni umursamadı, eşyalarımı toplayıp sırt çantama tıktırdı. Sayfaları kırıştırdığı için ona bağırmak istedim. Beni kapıdan dışarıya iteklemekten vazgeçmesini istedim.

Bana apartmanın önündeki kaldırımda babam gelinceye ka-

dar oturmama dair emirler yağdırırken bir yandan ben de oyuncaklarımı ve atıştırmalıklarımı kucağıma topladım. Sonra eski kırmızı arabasının içinde kayboldu. Arka tamponun yanında dev bir delik vardı; annem arabayla uzaklaşırken gözlerimi bu deliğe diktim.

Araba uzaklaşıp küçüldükçe alt dudağım büzüldü ama ağlayamazdım. Ağlarsam birileri yardıma ihtiyacım olduğunu düşünebilirdi ve annemin başı derde girerdi.

Bir yetişkin gibi davranmalıydım.

Bir saat boyunca kucağımda açılmamış boyama kitabıyla kaldırımda oturdum. Herhangi biri yanıma gelirse annemin bir şey almak için koşarak daireye geri döndüğünü söyleyecektim, böylece yalnız olduğumu düşünmeyeceklerdi. Susamıştım ama Capri Sun'ımı bitirmek istemiyordum, annemin ne zaman döneceği belli değildi.

Babam birkaç saat sonra geldiğinde yalan söylemeye çalışıp annemin yeni gittiğine onu inandırmaya çalıştım ama bana inanmadı. Annemin beni dışarda tek başıma bırakıp gitmiş olmasına son derece öfkelenmişti. Ona bir şey yapmaması için yalvardım ama bu annemi ziyaret etmeme son izin verişiydi. Mahkeme, annemin ziyaret haklarını, onun itiraz etmesine izin vermeksizin feshetmişti. O gün annemi benden alan şeyin ne olduğunu veya kimin ya da neyin kendi canından daha önemli olduğunu çok merak etmiştim.

Kaldırım boyunca yürüyüp apartman binasının karşısına gelince durdum. Annem zamanında bina epey yıpranmış haldeydi ama o zamandan beri iyice berbat bir hal almıştı. Yerler çöp doluydu, pencerelerin çoğu ya koli bandıyla tutturulmuş ya da tahta çakılarak kapatılmıştı. Bahçeyi yabani otlar sarmıştı ama kimse bunu umursamamış gibiydi. Temizlemek için avcumun içi kaşınıyordu ama bu çok anlamsız olurdu. Ora-

da olmalarını kimse umursamıyorsa gittiklerinde de kimse umursamazdı.

Tam daha yakından bakabilmek için sokağın karşısına geçecekken adımları duydum.

“Lilah?”

Döndüğümde yolun biraz aşağısındaki bir evin önünde duran Trent’i gördüm. Merdivenleri çıkmış, tel kapıyı açmıştı, aklı karıştığı için kısık gözlerle bakıyordu. İki kelimeyi bir araya getirmek biraz zamanımı aldı. Trent’in evine son geldiğimde annemin dairesini fark etmemiştim. Bir süre birbirimize baktıktan sonra ilk konuşan o oldu.

“Kasabanın bu kısmında ne işin var?”

Önce ona baktım, sonra da apartman binasına. “Pek emin değilim.”

“İstersen içeri gelebilirsin, annem birkaç saat daha işte olacak.”

Kafamı sağa sola salladım. Buraya vaktimi Trent’le harcamaya gelmemiştim. Kendi rızamla geçmişime gelip o günü zevkle alt etmişim, annemin asla özür dilemediğini fark ettim; lanet olası, belki de yaptıklarını hatırlamamıştı bile.

Apartmanın önündeki kaldırımını işaret ettim. “Burada yıllar önce tamamen yalnız bir kız çocuğunun oturduğunu görmüş müydün?”

Trent işaret ettiğim yere bakıp kafasını salladı. “Hayır, ama orası çocuklara göre bir yer değil. Burada bazı karanlık işlerin döndüğünü gördüm.”

Binanın çürümüş tahtalarına ve ufalanan tuğlalarına baktım ve o adamın eşikte annemin boynunu nasıl kavradığını hatırladım. Gözlerimin önünde kolayca onu ikiye bölebilirdi.

Trent haklıydı.

Burası bir çocuğa uygun bir yer değildi.

Otuz Birinci Bölüm

Kasım 2009

Blackwater, Teksas

Batmakta olan güneş yolun karşısındaki dizi dizi evlerin arkasında nihayet kaybolurken Chase Matthews çakıl döşeli garaj yolundan koşarak geldi. Eve çoktan dönmüş olması gerekirdi ama parktaki beysbol oyunu uzamıştı. Geciktiği için babasının onu pataklayacağını biliyordu ama çaktırmadan arka kapıdan içeri girerse babası uzun süredir evde olduğunu sanabilirdi. Tel kapıyı çekerek açarken gıcırdayan menteşelere küfretti. Çamurlu ayakkabılarını fırlatıp attı, parmak uçlarında yürüyerek mutfağa gitti.

Annesiyle babasının sesleri koridordan geliyordu, o da kulağını duvara dayayıp kendisiyle mi ilgili konuşuyorlar diye anlamak için dinledi. Genellikle çok dikkatliydiler, Chase tartışmalarına nadiren kulak misafiri olurdu.

“Gitmen gerektiğini düşünmüyorum. O yetişkin bir kadın, Hannah. Onu değiştiremezsin.”

“O benim en eski arkadaşım, David. Onu orada öylece bırakamam.”

Chase, Lilah'nın annesi Elaine'den bahsettiklerini hemen anlamıştı. Son zamanlarda daha da kötüye gidiyor, annesini gecenin her saatinde arıyordu.

Babası sessizce bir küfür savurdu, Chase mutfağa biraz daha sokuldu. İçeriye gözetlerken hâlâ duvara yapıştı. Babası mutfak masasının kenarını sıkıca kavramış, öne doğru eğilmişti. Annesi kollarını babasının beline sarmış, başını sırtına, kürek kemiklerinin tam ortasına yaslamıştı.

“Söz veriyorum uzun sürmeyecek. Güvende olduğundan emin olur olmaz dönerim.”

Babası uzun süre bir şey söylemedi ama sonra kafasını sallayıp kollarını annesininkilerin üzerine sardı. “Çabuk dön. Yemeği ben hazırlarım, yemek için senin dönmeni bekleyeceğiz.”

Hannah, David'i çabucak öpüp tezgâhtaki anahtarları aldı. Kapıya doğru köşeyi döndüğünde arada duran Chase'i görüp başını yana eğdi.

Parmağını yalayıp yanağındaki bütün gün dışarda beysbol oynamaktan katılmış kırı ovalarken, “Gidip elini yüzünü yıkaman gerek,” dedi.

Chase, “Ben de gelebilir miyim?” diye sordu. Annesinin neye gittiğini bilmiyordu ama Elaine'i göreceği fikrinden hoşlanmamıştı. Annesi her zaman Elaine'i koruyordu ama onu kim koruyacaktı?

Annesi Chase'in çenesini avuçlayıp yanağından öpmek için eğildi. Yakında eğilmesi gerekmeyecekti gerçi, Chase neredeyse boyuna yetişmişti ve gün geçtikçe daha hızlı büyüyordu. Chase, kendinden kısa olduğu için annesine sataşacağı günü iple çekiyordu.

“Babana yemek yaparken yardım etmeni istiyorum,” dedi fısıldayarak. “Sensiz beceremiyor.”

Chase annesi yanından geçip kapıya yönelmeden önce başını salladı.

Annesi, giderken arkasından Chase'e seslendi: "Seni seviyorum. Uslu dur."

Arkasından giderek annesi arabaya doğru ilerlerken tel kapıyı açıp izledi. Garajın üzerindeki hareket sensörlü ışık arabanın kapısı kapandığında açıldı. Araba motorunun devri yükseldi ve Chase midesine saplanan sancıyla birlikte geride kaldı.

Daha on üç yaşında olmasına rağmen Chase, Elaine'in kötü bir kadın olduğunu biliyordu. Lilah'yı terk etmişti ve annesini de terk edecekti. Bir gün.

Otuz İkinci Bölüm

Chase

On gün. Lilah nihayet müziğine ara vermeden önce on gün boyunca okula beraber yürümüştük. Alarmı duymadığım için okula geç kalmış, koşuşturuyordum. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip Lilah'ya yetiştirmek için kapıdan fırladım ama o daha garaj yolunun sonunda ayakkabılarıyla uğraşıyordu.

Ben yaklaşıncaya ayağa kalktı, kulaklıkları yine takılıydı ama çalan müzik yoktu, en azından benim duyduğum bir müzik yoktu.

Beraber sessizce yürümeye başladık. Komşuların evlerinin önünden geçtik, ben söyleyecek ilginç bir şeyler bulmaya çalıştım, beni dinlemek için kulaklıklarını çıkarttıracak kadar ilginç bir şey.

“Öyle görünüyor ki Harvey artık benden çok senin yanında uyumaktan hoşlanıyor.”

Buna kafa bile sallamadı.

“Yarın sezonun ilk hazırlık maçı var. Oak Hill'e karşı.”

Cebinden iPod'unu çıkardı ve ilgisini yitirmekte olduğumu fark ettim. Tam o sırada Bay Hill evinden çıkıp arabasına yö-

neldi. Eski belediye binasında ofisi olan bir avukattı. Dedikoduya göre yakında mesleği bırakmak zorunda kalacaktı.

“Bay Hill’in işini bırakmak üzere olduğunu duymuş muydun? İnsanlara yeterince iş olmadığını söylüyormuş.”

Lilah, siyah Lexus’una binen adama bir göz atıp kafasını salladı. “Dükkânı kapatmasının sebebi o değil.”

Gözlerimi kısıtım.

Sakince, “Sekreteriyle ilişkisi var,” dedi.

“Ne? Sen nereden biliyorsun? Uzun süredir burada yoktun.”

Omuz silkti. “Gözlerimi açık tutuyorum.”

Ana caddeye doğru dönerken yaptığı suçlamayı anlamaya çalışarak gözlerimi kısıtım. İlişkisi olduğunu duymamıştım. Bay Hill eşiyle neredeyse otuz yıldır evliydi. Bu bir anlam ifade etmiyordu.

“Sana kim söy...”

İç çekip kulaklıklarını çıkarttı. “Kimse bana bir şey söylemedi. Geçen sabah ofisinin penceresinden gördüm. Noktaları birleştirmek o kadar zor değildi. Benim anlamadığım neden işini bıraktığı. Bence olay karısıyla ilgili.”

Kolundan tuttum ve durduk. “Bekle. Sen ofisi mi dikizliyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Ben öyle demezdim. Dikizlemek sırf Bay Hill’i bulup sırlarını öğrenmek için oraya gitmem demek. Aslında ilişkisini herkesin gözüne sokarak hava atıyordu. Ben sadece doğru zamanda doğru yerdeydim.”

Kolunu elimden kurtarıp yürümeye devam etti. Yetişmek için peşinden koştum. Kendinden son derece emin görünüyordu, tesadüfen bir ilişkiyi öğrenen biri gibi utanmış değildi.

“Bu sık sık olur mu? Hep doğru zamanda doğru yerde mi bulunursun?”

Sırıttı. “Sayılır.”

“Başka ne biliyorsun?”

Heyecanla parlayan gözlerini bana çevirdi. “Blackwater’a döneli sadece iki hafta oldu ve bildiklerim bütün kasabayı baş aşağı çevirir.”

“Ne gibi?”

Sol tarafta önünden geçmekte olduğumuz, sıradan, mavi bir evi işaret etti. “Bir sürü şey, mesela şu evde yaşayan kadın, Bayan Peterson, değil mi? Komşusunun bahçesinden gül alıyor ve Bay Jenner, yan komşusunun çöplerini kurcalıyor.”

Önlerinden geçerken Lilah’ının söyledikleri doğru mu diye merak ederek evlere baktım.

Devam etti: “Sevimli küçük dramalarla, en önemsiz şeyleri en üste koyarak çöplerle, güllerle o kadar tükenmişiz ki, biraz daha eşelemenin ne kadar kolay olduğunu pek fazla bilen yok.”

Bunu tecrübe etmiş gibi görünüyordu.

“Daha büyük sırlar olduğunu mu söylüyorsun? Ne gibi?”

Omuz silkerken dudaklarındaki kıvrım düz bir çizgiye dönüştü.

“İnsanların gömülü tutmayı tercih ettikleri şeyler.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Lilah

Ders zili koridorlarda çınladı, bu, fizik dersi için okulu boydan boya geçmem için bir dakikadan az zamanım olduğunu gösteriyordu. Ders aralarımız beş dakikaydı ve ben tuvaleti kullanmayı denemeye cüret etmişim. Fizik kitabını sırt çantama tikiştirip dolabımın kapağını çarparak kapattım. Topuğumun üzerinde dönüp koşmaya yeltendiğimde neredeyse Ashley'ye çarpacaktım.

Güldü. “Affedersin, sana seslendim ama beni duymadın.”

Fizik dersine doğru giderken gülümsedim. “Özür dilerim. Biraz acelem var da.”

Tebessümü silindi. “Sorun değil, ben sadece bu hafta sonu bir planın var mı diye soracaktım. Sanırım Trent annesinin erkek arkadaşının zulasından biraz aşıracak.”

Burun kıvırmamak için kendimi zor tuttum. “Aslında sanırım bu hafta sonunu evin yakınlarında geçireceğim. Ha bire erteleyip durduğum şu tarih dersi raporu için Netflix’te arama yapacağım.”

Aslında bahçede çalışmaya başlamak istiyordum.

“Chase’in orada olacağı gerçeğini bir kenara bırakırsak, kulağa hoş geliyor.” Sahte bir öğürme hareketi yaptı. “Evet, seksi ama tam bir mükemmellik abidesi.”

Omuz silkip geriye doğru bir adım daha attım. “O kadar kötü değil.”

“Pardon ama uyuşturucu mu aldın sen? Chase seçilmiş insanlardan biri.”

İnsanlar etrafımızda koşturup son zil çalmadan önce sınıflarına yetişmeye çalışıyordu, ama Ashley’de geç kalma cezası endişesinden eser bile yoktu.

“Dinle, derse yetişmem lazım. Seni sonra ararım.”

Ashley cevap veremedi oradan uzaklaştım. Sırt çantasıyla etrafı ite kaka koşturan bir ahmak gibi görüldüğümün farkındaydım ama bunu seve seve kabul ettim. Okulun derse geç kalmalara hiç toleransı yoktu. Her gün, sabah anonslarında müdür üstüne basa basa istisnasız her gecikmenin cezalandırılacağını belirtiyordu.

Köşeyi dönüp fen bilgisi koridoruna geldim ve kapıya iki adımlık mesafe kala kıyametim olan son zil çaldı. Bay Jenkins derse başlamak için ayağa kalktı ve içeri girmemin hiçbir yolunun kalmadığını fark ettim. İçeri girer girmez beni göürdü.

“AMAN TANRIM. ŞU DURUMA BAKAR MISINIZ?!”

Chase ellerini gözlerine dürbün yapmış pencerenin yanında duruyordu. Cama iyice yaklaşp sanki dünyaya doğru yaklaşan bir meteoru görebilmeye çalışıyormuş gibi gökyüzüne bakıyordu. Diğer bütün öğrenciler de daha yakından bakabilmek için yerlerinden fırladılar ve ben de fırsatı anında değerlendirdim. Bay Jenkins bağırarak herkesin yerine geçmesini söyledi, ben de duvar kenarından süzölüp çaktırmadan yerime geçmeye uğraştım.

Bir kız, “Sen neden bahsediyorsun, Chase?” diye sordu. “Ben hiçbir şey görmüyorum.”

Bir başka çocuk lafa karışarak, “Evet, hiçbir şey yok,” dedi.

“Ne? Görmüyor musunuz? Dev gibi!” diye bağırdı Chase, bir yandan da hararetle gökyüzünü işaret ediyordu.

Connor, Chase’in omzunu pırpırlayarak, “Chase, seni aptal,” dedi. “Sadece bulut.”

“Evet, ama her gün kümülüs görmüyoruz.”

Bay Jenkins iki kez el şaklattı ve ses sınıfta pirinç ziller gibi yankılandı.

“Bu kadar yeter. İyi denemeydi, Bay Matthews ama tekrarlanırsa Bayan Calloway’le birlikte sen de haftaya cezaya kalırsın.”

Donup kaldım. *Lanet olsun.* İçeriye sızmaya çalıştığımı görmüştü ve yerime otururken hayal kırıklığımı saklamak imkânsızdı. Sırt çantamı omuzlarımdan alıp sandalyemin yanına küt diye bıraktım.

“Şimdi, eğer herkes yerine oturduysa bugünkü problem setini dağıtmadan önce konuyu kısaca tekrarlayacağım.”

Ders kitabımı çıkardığım sırada Chase ileri doğru uzandı. “Üzgünüm, işe yarayacağını düşünmüştüm.”

Omzumun üzerinden bakınca içime işleyen gülümseyişle karşılandım.

“Bulabildiğin en iyi şey kümülüs mü?”

“Mickey Mouse gibi göründüğüne yemin edebilirdim.”

Connor homurdandı. “Yarın etekle gel, dostum.”

Chase’le bakışlarımız buluştu ve Ashley’nin sözleri beynimde yankılanırken gülüştük. Ashley haklıydı. Chase seçilmişlerden biriydi, ama daha da ötesi Blackwater’a dönünce arkadaş olacağımızı umduğum son kişiydi. Kasabayı terk ettiğim güne

kadar hep kavga etmiştik. İki kayıp verdiğimiz ve hiç ganimet elde edemediğimiz acı bir savaş vardı aramızda. Bunu biliyordum ama yine de cazibesi beni kendine çekiyordu. Blackwater'da hiç arkadaşım yoktu –tabii Harvey'yi saymazsak– ama herkes bir yana, mezun olacağım bu sınıftaki her bir çocuk bir yana, dostum olmaya en yakın kişi Chase'ti.

Annesi bilse hayal kırıklığına uğrardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Chase

Zil çalar çalmaz Lilah sınıftan fırladı. Ben problem setini teslim etmek için sınıfın ön tarafına gidince Lilah'nın kâğıdının diğerlerinin en altında olduğunu gördüm. Adı akıcı bir el yazısıyla yazılmıştı, son derece düzgün ve mükemmeldi. Kendi kâğıdımı en üste bıraktım.

Cuma günleri antrenmanım olmadığını bildiği halde arkasına bile bakmadan gitmişti. Connor'la birlikte park yerine yürürken bensiz gidişinin sebebini anlamaya çalışıyordum.

“Demek ona âşıksın, öyle mi?”

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı ama ona doğru göz atarken öfkem şaşkınlığımı maskeleymişti.

Masumca ellerini havaya kaldırdı. “Tamam ya! Şaka yapıyordum. Bu sıralar gerçekten şaka kaldırmıyorsun.”

Hızımı artırıp arabalarına ulaşmaya çalışan çocukların arasından zikzak yapmaya başladım. Ne yazık ki bana hemen yetişti.

“Ama gerçekten âşıksın, değil mi?”

Park yeri öğrenci kaynıyordu ama uzaktan grubumuzu gördüm. Kimberly ve Brian beysbol takımından birkaç çocukla

konuşuyorlardı. Connor’a bakmaktansa onlara odaklandım ama bu Connor’ı durdurmadı.

“Yani aranızda sürekli kesişiyor olmanız mide bulandırıcı.”

Sırt çantamın kordonlarını kavrayıp nihayet sataşmalarına cevap verdim. “Varsayalım ki sen haklısın. Bu konunun üzerinde durmanın anlamı yok.”

Çenesi düştü. “Neden? Vampir olduğu için mi?”

Connor’ı yumruklamayı daha önce hiç bu kadar istemiştim, ama şansına ben dönüp suratına vuramadan grubun yanına geldik.

Brian, arabasının etrafında boş boş dolanan insanların arasına katıldığımızda, “Adamın dibi Matthews!” diye seslendi. Cuma günleri herkes biraz daha okulda takılır, okuldan ayrılmadan önce hafta sonu planlarını netleştirirlerdi. *Kimin ailesi kasaba dışındaydı? Kimin abisi içki alabilirdi?* Her hafta, hep aynı sorulardı.

Kimberly kocaman bir gülümsemeye, “Hafta sonu maçı için heyecanlı mısınız?” diye sordu.

Okula gelirken yolda bundan Lilah’ya kısaca bahsedişimi düşündüm; beni dinlediğini bile sanmıyordum. “Evet, ama bu sadece hazırlık maçı, ciddi bir şey değil.”

Gülümsemesi hiç bozulmadı. “Biliyorum ama yine de Elmas Kızlar’la birlikte orada olacağım. Eğlenceli olacak.”

“Eğer gelirse Lilah’nın da yanınızda oturmasında sence bir sakınca var mı?”

Ne kadar aptalca olduğunu, soruyu sorduktan sonra fark ettim. Lilah’nın maça gelme ihtimali en iyi haliyle bile çok zayıftı. Kimberly’yle oturma şansı milyarda birdi.

Otuz Beşinci Bölüm

Lilah

Cumartesi öğleden sonra kendimi üzerimde yırtık şortum ve dolabımın dibinde bulduğum siyah bir Blackwater beysbol gömleğiyle okuldaki beysbol stadyumuna giderken buldum. Gömlek dardı ama hala üzerime tam oturuyordu. Beysbol şapkamı aşağıya çekip saçlarımı kulaklarımın arkasına kısırdım.

“Lilah Calloway? O şapkanın altında saklanan sen misin?”

Kafamı kaldırıncaya bilet gişesinde oturan Bayan Rochester’ı gördüm. Yuvarlak hatlı, güler yüzlü ve sıcakkanlı bir kadındı. Küçükken babam beni maçlara getirdiğinde bana göz kulak olurdu. Onu birkaç yıldır görmüyordum ama o zamanlarda-
kinden pek farklı görünmüyordu.

Bilet almak için beş dolarımı tezgâha uzatırken küçük bir gülümsemeyle, “Selam Jan,” dedim.

Parayı bana geri itekledi. “A, lütfen. Senden para alırsam baban kafamı keser.”

“Peki, tamam.” Karşı çıkmak içimden gelmedi, ben de bana uzattığı bileti alıp beş dolarımı cebime koydum. “Teşekkürler.”

Nazik bir gülümsemeyle, “Baban burada olacağını biliyor muydu?” diye sordu.

Yıllardır babamın maçlarına gelmiyordum. Küçükken beni yanında sürüklerdi ama evde tek başıma kalabilecek kadar büyüdüğümde ne yapacağıma karar vermeme izin verdi.

Babamın kahvaltı masasındaki tepkisini hatırlayarak, “Ona bu sabah söyledim,” dedim. Sakin bir şekilde gelip onu ve takımı izleyeceğimi söylediğimde kaşları gerçek anlamda saç hizasına çıkmıştı.

“Şey, burada olmana çok sevindim. İkinci devre başlayınca bilet gişesine bakmam lazım ama sonra tribünlere uğrar, sana bir merhaba derim,” diye söz verdiği sırada genç bir aile bilet almak üzere gişeye yaklaştı.

Uzaklaşırken kendimi Jan’ın söylediği şeyi gerçekten yapmayacağını umarken buldum çünkü tek başıma oturacağımdan neredeyse emindim. Bir şekilde Ashley ve Trent’in cumartesi öğleden sonralarını “Cesur Kurtlar” beysbol takımına tezahürat yaparak geçireceklerinden şüpheliydim.

Dürüst olmak gerekirse, neden orada olduğumu bilmiyordum. Chase maçtan öylesine bahsetmişti. Gerçekten gitmemi bekliyormuş gibi değildi. Kendime babam için ya da beni cezadan kurtardığı için Chase’e teşekkür etmek amacıyla orada olduğumu söylüyordum; bu bahaneler gerçeği hazmetmekten daha kolaydı.

Şapkamı çekiştirip açık tribünlerin arkasından yürüdüm, insanı kolesterol komasına sokmaya yetecek kadar acı soslu sosisli sandviçlerin ve frito keklerin satıldığı şeref tribünlerini geçtim. Zengin aromalı kokular beni çocukluğuma geri götürdü. Her maçtan önce babam bana şeref tribününde harcamam için beş dolar verirdi. Sahte yakutlara benzeyen halka

şekerlerle kendimi kraliçe gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Parlak neon bir poster, halka şekerlerin dört tanesinin hâlâ bir dolara satıldığını doğruluyordu. Küçük kasabaların ekonomisi hakkında ne dersiniz deyin ama kesinlikle enflasyona karşı dirençliler.

Şubat ayı için parlak ve ılık bir gündü, tribünlere giden metal rampayı çıkarken yanıma güneş gözlüğü almadığım için pişman oldum. Teksas'ın ilkbaharı pek iyi olmuyordu. *Tıpkı benim gibi.*

Tam rampanın sonuna varmak üzereydim ki birinin adımı seslendiğini duydum.

“Lilah!”

Sesin geldiği tarafa dönünde üzerlerinde birbirinin aynı pırıltılı harflerle “Elmas Kızlar” yazan kırmızı gömlekler giymiş bir grup kızın ortasında oturan Kimberly’yi gördüm. Kimberly’nin maçta olacağını düşünmemiştim, yavaşça ona doğru yürürken rahatlamayla rahatsızlık arasında bir şeyler hissettim.

Merdivenleri tırmanıp o tarafa giderken diğer Elmas Kızlar beni izlediler. Gruba ulaştığımda Kimberly ayağa kalkıp beni karşılamak için yanıma geldi. Herkes yana kayıp Kimberly’nin boşalttığı oturağı doldurdu ve böylece koridor kenarında ikimize yer açtılar.

“Selam!” deyip tuhaf ve beklenmedik bir şekilde beni kucakladı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Kimberly kucaklaşmayı seven bir tipti, ben değildim. “Chase gelebileceğini söylemişti ama ben pek emin değildim.”

Chase’e geleceğimi söylememiştim. Başka –daha gerçekçi olan– bir hayatta cumartesi öğleden sonramı yatağıma konuşlanmış, kitap okuyarak geçirirdim.

Daha ben cevap veremediğim Kimberly yine konuştu. “Bi-

zimle birlikte oturmak ister misin? Yerimiz var ve biraz sohbet etmek eğlenceli olur.” Gözlerini samimi bir kibarlıkla kırıştırdı ve bir hoşça kal bile demeden gittiğim zaman benden nefret etmediği için rahatlama hissetmekten kendimi alıkoyamadım.

“Tabii, evet,” dedim ve soğuk, metal tribünlere oturup yerleştik. Gruptaki birkaç kız bana gülümseyip el salladılar. Anlaşılan oradaki varlığımı Kimberly onayladığı sürece sorgulamayacaklardı.

Hazırlık maçının başlamasını beklerken gömlekleri yakından inceledim ve fark ettim ki her kızın sırtında farklı bir oyuncunun soyadı ve numarası yazılıydı, tıpkı takım forması gibi. Bu düşüncemi doğrulamak için dönüp geriye doğru eğildim. Kimberly’nin arkasında “03-Matthews” yazılıydı. O, Chase’in “Elmas Kızı”ydı.

Elbette öyleydi.

Bu neden içimi acıtıyor?

Cömert bir gülümsemeyle, “Söyle bakalım, Chase’le yaşamak zor oluyor mu?” diye sordu. Sarı saçları serbestçe yüzünün etrafına dökülüyor, sevimli yüz hatlarını çerçeveliyordu.

“Ee, pek de kötü değil,” diye belli belirsiz bir cevap verdim. Chase’in ve Kimberly’nin birbirlerine karşı nerede durduklarını bilmiyordum ve son iki haftadır Chase’in her duştan sonra havlusuna sarılı, odasına dönmenin tadını çıkarttığını açıklayacak değildim. Zira bu durum beni yavaş yavaş delirtiyordu.

Neredeyse özlem dolu bir şekilde, “Bir erkekle yaşamayı hayal bile edemiyorum,” dedi. “Ah, yani çok pasaklı olabilirler,” diye burnunu kırıştırarak toplardı.

Omuz silktim. “Chase arkasını toplamakta iyi.”

Sahayı işaret ederek, “Ah, tam da kendisinden bahsederken, işte geldi,” dedi.

Chase, atıcı tümseğinde ısınıyordu. Gri üniformasını öyle bir dolduruyordu ki, pantolon uyluklarını ve bacaklarını sıkıca sarıyor, üstü ise geniş omuzlarını gergince kaplayarak ince belini ortaya çıkarıyordu. Sol ayağının üzerinde geriye doğru sallandı, sağını beyaz lastik şeride yerleştirdi, sonra da vücudunu bir yay gibi önce sıkıp sonra açtı. Fırlattığı top, tutucunun eldivenine gömülürken keskin bir patlama sesi çıkarttı. Aynı hareketleri bir kez, iki kez, üç kez tekrarladı ve ben atıcı tümseği üzerindeki kendinden emin duruşunu, tamamen kendimden geçmiş bir vaziyette izledim. Gücü ve varlığı bakılamayacak kadar inanılmazdı ve ben oyunlarının çoğunu kaçırdığım için kendime lanet okudum.

“Eyaletin en iyi atıcılarından biri. Büyük takımlardan birine alınabilir, ama alınmazsa üniversite takımında mutlaka oynar,” dedi Kimberly beni daldığım pustan kurtararak.

Döndüğümde Kimberly’yi gözlerinde pırıltılarla Chase’i izlerken buldum ve bir dakika önce aynen ona benzediğimi fark ettim.

Birkaç dakika sonra, üniformanın kendi versiyonunu giymiş, yedek kulübesinin girişindeki metal korkuluklara doğru eğilen babamı gördüm. Ağzındaki çekirdek kabuğunu tükürüp yanından koşarak geçen Chase’in omzunu sıvazladı. Onu yüreklendirmek için her ne dediyse, ben yukardaki stanttan duymadım.

Kimberly’ye, “Hemen dönerim,” deyip yerimden kalktım, merdivenlerden aşağıya, babamın yanına yöneldim. Hareketim babamın dikkatini çekti ve bir an yüzündeki koç ifadesi silindi. Kocaman gülümseyip beysbol kepini çıkarttı. Güneş yanığı altında bir tabaka ter birikmişti ama kolunun ön tarafıyla sildi.

Gözümün ucuyla birkaç kadının babamın her hareketini izlediklerini görebiliyordum; acaba kaç tanesi babamın durulmasını dilerdi? Bu fikirle titredim. Yeni bir anne figürüne hazır değildim, hâlâ birincisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Tırabzana vurduğunda bana çabuk ve terli bir kucaklamayla sarılsın diye eğildim.

“Selam baba.”

Yüzünde sıcak bir tebessümle, “Selam, Lil. Gelebilmene sevindim,” dedi.

Dimdik ayağa kalkarak, “Hazırlık maçını hayatta kaçırmam,” diyerek şakalaştım.

Güldü ve kafasını iki yana salladı. “Oyun çıkışı beni bekle. Gidip pizza alırsınız.”

“Tamam, iyi şanslar,” deyip tam Chase yedek kulübesinden çıkarken tırabzanlardan yavaş yavaş uzaklaştım. Beysbol şapkasını elâ gözlerini güneşten korusun ve gölgede bıraksın diye iyice aşağı çekmişti. Bakışları üzerime kilitlendiğinde yüzündeki gülümseme yavaşça belirginleşti. Ne düşündüğünü neredeyse işitebiliyordum: *Geldin*. O kısacık zamanda hiç konuşmadık. Maç birazdan başlayacaktı ve odaklanması gerekiyordu, ama o gülümseyiş kalbimin tüm bağlarını çözüp Chase biraz daha fazlasını ele geçirebilsin diye pençesini gevşetti. Ben omuz silkince gülümsemesi tüm gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde iyice büyüdü, o sırada takım arkadaşları yedek kulübesinden çıkıp sahadaki yerlerini aldılar.

Chase sıraya girmeye gidince ben de geri dönüp Kimberly’nin yanındaki yerimi aldım. Blackwater takım oyuncularının isimleri anons edildikçe, adı duyulan oyuncunun “Elmas Kızı” ayağa kalkıp oyuncunun soyadının yazılı olduğu bir tabelayı kaldırarak tezahürat yapıyordu. Chase için Kimberly ayağa

kalktığında, kendime bunun bir anlamı olmadığını anlatmaya çalıştım. Elindeki tabelayı hararetle sallayınca kopan birkaç parça sim bacaklarıma kondu. Buruk bir duygu düşüncelerimi ele geçirirken başımı öne eğip altın parıltılara baktım.

Ben düzenbazın tekiyim.

Son iki yıldır Chase'i izlemek ve ona destek olmak için hep Kimberly vardı. Onun için tabelalar hazırlayıp adını gömleğinde taşımıştı ve daha iki hafta öncesine kadar ben Chase'le konuşmuyordum bile.

Kimberly elindeki tabelayı ayaklarının yanına yerleştirirken gülerek, "Tüm bu abartılı davranışlar için özür dilerim," dedi. "Bunlar gelenek, biz de uyum sağlıyoruz."

Sıkı bir gülümsemeyle söylediklerine karşılık verdim. "Sorun değil. Chase sana sahip olduğu için memnunum."

Bir anlığına kafası karışmış halde bana baktı, konuşmasına fırsat vermeden sahaya döndüm.

Maç beklendiği gibi başladı ve Elmas Kızlar'ın takımın *bir tür yarı tezahürat* bölümü olduğunu hemen anladım. Maçın her dakikası için ayrı bir sloganları vardı: vuruş aralarında, vuruş sırası karşı takıma geçtiğinde ve oyuncu sayı yaptığında. Bazen oturdukları yerden tezahürat yapıyorlardı ama çoğunlukla hep birlikte ayağa kalkıyorlardı ve kalabalık da onlara katılıyordu.

Maç boyunca, yerimde kıpırdanıp durdum, kendimi oraya hiç ait değilmiş gibi hissediyor, ortadan kaybolmak istiyordum. Elimden geldiği kadar oyuna konsantre olmaya çalıştım. Chase iyi oynuyordu, oyun sırası ona geldikçe karşısındakini yeniyordu ama içimdeki oyuk, hissedilmeyi arzulayarak, git-tikçe büyüyordu.

Elmas Kızlar yüksek sesli bir tezahüratı bitirdikten sonra

Kimberly, “Maçtan sonra ne yapıyorsun?” diye sordu. Beni denediğinin farkındaydım ama gözlerimi sahadan ayırmadım.

“Ah, ee, babam pizza almaktan bahsediyordu.”

Göz ucuyla Kimberly’nin gülümsediğini fark ettim. “Güzel. Sanırım biz de takımla birlikte bir şeyler yiyip sonra bir yerlerde takılırız. Gittiğimiz yeri sana mesaj atmamı ister misin?”

Normal ve uyumlu bir ergen buna evet derdi ama benim canım Elmas Kızlar ve takımın geri kalanıyla takılmak istemiyordu. Kendimi bir kenarda oturmuş ve dışlanmış hissederken hayal edebiliyordum. Beni de dâhil etmek istemesine minnettardım, ama bu bana biraz zorlama gibi gelmişti.

Tam o anda, okuldaki hiçbir yere uymadığımı fark ettim. Uyuşturucu kullananlara uymuyordum, popülerler arasında da değildim. Austin’e gidişim herkesten uzaklaşmam açısından başarılı olmuştu. Ben tam bir yalnızlık insanıydim.

“Gerek yok,” dedim. “Sabah çok erken kalktım ve büyük ihtimalle akşam kafayı vurup yatarım.”

Yavan bahanemi açıklamam bittiği anda, çantamdaki telefonum çaldı. Bacağımdaki titreşimi hissedip telefonu almak için eğildim. Ekranda yanıp sönen Ashley ismini görünce içim sıkıldı. Bir gün önce, okulun koridorundaki karşılaşmamızdan beri konuşmamıştık.

El kol hareketleriyle Kimberly’ye telefona bakacağımı bildirip Ashley’yle kalabalığın gürültüsünden uzakta konuşabilmek için tribünlerin altına gittim.

Tuvaletlerin arkasındaki köşeyi dönünce, “Selam, Ashley,” diyerek telefona cevap verdim.

“Vay, telefona cevap vermene şaşırdım. Bu günlerde sadece seçilmişlerden gelen aramaları kabul ettiğini sanıyordum.”

Geçen gün arayacağımı söyleyip aramadığım için bana soğuk davrandığını varsaydım.

“Her neyse.”

“Şu an ne yapıyorsun? Benimle birlikte Trent'lere gelmek ister misin?”

Fikir midemi ezdi.

“Beysbol maçındayım.”

“Dur bir dakika. Şu an Blackwater beysbol maçında mısın? Hafta sonunu evde yatarak geçireceğini söylediğini sanıyordum?” Her bir hecesinden yargılama damlıyordu. “Vay, sanırım Chase’le yaşamak seni değiştiriyor.”

Ses tonundaki birşey, içimdeki bir kabloyu koparttı. Ashley’nin son iki haftadır mızımlık etmesine ben izin vermiştim ve sonra onu başımdan atmıştım. Onu asla bir arkadaş gibi görmemişim, ama hayatımla ilgili veya verdiğim kararların sebebiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Annemin ölümü ya da ailemin sorunlarıyla ilgili de hiçbir şey bilmiyordu.

“Mezun olmadan önce babamın maçlarından birini izlemek istedim. Bunun için kabalaşmana gerek yok. Bilirsin, okulda bir arkadaşım olsun istemişim ama her adımımı yargılayacak biriyle zaman harcamaktansa yalnız olmayı tercih ederim.”

Derin bir nefes bıraktım ve düşündüğümden daha fazlasını söylediğimi fark ettim.

“Ooo, tamam o zaman Bayan Bağımsız. Bu sana kendini iyi hissettirdi mi?” diyerek güldü.

Bana patlamasını veya en azından telefonu yüzüme kapatmasını umuyordum, bu yüzden gülmesi beni şaşırttı.

“Evet,” diye gülümsedim. “Hissettirdi.”

“Keşke gelsen diye düşünmüştüm,” diye konuşmaya baş-

ladı. “Biliyorum pek ortak noktamız yok ama burası küçük bir yer ve arkadaş seçenekleri oldukça sınırlı.”

Dobra sözleri beni güldürdü. Teknik açıdan hükmen arkadaş olduğumuz doğrudu ama yüksek sesle söylenince kulağa tabu gibi geliyordu.

Beyaz bayrak sallayarak, “Yakında görüşelim o zaman. Sinemaya filan gideriz,” diye yanıtladım.

“İyi fikir. Sonra konuşuruz.”

Telefonu kapadım, tekrar yukarı çıkarken kendimi tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissettim. Herkes elinde stadyum sandalyeleri ve çöpleriyle aşağı iniyordu. Ben telefonda konuşurken maç bitmiş olmalıydı ama farkına bile varmamıştım. İnsan akınıyla savaşılarak tekrar tribünlere çıktım. Yukarıya ulaşınca sonuç tabelasına baktım. 14-4 kazanmıştık.

Sahaya döndüm. Babam atıcı tümseğinde diğer okulun koçuyla konuşuyordu. Blackwater takımı tribünlerin metal tırabzanlarına karşı tek sıra olmuştu, Elmas Kızlar da onların önlerinde duruyordu. Her Elmas Kız, adını taşıdığı oyuncunun önündeydi. Chase’in Kimberly’ye bakıp gülümsediğini gördüğümde karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Kimberly stadyumun sesini bastırabilmek için eğilerek Chase’le konuşurken ne yapacağımı bilemez halde öylece, ayakta durdum.

Onları birlikte izlemek kafamdaki soru işaretlerini perçinlemişti. Birbirleriyle çok uyumluydular, altın oğlan ve elmas kız. Çocukları bu küçük kasabada imtiyazlı olacaktı ve bu fikir midemi bulandırıyor.

Oyuncular her bir Elmas Kız’a gül vermek için uzandıklarında rampadan aşağıya doğru geri yürümeye başladım. Bir dakika daha izlemeye katlanamazdım.

Sahne görüş alanımdan çıktığında göğsümdeki baskı hafif-

ledi ve yapılacak en doğru şeyin Kimberly'yle aramızdaki dile dökülmemiş rekabetten çekilmek olduğunu anladım. Aslında buna rekabet denemezdi. Ben kırılmıştım, Kimberly ise hâlâ bir bütündü. Ben bencildim, Kimberly isteseniz üzerindeki tişörtü bile verirdi. Chase'i tamamen hak ediyordu ve bu rekabetten çekilirken, çekilmek kaybetmekten daha az incitiyor-muş gibi yapabilirdim.

Telefonumun ekran kilidini açıp hemen babama bir mesaj yolladım.

Lilah: Pizza olayını dışarda değil de evde yapalım mı?

Otuz Altıncı Bölüm

Lilah

O gece yatağımda uzanıp tavanda dans eden gölgeleri izledim. Defalarca kez sağa sola döndüm ama uyku tutmadı. Düz yattım, yastığa sarıldım, koyun saydım ama bunlar sadece zihnimdeki düşüncelerin akışını kolaylaştırdı.

Maçtan eve döndüğümde aç olmadığım halde pizza sipariş ettim. Babamla beraber *Friends* dizisinin tekrarını izlerken pizzamızı yedik ve dizi bittiğinde babam bana bir bakış attı.

“Bugün gelmene gerçekten çok sevindim, Lilah. Bunun Chase için de çok şey ifade ettiğinden eminim,” dedi.

Chase’in adını duymazdan geldim. “Ben seni görmeye geldim, baba. Seninle gurur duyuyorum ihtiyar.”

Güldü ve kafasını salladı. “Yarın sabah bahçede çalışmak ister misin?”

Acaba kafamda bir şeyleri tarttığımı hissetti mi diye merak ettim. Bahçede bana zaten her zaman yardım ederdi ama bunu sormasının asıl nedeni beni neşelendirmek istemesiydi.

Kayıtsızca kafa salladım. “Evet, sanırım domatesler dikilmeye hazır.”

Friends dizisinin bir diğer bölümünün ilk yarısını boş gözlerle izledikten sonra odama çıkıp yatmaya hazırlandım. Daha erkendi ama Chase henüz gelmemişti ve ben de uyuyup Chase'in Kimberly'yle takıldığını bilmiyormuş gibi yapmak istiyordum. Birlikte olmaları fikri beni incitiyordu.

Kendimi Kimberly'nin sahip olduğu her şeye özlem duyar-ken buldum ve bu düşünce beni çok şaşırttı. İki hafta öncesine kadar başka bir şehirde yaşıyordum ama şimdi, hiç hesapta yokken, yine Chase'in en yakın arkadaşı olmak istiyordum. Onun aptal Elmas Kızı olmak istiyordum ve maç sonunda sanki bütün dünyası benmişim gibi bana bakıp gül vermesini istiyordum.

Bu gerçeği kabul etmek yalnızca içimdeki acıyı biraz daha dağladı ve ben de dönüp boş duvara baktım. Kafamı dağıtacak başka bir şey bulmaya çalışıyordum, herhangi bir şey. Ertesi sabah babamla birlikte, tohumları ailemize has domatesler dikecektik. Sürece odaklandım: Toprağı sür, taze saman ve gübre ekle, bol güneşli ve sulak bir yer seç, çok derin olmak kaydıyla bitkinin sığacağı genişlikte bir çukur kaz, bitki kendini taşıyabilsin diye kafes koy...

Koridorda bir kapı açıldı. Nefesimi tutup hangi kapı olduğunu anlamak için kulak kabarttım. Babamın mı, Chase'in mi? Beysbol oyununun uzaktan uzağa gelen sesiyle Chase'in hâlâ evde olmadığını anladım.

Sırtüstü dönüp ofladım. Ellerimle çarşafı kavrayıp beynimi kapatabilmeyi, bu sayede yedi saat boyunca deliksiz uyuyabilmeyi diledim. Gözlerimi kırıp sımsıkı kapadım, sonra da kafamı yeniden yastığa yerleştirmek için boynumu kıvırdım ve nihayet oturup tortop olmuş yastığımı düzeltmek için dövmeye başladım.

Yeterince dövünce, uyumama yardımcı olur düşüncesiyle NyQuil bulmak için banyoya gitmeye karar verdim.

Banyonun ışığını açınca gözlerimin parlaklığa alışması bir dakika sürdü ama alışınca gördüğüm ilk şey banyonun aynasından bana bakan annemin gözleri oldu.

Uyuşturucu annemi hem fiziksel hem de duygusal olarak değiştirmişti. Yüzünü yaşlandırmış, derin kırışıklıklara yol açmıştı. Dişlerini sarartmış, nefesine ölümün kokusunu yerleştirmişti. Saçlarını inceltmiş, tırnaklarını harap etmişti. Yanakları çökmüş, gözleri koyu halkaların arkasında kaybolmuştu ama göz renginde bir değişiklik olmamıştı. Soluk yeşil gözler genlerinde vardı, aynı bendekiler gibi.

Öne doğru eğilip gözlerimi kırpmadan aynaya baktım. Gözlerimin üst tabakasının altını görmeye çalışarak rengini inceledim. Derin ve koyu yeşil çerçeveli iki kesik zümrüde benziyorlardı.

Annemden ince izler bulmaya çalışarak önce bir gözümü, sonra da diğerini inceledim. Belki de bu yüzden arkamda duran Chase'i fark etmedim. Bulanık bir figür olarak duruyordu, bakışlarımı ona çevirince aynada göz göze geldik. Açık ela, yeşilden sonra hoş bir değişiklik olmuştu.

"Annem gibi olmayacağım," dedim.

"Biliyorum," diyerek kafa salladı.

Söylemek istediğim şeyi vurgulayarak, "Onun olduğu şeye dönüşmeyeceğim," dedim.

"Dönüşme o zaman," dedi. Bir yandan hafifçe sağa sola sallanıyordu ama bu öyle belli belirsizdi ki, hareketin gerçek olduğunu anlamak için başımı yana eğmem gerekti.

Aynadaki yansımadan gerçeğine doğru dönerek, "Sen sarhoş musun?" diye sordum.

Sorumu duymazdan gelerek, “Atıcı tümseğindeydim,” diye konuşmaya başladı. “Son vuruşumu yaptım ve tribünlere döndüm ama sen orada değildin. Neden orada değildin?” Kaşları çatılmış, hayal kırıklığıyla alnının ortasında adeta düğüm olmuşlardı

“Oradaydım. Bütün maç boyunca oradaydım ama Ashley aradı ve görmezden geledim,” diye açıkladım. “Ben geri gelinceye kadar maç bitmişti.”

Söylediklerim onun için bir şey ifade etmemiş olsa gerek ki yüz ifadesi değişmedi. “Senin orada beni beklemeni istedim,” dedi.

“Kimberly seni bekliyordu,” dedim. Bu sözler düşünmeden ağzımdan dökülüvermişti.

Sert bir tonla, “Lilah,” diye beni uyardı.

“Ne? Seninle konuşmak için sırada Kimberly’nin arkasında bekleyecek değildim. Ben rekabetçi biri değilim ve çekilme zamanı geldiğinde bunu anlarım.” Olgun davranmıyordum ama bunu aşamıyordum da. Chase’in olmamı istediği gibi biri olamıyordum.

Bana geri adım attırmak için üzerime doğru yürüyerek, “Bu gece onu öptüm,” dedi. “Kimberly’yi.”

Bir adım daha geri gittim ve uyluklarım soğuk lavaboya yaslandı, gidecek yerim kalmamıştı.

“Bunu mu duymak istiyorsun?” diye sordu. “Kimberly’yi öptüğümü, çünkü hem sarhoş hem de sana kızgın olduğumu mu duymak istiyorsun?”

“Chase, dur.”

Vücudumu kollarıyla ablukaya alıp üzerime doğru eğilirken, “Hayır,” dedi. Yüzü benimkinin hizasındaydı ve nefesindeki biranın konusunu alabiliyordum. Hâlâ can yakıcı dere-

cede yakışıklı olmasından nefret ediyordum. Yakışıklılığını düşünmemeye çalıştım, geçmişe, herkese bir kol boyu mesafede durabildiğim ve kimsenin beni incitemediği zamanlara dönmek istiyordum. O zaman mutlu değildim belki ama en azından güvende, halimden memnun ve kararlıydım.

Dişlerimin arasından, “Kimberly’yi öpmene sevindim,” diyerek yalan söyledim.

“Hayır, sevinmedin,” diye iddialaştı.

Öne doğru eğilip dudaklarımızın arasındaki boşluğu kapatmaktan kendimi alıkoymak için gözlerimi sıkıca kapatıp başımı yana çevirdim.

“Senin için savaşmayacağım.”

“Belki de benim *için* savaşmanı istiyorumdur,” dedi. Bir yandan göğsünü hafifçe benimkine değdiriyordu.

Gözlerimi iyice sıkıp, “İçkilisin. Yarın sabah bunların hiçbirini hatırlamayacaksın,” dedim.

“Biliyor musun?” dedi. Biraz daha öne eğilmişti ve nefesi kulak mememe çarpıyordu. “O asla sen olmayacak, Lilah.”

İki yavaş nefesle söylediklerini sindirdim.

Yumuşak bir sesle, “Uykuya ihtiyacın var,” dedim.

Ela gözlerinin gerisinde öfkeli bir parıltıyla, “Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun,” diye itiraz etti. Vücudunu benimkine yasladı ve göğsü göğsüme ciğerlerimdeki havayı boşaltmama yol açacak kadar hızlı çarptı ama sonra dudakları benimkilerle buluştu; işte o zaman aklım başımdan gitti.

Parmaklarım saçlarını kavrayıp onu güvenli bir mesafede tutmaya çalıştılar ama o beni belimden kavradı ve banyo lavabosuna oturttu. Bacaklarımı kalçalarına sardım ve hiçbir şeyi görmez oldum. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğu bir dünyada asla Chase’le bir araya gelemezdik –annelerimiz

bunu garantilemişlerdi- ama bu küçük banyoda, bu göz kamaştıran floresan ışığında birbirimizi belirsizliğin derinlerine çekiyorduk; karmakarışık, suçluluk duygusuyla dolu, doğruyla yanlış arasında bir yere.

Chase beni öpmeyi bırakınca kendi başıma dik durabilmek için ellerimle lavabodan destek aldım.

“İşte benim ihtiyacım olan bu,” deyip banyodan fırtına gibi çıktığında, ben lavaboda ileri geri sallanıp göğsümden söküp aldığı kalbimi arar vaziyette, tek başıma kaldım.

Banyonun ışık düğmesini çevirince oda karanlığa büründü. Ondan asla beni belirsizliğe sürüklemesini istememiştim. Kendi sıkıcı dünyamda yaşamaktan son derece memnundum.

Otuz Yedinci Bölüm

Chase

Odamın kapısını arkamdan çarparak kapatıp ışığı açtım. Harvey yatağında uyuyordu ama kapının sesi onu uyandırdı. Beni izleyen köpeğe bakarken sırtımı soğuk tahtaya yasladım. San-ki bir sonraki hareketimi beklermiş gibi, iri gözlerle bakıyordu ama benim bir sonraki hareketim olmadı.

Lilah'yı bu kadar inatla seviyor olmaktan nefret ediyordum. Beni parçalara ayırabilirdi ve ben onu sevmeye devam ederdim. Karanlık bir parçam ondan nefret etmek istiyordu. Zannettiği kadar kötü biri olduğunu düşünseydim bu çok daha kolay olurdu ama ben, saklamak için çok çabaladığı sırrı biliyordum; ödü patlıyordu, aramızda olacak her şeyden korkuyordu, insanların kusurlarını göz ardı edip gerçek hayatın tadına bakmaktan korkuyordu.

Beysbol maçından erken ayrıldığını zannetmiştim. Tribünlerde beni izlediğini bildiğimden oyuna konsantre olmuşum. Oyun bittiğinde başımı kaldırıp da oturduğu yerin boş olduğunu görmek, canımı katlanabileceğimden daha fazla acıtmıştı. Maç sonrası geleneksel kutlamayı zor atlatmışım. Elmas Kız-

lar'a gül vermiştik, sonra da Connor beni parti için evine sürüklemişti. Ben gitmek istememiştim; Lilah'yı bulup neden bir kerecik olsun benim yanımda olmadığını açıklaması için onu zorlamak istemiştim.

Connor'ın evinde dört bira içtikten sonra kendime, Kimberly'yle ikimizin birbirimize ait olduğumuzu söylemiştim. O çok sevimli ve kolaydı, o kadar kolaydı ki onunla ilgilenmem anlamsızdı. Beni asla yüzüstü bırakmazdı, başka şehre taşınmazdı, beni sevmiyormuş gibi numara yapmazdı.

Onu öpmemeliydim. Hiçbir koşul altında.

Bir adım gerilediğimde Kimberly, "Artık seni sevmiyorum," diyerek güldü. "Ve kesinlikle sen de beni sevmiyorsun."

Korkuyla çekildim.

Omuz silkti. "Eminim okuldaki her kız sana en az bir kez tutulmuştur ama sanırım benim seninle işim kalmadı. Son zamanlarda Brian'la takılıyor ve önümüzdeki hafta sonu için bana çıkma teklif etti."

Brian'ın cesaretini toplayıp Kimberly'ye çıkma teklif ettiğine inanmadım.

"Ve... Lilah'ya önünü göremeyecek kadar âşık olduğun çok açık."

Elimle yüzümü sıvazladım. "Evet, şey, ben bu aşkın karşılık bulacağından pek emin değilim."

Güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Az önce ne dediğimi duydun mı? Bütün kızlar en az bir kez sana tutulmuştur ve Lilah Calloway bile çekiciliğine duyarsız kalamaz. Maç boyunca gözü senden başka bir şey görmedi. Babası koç olmasaydı, hayatında ilk kez beysbol maçı gördüğünü düşünürdüm."

Kimberly'nin doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için

gözlerimi kıstım. Yalan söyleyerek kazanacağı bir şey yoktu, ben de omuz silktim ve konuyu değiştirdim.

“Brian’a seni öptüğümü söyleme. Sarhoştum,” dedim.

Gülerek, “Oldu bil,” diye cevap verdi.

Harvey yataktan kalkıp yanıma geldi ve topuklarımın etrafını kokladı. Bir yandan eğilip onu okşarken bir yandan da gece koşusuna çıksam mı diye düşündüm. Uyuyamayacak kadar enerji doluydum ama ayağım kaldırıma değer değmez kusacağımı biliyordum. Onun yerine yatağımın altından aletlerimi ve fotoğraf makinelerinin durduğu kutuyu almak için uzandım. Fotoğraf makinesi kolisini masamın üzerine koyup en alttaki ince kahverengi çantayı bulana kadar kurcaladım. Çantada birkaç ay önce internette bulduğum klasik Leica M3 vardı. 1952’den kalmaydı ve elime geçtiğinde neredeyse onarılamayacak durumdaydı. Tamirini bitirip satmak zorunda kalmamak için ağırdan alıyordum. Nadir bulunan bir maki-neydi ve elde tutmak için aşırı pahalıydı ama şimdi bununla ilgili daha iyi bir fikrim vardı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Lilah

Hayatımda geçirdiğim en huzursuz ve uykusuz geceden sonra yatağымda oturmuş, bir yandan yaşlanan evi dinliyor, bir yandan da içime yavaş yavaş sinen duyguyu göz ardı etmeye çalışıyordum. Bu, stresli olduğumun fiziksel bir işaretiydi ve hayatımdaki krizleri düzene koymadıkça geçmeyeceğini biliyordum. Listenin en başında Chase vardı.

Ben annemin yeşil gözlerine sahipken her gün yüzüme nasıl bakabiliyordu? Ne kadar değilmişim gibi davranmaya çalışsam da annemin bir parçasıydım. Chase beni bir bilinmezin içine çekebilirdi ve orada iyiymişiz gibi yapabiliydik ama sonunda hep hayaletlerle birlikte yaşırdık.

Battaniyemi üzerimden atıp sürünerek yataktan çıktım. Üzerime bir tişört, ayağıma da bahçeyle uğraşırken giydiğim eski kotumu geçirirken ev sessizliğini korudu. Toprağı kazmak için çömelmekten pantolonun dizleri delinmişti ama üzerime tam oluyordu ve bu kötü bir başkasıyla değiştirmeyi düşünmezdim bile.

Arka cebime iş eldivenlerimi tıktırır tıktırmaz odamın

kapısını açıp koridora çıktım. Chase'in kapısı kapalıydı, kapının altında kalan boşluktan da sadece karanlık sızıyordu; yani hâlâ uyuyordu. Odasının önünden geçip aşağıya muz ve su aramak için yöneldim. Gerçek bir kahvaltı için daha sonra ara verecektim ama şimdi, işe koyulmak için sabırsızlanıyordum.

Sezonun daha başlarıydı ama ben filizleri tohumlarından elde ediyordum ve Teksas'ta erken başlamak iyiydi, yoksa mahsul, yaz güneşiyle savaşmak zorunda kalırdı. Verandaya çıkınca midemdeki düğümü göz ardı etmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

İyice konsantre olup bahçede planladığım noktaları incelerken elimdeki muzdan ısırdığım lokmaları çiğnedim. Arka bahçede henüz görülecek pek bir şey yoktu ama birkaç ay içinde parsellerin her biri hayatla dolup taşacaktı. Çiçek tarhlarını babam tamir etmişti ve geriye sadece onları toprak ve malçla doldurmak kalmıştı.

Muzumu bitirip kabuğunu kenara koydum, çimlere adım attım.

Bahçe çitinin yanındaki küçük baraka, çim biçme makinesine ve bahçe aletlerine ayrılmıştı. Tahta kapıyı çekerek açtım ve çuvallanmış malcın etrafındaki havada asılı duran topraksı küf kokusunu içime çektim. Babam kasabaya gitmek için vakit harcamayayım diye yıl boyu, gereken malzemeyi yavaş yavaş depolamıştı. Kendisine zihinsel bir teşekkür gönderdikten sonra çuvalları saymaya başladım. Evin sineklikli kapısı çatırdayarak açıldığında neredeyse işin yarısına gelmiştim.

Arkama dönünce babamı, elinde bir fincan kahve ve yüzünde sıcak bir tebessümle beklerken buldum. Üzerinde Henley tişört, ayağında aynı benimki gibi bahçede giydiği kot pantolon vardı ama onunki benimkinden daha yıpranmış duruyordu.

Geçmiş tecrübelerimden zift kadar koyu olduğunu bildiğim kahvesinden bir yudum alırken, “Her yıl daha erken başladığına yemin edebilirim,” diyerek bana sataştı. Çocukken kahvesinden bir yudum çalmış, yutamadan yemek masasına tükürmüştüm. Birileri davranıp onu temizleyinceye kadar geçen süre, kahvenin masada leke bırakmasına yetmişti.

“Sadece havada hâlâ serinlik varken başlamayı seviyorum. Gün içinde sıcaklık neredeyse otuz dereceye kadar yükselecek.”

Kafasını sallayıp fincanından büyük bir yudum daha aldı.

“Önce sebzeler mi meyveler mi?” diye sordu.

“Meyveler. Daha kolay olurlar. Bu yıl tarhlarda sadece çilek ve kavun yetiştireceğim. “

“Ahududu dikmek istediğini sanıyordum?” diye sordu.

Annemle her yıl ahududu asması yetiştirmeyi denemiş ve her seferinde başarısız olmuştuk.

“İstiyorum ama onu çitin yanına dikmem lazım ki asmanın tutunabileceği bir şey olsun,” diye açıkladım.

Boş bir tınlama sesi çıkartarak elindeki fincanı verandaya bıraktı. “Yüksek beklentileri olacak gibi görünüyorlar.”

Aynı annem gibi.

Tam ben, “Sanırım bu yıl yetiştirmeyi başaracağım,” derken tel kapı tekrar gıcırdayarak açıldı.

Güneşin bulutların arkasından çıkması gibi, Chase üzerinde düz beyaz bir tişört ve soluk mavi kotuyla arka verandada belirdi. Yalınayaktı ve saçları yataktan kalktığı şekliyle dağınıktı. Tel kapı arkasından çarparak kapanırken bir esneme koyuverdi.

Babam, “Günaydın, Chase. Umarım seni uyandırmamışsındır,” dedi.

Chase kafasını iki yana sallayıp saçlarını düzeltmek için umutsuz bir çaba harcadı, sonra uğraşmaktan vazgeçti. “Yo, uyuyamadım, ben de aşağı gelip yardım edeyim dedim.” Duraksadı, babamı bırakıp ela gözlerini barakanın kapısında dikilen bana çevirdi. “Yani eğer sorun olmazsa...”

Babam yüzünde komik bir ifadeyle bana döndü ve eğer hayır dersem beni kaba davrandığım için azarlayacağını anladım.

Omuz silkip barakaya geri dönerken, “Ne kadar kalabalık, o kadar iyi,” dedim.

Babam kahvesini bitirdi, Chase verandadan indi ve hep birlikte çalışma hattını oluşturmaya koyulduk. Babam malç çuvallarını çıkartıp Chase’e veriyor, Chase onları çiçek yataklarına taşıyor, ben de bahçe makasıyla çuvalları kesip ağzlarını açıyordum. Her yatağa iki çuval gerekiyordu, en sonunda hep birlikte çuvalları açıp eşit olarak yataklara dökmeye başladık.

Ben parmaklarımla taze toprağı eşelerken Chase tam karşıma, çiçek yatağının yanına çömeldi. Ona bakmamaya çalıştım ama yine de gözüm kaydı. Sabah güneşi sarı saçlarına öyle bir açıyla çarpıyordu ki görmezden gelmek imkânsızdı. Yüzü geçen günkü beysbol maçından dolayı daha da esmerleşmişti, başını kaldırıp beni kendisini süzerken yakalayınca çabucak bakışlarımı yeniden işime çevirdim.

Chase kibirden yoksun bir sesle, “Verandadaki muz kabuğunu gördüm. Ne için lazım?” diye sordu. Belki de kendisini izlediğimi fark etmemişti.

“Ahududu için kullanacağım,” dedim.

Başını bana doğru eğip kaşlarını kaldırdı. “Malç için mi?”

Olumlu anlamda başımı salladım.

Birkaç dakika sonra eve girip elinde bir muzla döndü. Tam

bir ergen gibi davranıp muzı üç lokmada yedi ve kabuğunu benimkinin üzerine koydu.

Sağ eli kalbinin üzerinde, yüzünde aşırı çekici bir gülümsemeyle, “Ahududu için,” dedi.

Kendi kendime gülüp kafamı iki yana salladım.

Babam barakadan seslenerek, “Tohumlar için hazır mısın, Lilah?” diye sordu.

Taze ve zengin toprakla doldurulmuş sekiz çiçek yatağına göz attım. “Evet. Önce karpuzları halledelim.”

Üç saat sonra yatakların çoğunun tohumları ekilmiş, toprağı bastırılmış ve sulanmıştı. Tohumların bir-iki hafta içinde serpilmesini umuyorduk ve daha fazlasını dikip dikmeyeceğimizi o zaman anlayacaktık. Topuklarımın üzerine doğru geri-leyerek oturup yaptığımız işi beğeniyle seyrettim.

Babam kalkıp üzerini silkelerken, “Ben acıktım, çocuklar. Siz de aç mısınız?” diye sordu.

“Evet!” Chase’le ikimiz aynı anda bağırmıştık. Şu muzdan başka herhangi bir şey yememiştik ve midem isyanla gurulduyordu.

“Tamam. Kasabaya inip birkaç hamburger alacağım,” dedi babam.

Neler istediğimizi bir çırpıda belirttik: benimki turşusuz, Chase’inkine fazladan peynir. Siparişler tamamlanınca babam hamburgerleri almaya gitti. Hamburgerin düşüncesi bile ağzımı sulandırıyordu ama babamın gidip gelmesi en az yarım saat sürerdi, ben de zaman geçirmek için tohum ekmeye devam ettim.

Chase iç geçirip topuklarının üzerinde geriye doğru uzanarak, “Biraz ara verelim,” dedi.

Ona bakıp güldüm. Yanağı boydan boya çamur olmuştu ve saçları sabah uyandığı zamankinden bile daha karışık.

Gözlerinde hınzır bir ışıltıyla, “Ne? Komik bir şey mi var?” diye sordu.

Yanağını işaret ederek, “Sanırım suratında küçük bir şey var,” dedim.

Nerede olduğunu bilmeden ağzını, çenesini ve alnını sıvazlayarak temizledi. Asıl lekeyi kasten mi atlamıştı bilmiyorum ama oturduğum yerden kalkıp çiçek yatağının etrafından dolaştım. Önünde diz çöküp başparmağımla yanağını sildim. Leke olduğu gibi duruyordu.

İyimser bir şekilde, “Çıktı mı?” diye sordu.

Kıkırdayıp bir kez de parmağımla yalayarak denedim. Leke bayağı kabuk bağlamıştı.

Yüzüne doğru parmağımla tekrar uzattığımda irkildi. “Ay, iğrenç. Şu an tükürüğünü yüzüme sürüyorsun,” dedi.

Gülerek, “Hayır, yemin ederim yanağının yarısı pislik içinde,” dedim.

Daha ben tepki veremedenden uzanıp çiçek yatağından toprak aldı ve yüzüme sürdü.

“Chase!”

Omuz silktilti. “İşte oldu. Artık eşitiz,” dedi.

Cesedimi çiğnersin.

Uzanıp bir avuç dolusu toprağı Chase’e atmaya hazırlandım.

Ellerini savunma pozisyonunda havaya kaldırıp, “Dur!” diye bağırdı. “Bunu yapmak istemezsin!”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Ah, sanırım isterim.” Yanağıma sürdüğü toprak, bahçe hortumu yüzünden soğuk ve nemliydi. Suratımdan kayarak düştü ve bir parçası omzumun üzerine çarptı. Hiç vakit kaybetmedim, elimdeki toprak toma-

rını Chase'e doğru fırlattım, tam da beyaz tişörtünün ortasına denk geldi.

Öne doğru yeltenirken, "Lilah!" diye bağırıp beni bileklerimden yakaladı. İçgüdüsel olarak kurtulmaya çalıştım ama hareket bile edemedim. Biraz kırırdanmaya çalışınca sırtüstü yere düştüm. Kendine güvenen bir gülümsemeyle üzerime eğilince, arkasından vuran güneş ışığıyla bir siluet haline geldi.

"Bırak beni, Chase," dedim.

"Bunun adil olacağını sanmıyorum. Savunmasız bir adama çamur fırlattın," dedi. Yüzündeki gülümseme hâlâ yerindeydi ve orada kaldığı sürece deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmek daha da zorlaşıyordu.

"Önce sen başlattın," diye belirttim.

Kafa sallayınca başı birkaç santim daha yakınlaştı. Gözlerim kendiliğinden dudaklarına kaydı.

"O zaman belki de son bir kez eşitlenmemiz gerekiyordur?" diye sordum. Nefesim boğazıma takıldı, bedenimde dolaşan kanın sesini bile duyduğunun farkındaydım.

"Dün geceyle ilgili..." diye konuşmaya başladım, öpüşmemiz aklıma geldiğinde yanaklarımın kızardığını hissettim. Dudaklarına her baktığımda benimkiler üzerinde bıraktığı hissi hatırlamadan edemiyordum.

Ela gözlerini üzerime dikip cüretkâr bir şekilde, "Ne olmuş dün gece?" diye sordu.

"Eee." O bu kadar yakınımdayken düşünemiyordum. Dizi bacaklarımın arasında sıkışmıştı ve hâlâ bileklerimi sıkı sıkı tutuyordu. Vücut şampuanının kokusu bile zihnimi bulandırmaya yetiyordu. "Bunu bir daha yapmamalıyız," dedim.

"Neyi yapmamalıyız?" diye üsteledi.

"Öpüşme şeyini."

Eğlenmiş bir sırıtışla, “Yani şu an üzerine eğilip seni öpmemi istemiyor musun?” diye sordu.

Dediğini yapmasından korkarmış gibi dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hayır anlamında iki yana salladım.

“Üzgünüm, duyamadım,” dedi.

“Ben...”

Cevabı gevelerken babamın kamyoneti garaj yolunda kükredi ve yaşadığımız anı kısa kesip beni saçmalamaktan kurtardı. Motorun sustuğunu ve kamyonetin kapısının çarparak kapandığını duydum. Chase bileklerimi bırakıp yerden kalktı. Üzerimde dururken güneş ışığını kesiyordu, o çekilince parlak güneş yüzünden gözlerimi sıkı sıkı kapatmak zorunda kaldım.

Aşırı parlaktı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Lilah

Okulumuzun camları gereken sıklıkla silinmiyordu. Kirden camın arkasını görmek neredeyse imkânsızdı ama zorlarsam okul bahçesini çevreleyen duvarı ve ötesindeki bahçeleri görebiliyordum. Geç kalma cezam başladığında kendimi oyalamak için oraya odaklanıp mısır sıralarını saymaya çalıştım. Chase'i ya da annemi düşünmek istemiyordum. O ikisi, geceleri dikkatimi dağıtacak bir şey olmadığında yeteri kadar beynimi işgal ediyorlardı zaten. Sanki karışık bir aşk üçgeninin başrol oyuncusuymuşum gibi gecenin karanlığında bir öne bir arkaya beni çekiştirip duruyorlardı.

Chase'e doğru ne zaman bir adım atsam veya ne zaman ona karşı gardımı birazcık düşürsem, annemin hayaleti ayaklarıma dolanıyordu, beni zehirli bir sarmaşık gibi toprağa çekiyordu. Ölü haliyle bile beni rahatsız ediyor olmasına kızıyordum. Ölümünün onu benden uzaklaştıracığına inanmakla aptallık etmiştim.

Yanımdaki boş yere bir öğrenci oturdu, sırt çantasını öyle bir fırlattı ki, çanta masamdaki kitap yığınının üstüne çarptı.

Kitapların yarısı kayıp yere düştü ve bu karmaşa mısır tarlalarıyla tutuştuğum bakışma çekişmesinden beni kopardı.

“Ah, lanet olsun. Özür dilerim,” dedi, düşen kitapları toplamak için eğildi.

Kitapları masama itekledi, ben de ömrünü elimi sallayarak geçiştirdim, bir yandan da masama gelişigüzel konmuş ders kitaplarından herhangi birini açacak gücüm olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Zaten bütün derslerde sınıftan öndeydim ama geç kalma cezasını dikkatimi dağıtmaksızın atlatamazdım.

Bayan Nicholson –geç kalma cezası gözetmenliği işini bula-
cak kadar şanslı olan zavallı öğretmen– herkese bir yere oturup rahat etmelerini söylüyordu. Sınıfın önündeki beyaz tahtanın üzerinde asılı duran büyük siyah duvar saatine bir göz attım. Saatin isteksizce ilerleyen kollarına bakılırsa, özgürlüğüme elli dokuz dakika vardı. İç geçirip edebiyat kitabımdan, işlememize henüz birkaç hafta olan bir bölümü açtım.

Biri kapıyı tıklattı, ama ben kitaba odaklanıp aynı cümleyi kafama kazınana kadar tekrar tekrar okumaya çalıştım.

Bayan Nicholson, “Bay Matthews, sizin için ne yapabili-
rim?” diye sordu.

Bakışlarım ayağında soluk kot pantolonu, üzerinde Blackwater Lisesi tişörtü ve özgüvenli gülümsemesiyle kapıda duran Chase’e doğru hızla döndü.

Chase elinde bir fişle, “Lilah Calloway’i almam gerek,” diye cevapladı Bayan Nicholson’ı. “Üniversite danışmanıyla görüş-
mesi var.”

Yüzümdeki sırtışı gizlemek için kafamı elimdeki kitaba eğdim. Chase Matthews bir öğretmene yalan söylüyordu.

Bayan Nicholson odaya dönerek, “Aranızda Lilah Calloway var mı?” diye sordu.

Yavaşça el kaldırdım.

Kafasını sallayıp kapıya doğru işaret etti.

“Peki. Acele et de daha fazla bölünmeyelim,” dedi.

Kitaplarımı sırt çantama teptim ve çantamın fermuarını kapattıktan sonra kapıya yöneldim. Ben geçerken birkaç öğrenci aralarında fısıldaşıyordu. Taş devrinden beri Chase’le ikimiz hakkında dedikodular dolaşıyordu ama Austin’den döndüğümünden beri bütün dedikodular ve fısıldaşmalar, eskisinden daha şiddetli bir şekilde geri dönmüştü. Kapıdan çıkarken özellikle Chase’e bakmadım, ancak koridorda şüpheli bir gülümsemeyle durup gözlerine baktım.

Elimi uzatıp, “O kâğıtta ne yazdığını göster,” dedim.

Chase öğretmenin ağzından bir izin kâğıdı yazmıştı ama yazı öyle kargacık burgacıktı ki on yaşındaki bir çocuğun bile onayından geçemezdi.

Yüksek sesle okudum, “Lilah Calloway saat 16.00’da Bayan Hill’i görecek.”

Tekrar Chase’e baktım. Ela gözleri merakla beni izliyordu ve ben de teşekkür etmek ile çok uzaklara kaçma isteğim arasında sıkışıp kalmıştım.

“Biliyorsun, eğer hoca bu kâğıda gerçekten baksaydı, okula ait olmadığını anlardı. Ayrıca danışmanın adı Bayan Hill değil,” dedim.

Gülerek, “Ne?” dedi, tekrar okumak için kâğıdı elimden çekip aldı. “Adının Bayan Hill olduğunu sanıyordum.”

“Bayan Heaney.”

Kaşları havaya kalktı. “Hah, kendisiyle beş defa falan görüştüm ama adını öğrenememişim.”

Güldüm. “Peki, beni cezadan neden kurtardın?”

Baştan çıkarıcı bir biçimde kaşlarını oynatarak, “Sana bir

macera yaşatacağım,” dedi. Bir önseziyle karnıma bir sancı saplandı. “Biri bizi görmeden gidelim buradan.”

Beni nereye götürdüğünü bilmeden, körlemesine onu takip ettim. Chase açığımı yakalamış, bundan faydalanıyordu: Ya ona güvenip peşinden gidecek ya da cezama geri dönecektim.

Chase, “Biri bizi durduracak olursa, kendini iyi hissetmediğin için babanı görmeye gittiğini söylersin,” dedi.

Kimse bizi durdurmayacaktı. Son zil çalalı on beş dakika olmuştu ve öğrenciler hâlâ koridorlarda oyalanıyorlardı. Chase arka kapıyı benim için açarken çantamdan güneş gözlüğümü çıkardım. Şubat sonu için güneş çok parlaktı ve çiçek yataklarının şu an bu ılık güneşin tadını çıkarttıklarından emindim.

Birlikte okulun çevresini dolaşip park yerinin içinden geçtik. Arkama baksam bizi izlemekte olan bir sürü insan göreceğimi bildiğimden dümdüz karşıya bakıp zar zor yürüdüm. Chase’in külüstür kamyoneti okulun bahçe duvarının dışına park edilmişti. Kamyonetin önünden dolaşip bana kapıyı açtı, kolunu sallayarak binmemi işaret etti.

Beni, “Oturmadan önce koltuğunu kontrol et,” diye uyardı.

Ön yolcu koltuğuna bakınca, koltukta duran küçük, eski bir fotoğraf makinesi çantası gördüm. Uzanıp onu aldım, parmak uçlarımla yumuşak, kahverengi deriyi okşadım.

“Bu senin mi?” diye sordum.

“Öyleydi ama şimdi senin.”

Elimdeki çantayı çevirirken gözlerimi kısarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“*Fotoğraf makinesi olmadan iz sürmek ne kadar iyi olabilir?*” diye cevap verdi.

Çantanın kilidini açıp klasik makineyi çıkarttım, elimde yavru bir kuş tutuyormuşum gibi dikkatliydim.

“Klasik 1952 Leica M3,” diye açıkladı.

Chase’e baktığımda dudaklarındaki gururlu gülümsemeye elimdeki fotoğraf makinesini izlediğini gördüm. “Çalışıyor mu?” diye sordum.

Güldü. “Hayır, Lilah. Sana bozuk makine verdim.”

Gözlerimi devirerek, “Çok eski görüldüğü için sordum,” dedim.

“Seni temin ederim ki yenisi kadar iyi durumda, üstelik seri numarası da var, bir milyon küsur. Koleksiyoncular bunlara bayılırlar çünkü seri numarası, bu makinenin, modelinin son ürünlerinden biri olduğunu gösteriyor, bu yüzden de fabrika çalışanları ustalıklarının zirvesindelermiş,” diye açıkladı. “Şimdi atla bakalım, sana elindekini nasıl kullanacağını öğreteceğim.”

Fotoğraf makinesini kapıp kamyonete yöneldiğim sırada gerçeğin ağır darbesi hızla suratıma indi.

Chase’le birlikte gidemem.

Her şey normalmiş gibi davranmak kolaydı ama gerçek hayatta normalden bin mil uzaktaydık. Kamyonetten uzaklaştım, elimdeki fotoğraf makinesini sıkıca kavrayıp başımı sağa sola salladım. Beni cezadan kurtardığı için ona teşekkür ederken kaşlarını çattı ve ben dönüp uzaklaşırken dilini yutmuş gibi öylece kalakaldı.

Ondan uzağa doğru attığım her adımda zihnimi netleştirmek daha da kolaylaşıyordu.

Chase’in çekim gücüne kapılmak kolaydı. Yakışıklılığı, gülümseyişi ve cesareti vardı. Bana mutluluk vadeliyordu ve ben neredeyse bu vaade inanacaktım ama işin aslını biliyordum.

Annem, Hannah’nın hayatını mahvetmişti. Ben Chase’in hayatını mahvetmeyi reddeliyordum.



Chase

Lilah benim için geceleri gizlice evden kaçmak, ay ışığında parlayan saçlar ve Temmuz kıvılcımları demekti. Çocukluğumun en parlak kısmıydı ama şimdi ne yapıp edip benden uzak duruyordu. Aramıza mesafe koyarak bana iyilik yaptığını sanıyordu, annesine duyduğum öfkenin ona da uzandığını sanıyordu. Kendince bir takım karmaşık açıklamaları olduğundan emindim ama aslında o gün benden uzaklaştığında bile Lilah'yı seviyordum.

Lilah'yı hep sevecektim.

Kırkıncı Bölüm

Chase

Babamdan haber almayalı bir ay olmuştu. Her pazar dükkân-
da çalışmış ve ona düzinelerce sesli mesaj bırakmıştım ama
beni hiç geri aramamıştı.

Salı gecesi geç saatte babama ulaşmaya çalışarak odamda
volta atıyordum. İlk iki aramam sesli mesaja düşünceye kadar
cevapsız kalmıştı ama bir kez daha denemeye kararlıydım.

Babam çağırma cevap verince az kaslın telefonu düşüre-
cektim.

“Baba?”

“Chase. Selam. Beni duyabiliyor musun?”

“Evet. Konuşmak için uygun bir zamanda mı aradım?” diye
sordum.

“Ah, evet... Elbette. Nasılsın dostum?”

Sesinde bir keskinlik vardı, hafif bir geveleme, içiyor oldu-
ğuna dair hiç şüphem yoktu.

“İyiyim,” dedim, bir yandan odada dolanıyordum, Har-
vey’nin bakışları beni izliyordu. “Orada işler nasıl?”



Babam öksürdü, ben cevap vermesini bekledim. Vermeyince konuşmayı sürdürdüm.

“Yakında akşam yemeği falan için bir uğrayabilirim.”

“Oh, yo, yo. Bunun için iyi bir zaman değil. Dükkândaki işleri yetiştiremiyorum. Ekonomik şartlar ve diğer nedenlerden kapatmak zorunda kalabilirim.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ona inanmıyordum.

“O zaman para kazanmak için ne yapacaksın?” diye sordum. On sekiz yaşındaki bir çocuğun babasına asla sormaması gereken bir soruydu bu.

Babam, “Chase, bu konuyu açma,” diye gürledi. “Ben her şeyi düşündüm ve senin ensemdeki nefesine ihtiyacım yok. Sen beysbolu düşün sadece. Nasıl, iyi gidiyor mu? Bu sezon nasıl oynuyorsun?”

Bu soruyu sormasından daha kötüsü, babamın sezonun başladığını bilmesiydi. Annem ölmeden önce tek maç bile kaçırmazdı; o öldükten sonra ise ancak bir veya iki maça gelebilmişti.

“Sezon iyi gidiyor, baba. Koç Calloway’e göre böyle devam edersek eyalet maçlarına katılabiliyoruz,” diye cevap verdim.

Arka plandan gelen gayet net bir cam kırılma sesi cümleme noktayı koydu.

“Ah, kahretsin. Chase, gitmem gerek,” dedi ve telefon kapandı. Telefonu yüzümden uzaklaştırıp inanamayarak ekrana baktım. Görüşme bitmişti. Babam yine, öylece gitmişti. Onu tekrar arayıp aramamak arasında cebelleşirken parmağım adının üzerinde asılı kaldı ama arama tuşuna basmadan önce biri kapımı hafifçe tıkladı.

Kapının diğer tarafından Lilah’nın sesi duyuldu. “Chase?”

“Hey, evet. İerdeyim,” diye seslendim.

İnce kapı açıldı ve Lilah’nın yüzü aralıktan içeri uzandı. “Şey, Harvey’yi yürüyüşe çıkarabilir miyim? Sadece civarda şöyle bir dolaşacağız.”

En sevdiği kelime olan yürüyüşün telaffuz edilmesiyle Harvey’nin kafası hemen havaya kalktı ve direnmenin anlamsız olduğunu anladım. Daha ben cevap bile veremedenden yataktan atlamış, kapıda duran Lilah’nın yanındaki yerini almıştı bile. Ayrıca, özellikle ben bütün gece dükkânda çalışacaksam, egzersize ihtiyacı vardı.

Kafa sallayıp masamın üzerindeki kamyonet anahtarlarını kaptım. “Elbette, keyfinize bakın. Ben babamın dükkânına gideceğim.”

Lilah kapıda tereddüt etti ve ben başımı kaldırıp bakınca kaşlarını çatmış, Harvey’ye doğru baktığını gördüm.

“Ne?” diye sordum.

Parlak gözleri benimkilerle buluştu. “Bunun için biraz geç olmadı mı?”

“Yürüyüş için biraz geç olmadı mı?” diye cevap verdim.

İsrarcı davranarak, “Ben biraz kafamı dağıtmak istiyorum,” diye açıkladı.

Karar verilmişti. Anahtarı tutan elimi sıkıp Lilah’nın yanından geçerek çıktım.

Eğer abuk gidersem sabah olmadan dört-beş tamir işini halledebilirdim. Babamın bundan daha fazla yardıma ihtiyacı vardı gerçi ama yine de bu, oturup hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Dükkânın stresiyle dopdolu, merdivenleri yarılamıştım ki Lilah arkamdan seslendi.

“Chase.”

Dönüp baktığımda onu merdivenlerin başında durmuş uzun kollu gömleğinin ucuyla oynarken buldum.

“Efendim?”

Önce tereddüt etti, sonra başıyla kapıyı işaret etti.

“Işığı senin için açık bırakacağım.”

Kırk Birinci Bölüm

Lilah

Cuma öğleden sonra bahçeyi kontrol etmek için dışarıya çıktım, beni bekleyen narin ve kırılgan bitkileri görünce rahatladım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca çeşitli bitkilere dönüşecek, şimdilik neredeyse birbirinin aynısı olan düzinelerce çift, gün geçtikçe serpiliyordu. Hemen önümde duran çiçek yatağının yanında diz çöküp parmaklarımı yeni çıkan yaprakların arasında gezdirdim. Kadife yumuşaklığındaydılar ve suya muhtaçtılar. Hortumu açıp çiçek yatağının yanına sürükledim.

“Lilah.”

Çimlerin o taraftan gelen tanımadığım sese doğru dönünce arka verandada, tahta direğe tutunmuş gergince gülümseyen Trent’i gördüm. Onunla haftalardır konuşmamıştım ve işte şimdi, solgun siyah kotu ve deri ceketiyle buradaydı. Dağınık saçlarını ve Doc Marten botları, “yanlış anlaşılmış ergen” görüntüsünü tamamlıyordu.

Bana çiçekleri sulamayı bitirmem için bir dakika vermesini işaretle anlattım. Toprak iyice ıslanıp koyu kahverengiye

dönünce hortumu kapatıp verandaya yöneldim. Bahçe ayak-kabılarımı çıkarıp kurusunlar diye verandaya koydum. Trent orada dikilip beni izledi.

Evin etrafını dolaşarak geldiği yürüyüş yoluna baktım ve “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Elini saçlarının arasından geçirip omuz silkti. “Etrafta arabayla geziyordum. Canım eve gitmek istemedi. Uğrayıp burarlarda mısın diye bakmaya karar verdim,” diye cevap verdi.

Annemin evinin bulunduğu apartmanın dışında rastlaştığımız günden beri Trent’le konuşmamıştım.

“Bahçemi suluyordum,” diye cevap verirken içinde bulunduğumuz tuhaf durumu idare etmeye çalışıyordum. “Bir şey mi lazım oldu yoksa... İçeri gelmek ister misin?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni içeri davet etmek veya herhangi bir şey yapmak zorunda değilsin. Gelmeden önce sormam gerekirdi.”

Trent’in gözlerindeki çaresizliği fark ettim. Eve gitmek istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Hikâyesini bilmiyordum ama öğleden sonrasını geçirecek bir yere ihtiyacı varsa ona sırtımı dönmeyecektim.

“Hadi, ben de zaten bir şeyler atıştıracağım,” dedim.

Sineklikli kapıyı onun için açtığımda gülümsedi.

Bir daire çizerek mutfakı incelerken, “Evinize gireceğim hiç aklıma gelmezdi,” diye itiraf etti. Duvarda, aynı derecede eski iki tane resim asılıydı. Bir tanesinde annem dâhil kameraya bakıp gülümsediğimiz aile fotoğrafı vardı, hemen yanında da bebek yüzlü Chase ve onun ailesi vardı.

“Chase’in ailesinin resmi sizin mutfağınızda ne arıyor? Siz akraba mısınız?” diye sordu parmağını camda tıkırdatarak.

Fotoğrafa bakmadım. “Annelerimiz birbirinin en yakın ar-

kadaşıymış ve birlikte büyümüşler, bu yüzden ailelerimiz birbirine çok yakınmış,” diye cevap verdim.

Omuz silkmeden önce fotoğrafı biraz daha inceledi. Kilere yönelirken ona masaya oturmasını söyledim. Kimse market alışverişi yapmayalı bir hafta olmuştu ama hâlâ biraz cips kalmıştı. Paketi masaya koyup tezgâhtaki meyve tabağından bir elma aldım.

Trent elmadan bir ısırık alışımı izledi ve cips paketine saldırdı.

“Evde yalnız mısın?” diye sordu.

Babam ve Chase dışarıda oldukları için ev ürkütücü derecede sessizdi. Normalde babamın izlediği beysbol maçlarının sesiyle kendimi güvende hissederdim.

“Evet, nereye gittiklerini bilmiyorum,” dedim. Chase’in adını özellikle kullanmamıştım, Trent’in ondan bahsetmeye alerjisi olduğunu biliyordum.

“Onun neden burada yaşadığını hâlâ anlamıyorum,” dedi.

Gözlerimi devirdim. Trent’le çıkmıyorduk –aslında arkadaş bile değildik– ama yine de üzerimde bir tür hak iddia ediyordu.

Bu konuyu kapatmak üzereyken ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Chase’le birlikte içeriye güneş ışığı huzmesi girdi. Sırt çantası kapının yanında yere düştü ve gözlerimi sımsıkı kapatıp mutfığa uğramadan yukarı çıkması için dua ettim.

“Lilah?”

Gözlerimi açıp Chase’e baktım. Trent’in varlığını fark edince çenesi gerildi ama mutfığa girerken hiçbir şey demedi.

Trent, iğneleyici bir tonla, “Bugün futbol antrenmanı yok mu?” diye sordu.

Chase buzdolabını açıp içindekilere bakmak için eğildi.

“Beysbol,” diye düzeltti onu. “Ve antrenman yeni bitti,” diye cevapladı.

Trent homurdandı, ben de kaçınılmaz restleşmeye hazırlanmak için sandalyemi geriye çektim.

Trent’e bakıp zayıf bir tebessümle, “Sanırım artık gitme vaktin gelmiştir,” dedim.

Güldü ve sandalyesini masadan sürükleyerek uzaklaştırdı. Belli belirsiz bir şekilde, “Üzgünüm,” diye ekledim.

Kafasını iki yana salladı. “Özür dileme. Anlıyorum. Altın çocuk eve geldi ve şimdilik benimle işin bitti.”

Chase

Odanın diğer tarafına doğru seslenerek, “Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Trent?” diye sordum.

Lilah ve Trent arkalarına dönüp bana baktıklarında ağzımı kapalı tutmam gerektiğini anladım. Trent gidiyordu. İstedikim de buydu.

Trent gözlerini kısıp bana baktı ama Lilah daha çabuk davrandı. Trent’in arkasından uzanıp kapıyı açtı ve ben kendimi daha fazla yerin dibine sokmadan Trent’e dışarıya doğru yol gösterdi.

Trent, Lilah onu kapıdan dışarıya iteklerken, “Kendini kim sanıyor bu?” diye sordu.

Lilah, Trent’i göğsünden sertçe itelerken, “Boş ver, değmez,” dedi. “Yarın okulda görüşürüz.”

Trent kapıdan uzaklaşınca Lilah kapıyı çarparak kapattı ve bana bakmak için döndü.

“Buna ne gerek vardı? Kendi evinmiş gibi davranmaya başlama. Birkaç saatliğine oyalanacak bir yere ihtiyacı vardı ve

senin bunu herkesten daha iyi anlaman lazım,” diyerek beni azarladı.

Oturma odasında karşılıklı ayakta duruyorduk. Ben ona bakıyordum ama onun gözleri ön kapıdaydı. Yumrukları sıkılıydı ve çenesi seğiriyordu. Onun öfkesinden değil, sessizliğinden korkuyordum. Yeniden kabuğuna çekilip üstesinden gelmemiz gereken iki yıllık, hapsedilmiş öfkemiz yokmuş gibi davranmasından korkuyordum.

İki saniye boyunca, bana bağırıp benimle kavga edeceğini, onu *gerçekten* neyin rahatsız ettiğini söyleyeceğini sandım, ama o kafasını iki yana sallayıp merdivenlere yöneldi.

Çabuk davranıp yolunu kestim.

“Bırak geçeyim,” diye ısrar etti.

“Hayır.”

Kollarımı kavuşturup bekledim. Etrafımdan dolaşamadı, bunu denediğinde yine yolunu kapattım. Geçmişimle ilgili konuşmak için iki yıl boyunca beklemiştim ve konunun etrafında dönüp durmaktan bıkmıştım. Lilah’ın ruh halini mahvetmekten korkarak bu konuyu hep ötelemiştim ama şu an zaten çok sinirliydi, yani ya şimdi ya hiçti.

Ağırlığını sağ ayağına verip kollarını kavuşturdu, bakışlarını arkamdaki duvara dikti.

Son derece inatçı.

Yumuşak bir sesle onu dürüst olmaya ikna etmeye çalışarak, “Bana bağır. Konuş benimle,” dedim. “Öfken Trent’le ilgili değil. O olaya kızmadığını biliyorum.”

Her kelimeyi tek tek telaffuz ederek, “Hemen. Yolumdan. Çekil,” dedi.

“Lilah, bir şey yap,” diye itiraz ettim.

Eli, ben daha onun ne yaptığını anlayamadan fırladı. Yana-



ğımda keskin bir yanma hissettim, vurduğu yere elimi koyarken gözleri tabak gibi büyüdü.

Dudakları titreyerek, “Özür dilerim. Lütfen bırak gideyim,” dedi. “Şu an bu konuyu tartışmak istemiyorum.”

Patlama başlamadan bitmişti. Kabuğuna geri çekiliyordu ve gerçeği de yanında götürüyordu. Buna izin veremezdim.

“Artık saçmalamak yok, Lilah.”

Tekrar yanımdan geçmeye çalıştı, önünü kesince yenilmiş ama öfkeli bir şekilde ellerini havaya savurdu.

“Benden ne istiyorsun?!” diye bağırdı. Sesi gittikçe yükseliyordu. “VAZGEÇ, CHASE!”

“Benimle konuşmanı istiyorum! *Gerçekten* konuş benimle. Aynı şeyi yaşadık. Senin hissettiklerini benden daha iyi kimse anlayamaz!”

Gözleri iki ince çizgiye dönüştü, ellerini yumruk yaptı. Şimdiye kadar gördüklerimden daha öfkeliydi, ama benden istediği gibi yolundan çekilmek yerine inatla direndim.

“Geçmişten bahsetmek istemiyorum, Chase!” sözleri ke-netlenmiş dişlerinin arasından zehir gibi çıkıyordu. “BU KONUDA ASLA KONUŞMAK İSTEMİYORUM!”

Gözlerimi kapatıp açtım, sonra yine kapatıp açtım.

Aramızdaki tahribat bir cevap bekleyerek havada asılı kaldı.

Yumruklarımı sıkıp kafamı sağa sola salladım. “Hayır. Beni sonsuza dek susturamazsın, Lilah. O gece olanlar senin suçun değildi.”

“YETER!”

“Burada kurban sen değilsin. Ben de değilim!” diye devam ettim.

Yumruklarını daha da sıkı. “Anlamıyor musun?! Hepimiz onun kurbanı olduk! Hâlâ öyleyiz!”

Kırk İkinci Bölüm

Ağustos 2013

Blackwater, Teksas

Sigara dumanı havada kendi içinde dönerek girdap yaptı, sonra da dairenin penceresi önünde yok oldu. Elaine sigarayı çatlak dudaklarına götürüp upuzun bir nefes daha çekti, göz kapakları duman saldırısıyla titreşti. Sigaranın henüz sadece yarısına gelmişti ama cebini yokladı ve neredeyse bitmiş paketi hissedince rahatladı.

Paketin kapağını titreyen elleriyle açıp bir sigara daha çıkardı, sigarayı kalbinin temposuyla cama vurdu. Bütün gün orada dikilip beklemişti. Bacakları yorgundu, midesi yemekten çoktan vazgeçmişti ama aklının huzursuzluğu vücudununkinden çok daha fazlaydı. Dairenin önündeki park yeri bir yıl önce patlayan sokak lambası yüzünden hep karanlıktı.

Işık yokken bile park yerine gelen siyah Camaro'yu gördü. Mutfak duvarında asılı saate bakmaya gerek yoktu, tam vaktinde geldiklerini biliyordu. Donny çok dakikti.

Karanlık arabadan dört adam indi: Donny ve adamları. İki si yeniydi, daha önce Elaine'in tanışma şerefine nail olmadığı



adamlar. Kotları yırtıktı, uzun sakalları darmadağınıktı. Grubu takip edenlerden biri cebinden küçük bir torba çıkardı, serçe parmağının tırnağıyla bir miktar ayırıp burnuna çekti, kokain etki edince kafasını salladı.

Donny'nin ortağı Carl, grubu yönlendirdi. Carl, cılız ve keskin hatlıydı, Elaine hep onun vücut bulmuş şeytan olduğunu düşünürdü. Boynundan dolaşıp yüzünü tamamen kaplayan koyu renk dövmeleleri vardı. El değmemiş tek tarafı, ince camın ardından dimdik kendisine bakan koyu renk gözleriydi. Perdeyi çekip kapatırken durumu değerlendirdi. Silahları yoktu; onları saklamışlardı. Elaine, Donny'nin her zaman sağ cebinde sustalı bıçak sakladığını tecrübelerinden biliyordu. Bıçak kördü ve kullanılmaktan leke doluydu, Elaine, Donny'nin kendisini bu bıçakla öldürmemesi için dua ediyordu.

Donny yumruğuyla ince sunta kapıyı döverken, "Elaine, aç şu lanet kapıyı," diye seslendi.

Elaine, hayatının en uzun nefesini çekip sigarasının yanan ucunu ön koluna bastırdı. Keskin acı gözlerini odaklamasını sağladı ve adrenalin seli bir anlığına bile olsa güçlü hissettirdi.

Bu anı aylardır bekliyordu, hatta yıllardır. Bağımlılığın bir bedeli vardı ve şeytanın payına düşeni almaya muhakkak geleceğinin hep farkındaydı. Yine de kilidi açtı, kapı kolunu çevirdi ve birden bire kaçma ihtiyacı duydu. Küçük bir kızken yaptığı gibi pencereye gidip oradan dışarıya, geceye süzölmek istedi.

Ölüme hazır değildi.

Lilah'yı bırakmaya hazır değildi.

Donny tekmeleyerek kapıyı açıp arkasındaki alçı panel duvarı kırarken Elaine, Lilah'yı düşündü. Geriye doğru sıçrayıp yoldan çekildi ve Donny içeriye girdi, kendisiyle birlikte likör ve çürük kokusunu da getirmişti.

Donny'nin ince dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "Seni görmek güzel, Elaine."

Diğer dört adam sanki kendi evleriymişçesine içeriye girerlerken, Elaine bir adım daha geriledi. Göz temasından kaçınarak adamların ayakkabılarına baktı. Siyah, ağır botlar halısını kirletiyor, temizlemek zorunda kalmayacağı çamurlu izler bırakıyordu; bu atık kendisinden sonraki kiracının sorunu olacaktı.

Yeni adamlar Elaine'in evini aradılar, kanepeler minderlerini yere atıp oturma odasını alt üst ettiler. Yastıkları bıçakla deşip içlerini boşalttılar. Para arıyorlardı ama bulamadılar.

Carl ve Donny mutfağa girdiler, Donny masanın üzerindeki her şeyi sıyrıp yere döktü; bunu öyle kolay yapmıştı ki tüm hayatı naylon döşemenin üzerinde parçalara ayrılırken Elaine gözlerini sımsıkı kapatmak zorunda kaldı.

Donny bir sandalyeyi çevirip bacakları iki yandan sarkacak şekilde oturdu. "Biliyorsun, bunun böyle bittiğini görmek beni üzüyor, Elaine. Ben gerçekten senden yanaydım. Bu lanet kasabada senin gibi sürtüklerden fazla yok. Bunu biliyor muydun?" dedi.

Elaine ona döndü ama gözlerine bakamadı. Yüzündeki aşağıya doğru uzanan yara izine, özellikle dudağının ortasında, izin bittiği yere odaklandı. Gençken biri neredeyse adamı ikiye bölmüştü ve Elaine kendisini, keşke işlerini bitirselerdi diye dilerken buldu.

Carl bir yandan dolapları aramayı sürdürürken, "Patron, parayı bulmuş olması gerek, henüz sormadın bile," diyerek güldü. Dolaplarda boş gevrek kutularından başka bir şey kalmamıştı. Elaine son birkaç haftadır hayatını şehriye ve ton balığıyla sürdürüyordu.

Donny kıkırdadı. “Doğru, doğru, doğru.” Elini göğsüne bastırdıktan sonra Elaine’e uzattı. “Elaine, lütfen otur ve bana bu lanet evin bir yerlerinde yirmi bin dolar saklı olduğunu söyle.” Şeytani bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “O zaman iyi bir gece geçiririm.”

Elaine yerde duran bir fıstık ezmesi kutusunu işaret etti. İçinde Lilah’ya annesini hatırlatacak küçük bir hediye almayı istediği yüz dolar vardı.

Adamlardan biri –yolda burnuna kokain çeken– eğilip kutuyu yerden aldı. Merakla açtı, kıkırdayıp içindekini Donny’ye gösterdi.

Donny kutuyu arkadaşının elinden alıp hiddetle odanın bir tarafına fırlatırken, “Şaka mı bu?” dedi. Kutu mutfak tezgâhının üzerindeki duvara yaslı bir fotoğraf çerçevesine çarpıp onu düşürünce cam kırıkları her yere saçıldı. İçinde hâlâ katlanıp saklanmış faturalar vardı.

Elaine gözyaşlarının görüşünü kapatmasına engel olmaya çalışarak kafasını iki yana salladı.

“Lanet olsun Donny. Bitir şu işi. On beş dakika içinde ka-sabanın diğer ucundaki emaneti teslim almamız lazım,” dedi adamlardan biri.

Donny başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Sakalını kaşıyıp şeytani gözlerle Elaine’i sorgularken kadına yaklaştı. Elaine nefesini tutup göz ucuyla Donny’nin ceketinin cebine uzanışını izledi; sustalı bıçağını çıkartıyordu.

Elaine sandalyesinden fırlayıp hızla odanın diğer tarafına seğirtti, adamları kendinden uzak tutmaya çalışırcasına ellerini havaya kaldırdı.

“DURUN! Size parayı getirebilirim.”

Donny dönüp öfkeyle yumruklarını masaya vurdu. “Lanet olası yalanlar, Elaine!”

Tahta masa Donny’nin yumruklarının gücü altında çökmeye başladı. Elaine masanın ortadan çatlayıp iki yöne ayrılışını izledi. Donny yumruklarını kaldırıp tekrar masaya vurdu. Sonra elini havaya kaldırıp masaya tekrar vurdu. Sonra havaya kaldırdığı yumruklarını gevşetti, öfkesini yatıştırmak için avuçlarını açıp kapattı. Elaine yutkunarak korkusunu bastırıp adamın kendisine doğru ürkek bir ceylana yaklaşan birinin sabrıyla ilerleyişini izledi.

“Bebeğim, bana parayı getiremezsin. Her seferinde bunu söylersin.” Sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi ve bu Elaine’i bağırışlardan daha çok ürkütüyordu. “Ve ne olur, biliyor musun?” O an adamın yüzü Elaine’inkine o kadar yakındı ki nefesi Elaine’in tenine karışıyordu. Nefesinde çürük dişin o pis kokusu vardı. “Asla lanet parayı getiremezsin.”

Donny’nin eli cebindeki sustalı bıçağa gitti ve Elaine hareketsiz kaldı. Kalbi göğsünün içinde çırpınıyor, bir şeyler yapması için isyan ediyordu. Davran. Kimilda. Kaç. Bunun yerine Donny’nin koyu gözlerinin içine baktı ve gözyaşları akmaya başladı.

Hıçkırıkları arasında nefessiz kalarak, “Lütfen Donny,” dedi. “Lütfen. Bu sefer ciddiylim. Parayı nereden alacağınızı biliyorum.”

Donny güldü ve adamlarına döndü. “Bunu duydunuz mu çocuklar? Belki etrafta birkaç lanet fıstık ezmesi kutusu daha vardır.”

Adamlar Donny’yle birlikte gülüştüler, Donny sustalı bıçağını açtığı anda aniden kesilen kahkahalar Elaine’in kulaklarında çınladılar. Kör bıçak ışıktayken Elaine kıpırdayacak



cesareti buldu. Kapıya ulaşmak için hızla adamın yanından geçti ama o daha hızlıydı. Uzanıp Elaine'i kolundan öyle sert yakaladı ki Elaine'in kolu eklem yerinden çıktı.

Elaine acıdan çığlık atarken adam onu kendine çevirip elindeki bıçağı Elaine'in gırtlığına dayadı.

Elaine, "Donny. DONNY, evi biliyorum, ben-ben-ben..." diye kekeledi. "Evde olmadıkları zamanı biliyorum, her şeyi nerede sakladıklarını biliyorum. Bir sürü antika v-ve mücevher ve ıvır zıvır."

Donny Elaine'in kulağının içine güldü ve bıçağı ete biraz daha bastırıp sanki Elaine kâğıttanmış gibi kesti.

"Peri masalları bitti," diye fısıldadı.

Elaine gözlerini sımsıkı kapatıp birkaç ay önce Matthews'ların aldığı yepyeni televizyonu hayal etti. Yirmi bin etmezdi ama bir başlangıç olabilirdi, ne yapacağını bulana kadar Donny'yi yatıştıracak küçük bir şey. Kahretsin, fahişelik yapardı. Soyunurdu. Gidip yine uyuşturucu satardı; Lilah için hayatta kalmasını sağlayacak her şeyi yapardı.

Bıçak gittikçe derine indi ve Elaine kanın başına hücum ettiğini, adrenalin ve kendini koruma içgüdüleriyle beyninin zonkladığını hissetti.

Gözünden akan yaşlar yanaklarından süzülürken, "DUR," diye yalvardı. "LÜTFEN. LÜTFEN. Size göstereceğim. Kasabanın öbür ucundaki ev. Yarın gitmiş olacaklar, yemin ederim! İyi mallar var orada, Donny. Çok iyi mallar."

Bıçağın baskısı hafifledi, Elaine küçük ve derin soluklar aldı.

"Yarın ilk iş oraya gideriz. Yedek anahtarın tam olarak nerede olduğunu biliyorum," diye söz verdi. "Temiz iş. Süper temiz iş. Gir ve çık."

Donny bıçağı çekip Elaine'i itekledi. Elaine masasının ke-

narına çarpıp inledi, yere düşerken bir gün daha hayatta kalacağı için hiçkırarak ağlıyordu.

Donny eğilip dolgun parmaklarıyla Elaine'in çenesini tutup kafasını kendine çevirmesi için yönlendirdi.

Önce sakinleştirici bir sesle, "Elaine, Elaine, şşş," deyip sonra ciddileşti. Ters bir tonda, "Kes şu lanet ağlamayı," dedi.

Adamın Elaine'in çenesini tutan eli, etini oyarcasına sıkılaştı. Elaine tekrar gözyaşlarına boğulup gözlerini kırparak Donny'ye baktı.

Donny, Elaine'in gözlerinin içine bakarken, "Yarın senin son şansın," dedi. "Anladın mı?"

Elaine başıyla onayladı, Donny'nin kendisine tekrar bağırması için hiçkırıklarını yuttu.

Donny ayağa kalkıp kapıya yöneldi, sonra karar değiştirip tekrar Elaine'e döndü. Elindeki bıçağı Elaine'e doğrultup ince dudaklarını alaylı bir sırıtışla kıvırdı. "Çabuk ve acısız halledecektim ama şimdi bilmeni istiyorum. Eğer bununla vaktimi boşa harcıyorsan o sevimli suratını tadını çıkara çıkara doğrayacağım."

Kahkahayla güldü, sustalı bıçağı kapattı ve eliyle adamları çağırarak evden ayrıldı.

Kırk Üçüncü Bölüm

Chase

Neredeyse ayrılmamıza yol açıyordum. Bunu annelerimizin ölümüyle ilgili gerçekleri deşerken anlamıştım, onun dünya-sındaki sırları açığa çıkarıyordum ama ipleri elimde tutmam gerekiyordu.

“O gün annen neredeydi, Lilah?” diye tekrar sordum.

“Dışardaydı. Bilmiyorum. Detayları hiçbir zaman öğrene-medim.” Zihnindeki bulanık anıları gün yüzüne çıkartmaya çalışırken bakışları suratımda dolaşıyordu. Göz pınarlarına yaşlar toplanırken, “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

Sakin kalmaya çalıştım. Öfkeden kuduruyordum ama bağı-ramazdım. Sakin taraf ben olmalıydım.

“Onlarla beraberdi, Lilah. Onları eve sokan senin annendi.”

“Yeter.”

Başımı iki yana salladım. Öfkem göğüs kafesimde toplanı-yor, boğazıma doğru tırmanıyordu.

“Annemin evde olmaması gerekiyordu,” diye açıkladım. “Okul karnavalında olması gerekiyordu ama merdiven almak

için eve döndü. Annen içeriye kolayca girebileceklerini sanıyordu ama öyle olmadı.”

Lilah, “Bunu neden yapıyorsun, Chase?” diye sordu, gözlerinde öfkenin altından sızan büyük bir acı vardı.

“Onları durdurmaya bile çalışmadı!” diye bağırdım.

Lilah bu kez, “Kes sesini Chase! KAPA ÇENENİ!” diye çığlık attı. Sağlam kabuğu çatlayıp kırılmaya başlamıştı. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun!”

“En iyi arkadaşının ölümünü seyretti ve bir şey yapamayacak kadar korkaktı.”

“Sen YALANCISIN!” diye bağıırıp üzerimden söküp almak istercesine gömleğimi yakaladı.

Lilah’nın yüzüne bakarken, “Annemi boğazlayıp ölüme terk ettiler,” dedim.

Vücudu benimkinin üzerine çöktü. Öne doğru düşüp yumruklarıyla göğsümü dövmeye başladı. Davul döver gibi tekrar tekrar vuruyordu. Kollarımı etrafına dolayıp ikimizi birlikte ayakta tutmak için var gücümle çabaladım. İşe yaramadı. Kıpırdayamasın diye dirseklerini daha güçlü bastırdım. Benden kurtulmaya çalışarak kıvrandı. Ben etten kemikten bir kum torbasıydım, Lilah ise yıkıcı gülle.

Hıçkırarak, “Neden, Chase? Neden?” diye sordu.

Benden uzaklaşırken hâlâ gömleğime mırıldanıyordu. Bedeni olduğu yerde duruyordu ama onu kaybediyordum. Benim Lilah’ım. Gereksiz öfkesini hep benim üzerime yöneltmişti. Artık, gerçeği ortaya çıkarttığım ve annesine duyduğu azıcık saygıyı da yok ettiğim için sonsuza dek beni suçlayacaktı.

Bu suçlamayla yaşayabilirdim. Bu suçlama, katlanabileceğim bir şeydi.

Kırk Dördüncü Bölüm

Ağustos 2013

Blackwater, Teksas

Elaine gecenin büyük bölümünü ağlayarak geçirdi. Hannah onun kız kardeşi, koruyucu meleği ve kahramanıydı ama Elaine bir zayıflık anında, yokluğunda onun evini soymayı kabul etmişti. Donny sustalısını boğazına dayamış, o da yavaş yavaş karanlık tarafa geçmek yerine teminat olarak en yakın arkadaşının evini önermişti. Bu rezillikte yeni bir sayfaydı, Elaine için bile.

Kendi kendine soygunun temiz ve çabuk olacağını söyleyip durdu. Donny soygun planının üzerinden defalarca geçmişti ama Elaine sersem gibiydi, bu pisliğin içinden kurtulmanın yolunu bulmaya çalışıyordu. Hannah'nın evinin bahçesine girip kapıya yaklaştıklarında bile Elaine, işleri düzeltereğine dair bir ümit taşıyordu.

Evde kimse yoktu. Elaine, Hannah ve ailesinin yaz karnavalında olacaklarını biliyordu. Hannah her yıl karnaval organizasyonuna yardım ederdi, bu yüzden Elaine soygunu akşam sekizde, tam şenliğin ortasına gelecek şekilde planlamıştı.

Hannah'nın huni biçimli keklerle ve pamuk şekerlerle kaplı dönme dolabın en üstüne varmak üzere olması gerekiyordu.

Elaine arka taraftaki ortanca saksısının altından yedek anahtarları alırken alt katın ışığının yandığını fark etti ama önemsemedi. Hannah evde olmasa bile ışıkları açık bırakırdı.

Elaine ayağa kalkarken yanında duran Donny, elindeki anahtarı hızla ondan alıp, "Acele et," dedi.

Donny anahtarı deliğe sokup çevirdi ve yıkıcı bir devin dikkatiyle kapıyı itekleyip açtı. Donny ve Carl içeri girerlerken Elaine onları takip etti, ayakkabılarını paspasa silmeyi de ihmal etmedi. Adamlar oturma odasına yöneldiler ama içindeki kötü bir his Elaine'in tereddüt etmesine yol açtı. Geri dönüp kaçmak istiyordu. Olayları geri alıp bir gece önceye dönmek ve Donny'nin bıçağının boğazında kaymasına izin vermek istiyordu. Bu evde attığı her adımda büyüyen suçluluk duygusundansa ölüm minnetle karşılayacağı bir son olurdu.

Hannah soyulmayı hak etmiyordu.

Mutfağın önünden geçerken içeriye bir göz attı, Hannah'nın cüzdanının mutfak tezgâhında durduğunu görünce dondu kaldı.

İçini dolduran korkuyla elini havaya kaldırdı.

"DURUN!" diye seslendi. "Evde biri var!"

Donny aldırmayıp oturma odasının duvarında asılı duran düz ekran televizyona yöneldi.

Elaine kafasını iki yana sallayıp Donny'nin arkasından gitti, sözünü dinletmeye çalışıyordu. "Hayır. DONNY, EVDELER. GİDELİM."

Carl, Donny'ye yardım etmek için Elaine'i ensesinden tutup duvara savurdu, ardından onun yanından geçip Donny'yi takip etti.

Donny televizyonu takılı olduğu yerden çıkarırken, “Bir işe yara da bir şeyler kap,” dedi.

Elaine öne doğru bir adım atıp üst katta ayak sesi var mı diye kulak kesildi. Ses yalıtımlı halı bunu imkânsız kılıyordu.

Sanki kalbi ağzında atmıyormuş gibi sakın davranmaya çalışarak, “Ben yukarıyı kontrol edeceğim,” dedi.

Adamlar Elaine’i duymazdan geldiler. Elaine üst kat merdivenlerine tırmandı ve koridordaki banyonun ışığı sönünce durakladı. Kapı açıldı ve Hannah ellerini havluya kurulayarak dışarı çıktı. Elaine’in bakışlarıyla karşılaşınca başını yana eğdi ve kaşlarını çatı.

“Elai...”

Elaine uçarak Hannah’nın yanına gidip ses yapmasın diye eliyle arkadaşının ağzını kapattı.

Arkadaşına sessiz kalması için yalvararak, “Konuşma,” diye fısıldadı. “Anlıyor musun?”

Elaine’in kavrayışından kurtulmak isterken Hannah’nın gözleri büyüdü.

Elaine, Hannah’yla mücadele ederek onu tekrar banyoya ittirdi. Kapıyı kapatıp ışıkları sönük tuttu. İkisi birlikte ayakta dururlarken Elaine adamların kendilerini duyup duymadıklarını anlamak için dikkatle dinledi. İki uzun saniye sessizce durduktan sonra Elaine elini Hannah’nın ağzından çekti.

Hannah, “Evimde birileri mi var?” diye fısıldadı.

“Evet. İki adam. İki çok kötü adam.” Elaine durakladı, kapağa dönüp Donny ve Carl’ı dinledi. Aşağıda birbirlerine bağınıyorlardı ama Elaine kelimeleri seçemiyordu. Tekrar Hannah’ya dönüp kollarını yakaladı. “Bırak evi soysunlar. Ben sana yeni televizyon alırım. Sana yeni bir ev alırım. Hannah, lütfen sadece burada kal ve sessiz ol.”

Hannah uzanıp karanlıkta Elaine'in kollarını yakaladı. "Ne yapıyorsun, Elaine? Onlara *yardım* mı ediyorsun?"

Elaine kafasını sağa sola tekrar tekrar sallayıp, "Her şeyi anlatacağım, söz veriyorum, ama lütfen..." dedi.

Donny merdivenlerin aşağısından seslendi, "ELAINE. Neredesin?"

Hannah sıçrayıp küçük bir ciyaklama kopardı. Sessiz banyoda sesi çığlık çığlığa bağırıyormuş gibi çıktı ama Elaine bu sesi Donny'nin duymamış olmasını ümit etti. Elini kaldırıp işaret parmağını Hannah'nın dudaklarına bastırdıktan sonra kapiya döndü. Kapiyı aralayıp aşağıya seslendi, "Donny, yukarıdayım. Mücevherleri arıyorum."

Donny, "İyi, acele et ve aşağıya çabuk dön," diye bağırdı.

Elaine yutkunup mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapiyı kapattı. Hannah'ya doğru dönünce bir hışırtı duydu, sonra elinde bir zincirin soğukluğunu hissetti, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Hannah, Elaine'e bir şeyler uzatıyordu ve uzatılanları aldığı anda birbirine karışmış bir sürü kolye olduğunu anladı. Hannah mücevherlerini alsın diye Elaine'e veriyordu ve bunun farkına varmak Elaine'in karanlık yüreğini parçaladı.

Hannah, "Al bunları," diyerek arkadaşına doğru itekliyordu. "Al bunları, biraz para ederler."

İçindeki üzüntü göğsüne doğru yer değiştirirken Elaine başını iki yana salladı. Daha durdurmaya bile fırsat bulamadan gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını hissetti. Böyle biri olmak istememişti. Hannah'dan çalmak istememişti.

Hannah, "Elaine," diye fısıldadı. "Al bunları. Bu işi çözeceğiz," dedi.

Elaine ne yapacağını düşünürken gözyaşlarını sildi. Bir

çıkış yolu olmalıydı. Hannah'nın mücevherlerini veya Hannah'nın televizyonunu istemiyordu. Özgürlüğünü istiyordu o; yeni bir hayat istiyordu.

Hannah, Elaine'i kendine çekip sarılırken, "Her şeyi düzelterceğiz Elaine," diyerek tekrarlardı, elindeki mücevherleri Elaine'in eline tutuşturdu. Hannah'nın saçlarına gömülmüş ağlarken soğuk metal Elaine'in avuçlarını yaktı. Hannah, yatıştırmak amacıyla Elaine'e daha sıkı sarılıp bekledi.

"Bu sen değilsin. Şu an bu sen değilsin, Elaine, bunu biliyorum," diye Elaine'i telkin etmeye çalıştı. "Şimdi git."

Hannah onu yatıştırmaya çalıştıkça Elaine avutulamaz hale geliyordu. Hannah'nın kendisini bu kâbustan çekip çıkartmasını, elini tutup karanlıktan aydınlığa çekmesini istiyordu. Yardım istemek için ağzını açtı ama artık çok geçti. Kelimeleri telaffuz edene kadar Donny merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. Elaine, Donny'nin koridordaki ayak seslerini duydu ve Donny tekmeleyip banyonun kapısını açmadan önce kilitlemek için davrandı, yetişemedi. Banyonun kapısı duvara çarpıp alçı duvarda bir oyuk meydana getirerek açıldı.

Donny, koridorun ışığı yüzünden kapıda siluet halinde dururken Elaine, Hannah'nın önüne kendini siper ederek bir adım geriledi.

Donny öne doğru eğilip Elaine'i duvara doğru fırlatırken, "Seni lanet sürtük," diye bağırdı. Elaine, omzuna keskin bir acı yayılırken yüzünü buruşturdu.

Donny, Hannah'nın üzerine doğru yürürken, "Planın bu muydu?" diye sordu. Ağzından sıçrayan tükürükler Elaine'in gözüne giriyordu ve adamın çizmesi göğsüne bastırıp kaburgalarını zorluyordu. "Kendine bir şahit bulup suçu üzerimize

atacak, sonra da küçük bir sıçan gibi aradan sıyrılacak mıydın?”

Elaine kendini yapıştığı duvardan kurtarmaya çalışırken Donny eğilip boğazından yakaladı. Dolgun parmakları nefes borusunun etrafına kapanınca Elaine’in görüşü silikleşti. Tırnaklarıyla kazıyıp elinden geldiği kadar sert tekmeler atarak kurtulmaya çalışırken etrafında siyah gölgeler belirdi.

Hannah, “ONU RAHAT BIRAK,” diye çığlık attı, bir yandan 911’i aramak üzere olduğunu göstermek için cep telefonunu elinde tutuyordu. Memur cevaplayana kadar telefon iki kere çaldı.

“911, hangi şehirden arıyorsunuz?” dedi karşıdaki ses.

Hannah, “ONU RAHAT BIRAK VE DEFOL BURADAN,” diye bağırdı.

Donny’nin bakışları Hannah’ya kayarken Elaine’i tutan eli gevşedi.

Hannah kendini sarmalayıp titrek eliyle telefonu Donny’ye doğru kaldırdı.

Kendine güvenen bir sesle, “Hemen giderseniz telefonu kapatırım,” diye konuştu.

Karşıdaki memurun sesi, “Alo? 911 acil durumunuz nedir?” diye tekrarladı.

Hannah telefonu kulağına götürüp çılgına dönmüş bir şekilde adres vermeye çalıştı. “Polis yollayın, adres 145...”

Donny elinin tersiyle vurup Hannah’nın elindeki telefonu düşürdü. Telefon havada takla atıp aynaya çarptı, aynanın camı milyonlarca parçaya bölündü. Donny, Hannah’yı yere iterken etraflarına cam kırıkları yağıyordu. Dizini Hannah’nın karnına yaslayıp boğazına uzandı.

Elaine, arkadaşına yardım edecek gücü geri kazanmak için öksürerek ciğerlerine tekrar hava doldurmaya çalıştı. Hannah'nın telefonu biraz ötesinde yerde duruyordu. Telefonu aldı, tekrar arama yapabilmek için telefonun üzerindeki kırık cam parçalarını sıyırdı. Ekran siyahtı, tam ortasından kırılmıştı, işe yaramazdı.

Hannah mücadele edip çığlıklar atıyordu, Donny onu boğmaya çalışırken yüzünü yumruklamaya çalışıyordu. Sudan çıkmış balık gibi çırpınıyor, adamın yüzüne tırnaklarını geçir-meye uğraşıyordu.

Elaine banyo tezgâhından yarılanmış bir parfüm şişesi alıp Donny'nin kafasının arkasına bir külçe gibi indirdi. Sonra da üzerine atlayıp var gücüyle adamın başını yumruklamaya başladı. Adamın ilgisini tekrar kendi üzerine çekmeye çalışı-yordu. Adamın gözlerini tırmalayıp hıçkırıkların arasından ba-ğırıyordu.

“ÇEKİL ONUN ÜZERİNDEN!”

Elaine, Donny'nin darbeleriyle baş edebilir, onun verdiği cezalara dayanabilirdi ama Donny'nin elinin altındaki Han-nah'nın mora dönüşmesini izlemeye katlanamazdı.

“Lütfen, Donny, lütfen,” diye yalvardı, bir yandan da Donny'nin sırtında tepiniyordu. “DUR!”

Bir çift elin kendisini Donny'nin üzerinden aldığını hissetti. Carl'ın gücü kendisinininkini aşıyordu. Adamın kolunun gırtlak-ğında, ağzının kulağında olduğunu fark etti. Karanlık sözleri kıpırdamadan durup işbirliği yaparsa her şeyin daha kolay olacağını söylüyordu.

Arkadaşı için yapabileceği bir şey olmadığını anladı ama duramazdı.

Hannah'nın ela gözlerinin şişişini, kızarışını ve yavaş yavaş sönüşünü izledi.

Carl'ın kendini tutan kolunu kavradı, ağlayıp çığlık atarak durmaları için yalvardı. Durmalıydılar. Onu dinlemeliydiler.

“LÜTFEN!” diye bağırdı. Tırnaklarını Carl'ın koluna geçir-miş, derisini yüzüyordu.

Carl, Elaine'in kulağına tısladı. Bir adım gerileyip tam böb-reğinin üzerine yumruk attı. Elaine'in vücuduna şiddetli ve keskin bir sancı yayıldı ama o duygularını yitirmişti. Vücudunu tam ortadan ikiye ayırsalar bile en iyi arkadaşının gözlerinin önünde ölmesini izlemekten daha az acıttırdı.

Donny'nin sıkılı eli düşüncesizce ve bir nefeslik rüzgârın kibritin ucundaki alevi söndürmesi gibi arkadaşının ciğerle-rinden nefesini çalmıştı. Elaine iki adım ötesinde Hannah'nın vücudunun yavaşça sönüşünü izlemişti.

Elaine'in kulakları sağır eden çığlıkları banyo duvarlarında cınladı, sonra birden sessizlik çöktü.

Hiçbir şey yoktu.

Hannah ölüydü ve Elaine'in duygularını da birlikte götür-müştü.

Carl ve Donny banyodan sürünerek çıktılar ve Elaine, Han-nah'nın cansız bedeni yanında diz çöktü.

Parmak uçları en iyi arkadaşının solgun yüzünde gezerken hiçbir şey hissetmedi. Hannah'nın bedenini kavrayıp yerden kaldırırken, sarsarak hayata geri getirmeye çalışırken hiçbir şey görmedi. Tuzlu gözyaşları dudaklarını kaplarken hiçbir şe-yin tadını almadı. Arkadaşına fısıldayarak kendisine geri dön-mesini söylerken hiçbir şey işitmedi. Vücudunu ter kaplarken veya kırık şişeden akan parfüm banyonun zeminine yayılırken hiçbir koku almadı.

Hannah'nın peşinden gitmeliydi. Hayatta ve ölümden onunla olmalıydı. Birbirine âşık iki kişiden veya ailelerden daha güçlü bağlıydılar onlar. Hannah'nın rehberliği olmadan, Elaine kayıp bir ruhtu. Hayatın alacakaranlığında döner durur, arkadaşına katılmak için ölüm dilenirdi. Cennet ya da cehennem fark etmezdi.

Nereye giderse gitsin, Hannah'yla beraber olacaktı, *daima*.

Kırk Beşinci Bölüm

Lilah

Sözlerinin yalan olmasını isterdim. Hayatımın düzgünce paketlenmiş olmasını isterdim. Her sabah uyanıp annemin sorunlarına rağmen, bunları telafi eden özellikleri de varmış gibi davranmak isterdim. Artık tutunacak bir şeyim kalmamıştı. Taze bir yaranın dikişlerini söker gibi Chase bunu benden almıştı. Her şeyi bir arada tutan kandırmacalar olmaksızın, annemi hayattayken son görüşümü hatırlamak zorunda bırakılmıştım.

Annem Hannah'nın ölümünden sonra kayıplara karışmıştı ama bir şekilde Hannah'nın cenazesine katılacağını biliyordum. Yakın arkadaşlar ve aileden olanlar Hannah'yla ilgili anılarını paylaşabilmek için Matthews'ların evinde toplanmıştı.

Annem kasırga gibi geldi. Dikkat çekmemesi imkânsızdı çünkü hepimize bağırıyor ve ağlıyordu. Yağlı cildi ve sararmış dişlerinin görüntüsü aklıma kazınmıştı. Vazgeçene kadar yedi yıl boyunca beni yetiştirmeye çalışan kadına hiç benzemiyordu. Yabani görünüyordu, tıpkı vahşi bir hayvan gibi.

"Anlamıyorsunuz! Hiçbiriniz anlamıyor!" diye bağırdı; kolla-



rını ileri doğru uzatıyor, insanlara kendini dinletmeye çalışıyordu. “Bunun olmaması gerekiyordu!”

Arka merdivenlerden sendeleyerek indi, düzensiz bir şekilde hıçkırıyordu, ama gözleri üzerime kilitlendiği anda delice sayıklamaları azalır gibi oldu.

Bana doğru uzanmaya çalışırken kendi ayağına takılıp tökezledi, “Lilah, gel de annene sarıl. Seni çok özledim, bebeğim,” diye mırıldandı.

Chase ayağa kalkıp önüme geçti. Daha on altı yaşında olmasına rağmen annemden daha iriydi.

Chase, “Sakin ona yaklaşayım deme,” diye tehdit etti annemi. “Annem olsa seni burada istemezdi! Ben de istemiyorum!”

Annem yine de yanıma gelmeye çalışıyordu, ben de ona ulaşabilmek için Chase’in yanından geçmeye yeltendim. O benim annemdi ama Chase geçmeme izin vermedi. Bana engel olmak için kolunu kaldırdı.

Bağırarak, “Seni burada istemiyoruz! Bu senin suçun! Bunu ona sen yaptın!” dedi ve nihayet, söyledikleri annemi etkilemeye başladı.

Bana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçti, yüzüne gözlerinin parlak yeşilini bozan boş, ölü bakışları yerleşti.

Babam ve Bay Matthews, peşlerinde iki polisle arka kapıdan dışarı fırladılar.

Babam, “Elaine, burada ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

Bay Matthews hoş beşi bir yana bıraktı. “Defol git buradan! Tanrım bana yardım etsin, eğer buradan hemen gitmezsen seni kendi ellerimle öldürürüm!”

Hayatımda Bay Matthews’un bağırdığını hiç duymamıştım ama durmadı. Annemi bağırarak defalarca def etti, sonunda ben dayanamayıp bağırarak Bay Matthews’a durmasını söy-

ledim. Chase ve babası kendilerini daha fazla kaybetmeden, babam annemi kolundan tutup yan kapıdan dışarıya çekti. Ben şaşkınlık içerisindeydim, bir yıldır annemi ilk kez görüyor olmam ve annemin ölümün eşiğindeymiş gibi görünüyor olması gerçeğini algılamaya çalışıyordum. Çökük yanakları beni doğuran kadına değil, bir iskelete aitti.

Polisler annemle babamı bahçenin dışına çıkarken takip ettiler ve kelepçelerini çıkarttılar. Onu tutuklamaya çalışıyorlardı ama annem kendisini bırakmaları için bağırıyor ve direniyordu.

Chase'i uzağa itirmeye çalışarak, "Chase, bırak yanına gideyim. Bırak gideyim!" diye bağırdım. Ona ihtiyacım vardı. Bayan Matthews'un gidişi üzerine, anneme daha da ihtiyacım vardı ama Chase izin vermiyordu. Beni sımsıkı tutuyordu, parmakları kollarımda izler bırakıyor, çığlıklarım onu vazgeçirmeye yetmiyordu.

Annemi, ayaklarını sürüklemesine ve kendisini bırakmaları için ağlayıp yalvarmasına aldırmadan polis aracına götürdüler. Onu götürmelerini hiçkırıklara boğularak, tamamen çaresiz bir şekilde izlemek zorunda kaldım.

Merdivenlerde duran Chase adımı tekrar tekrar söyleyince bu hastalıklı anı cansızlaştı ve kayboldu. Gerçeklik keskin bir bıçak gibi saplandı ve Chase'in ela gözlerine bakıp karmaşa içinde bir sebep bulmaya çalıştım.

"Yanına gitmeme izin vermedin. Ona sarılmaya çok ihtiyacım vardı. Onun da bana ihtiyacı vardı ve ben yanına gidemedim." Başım öne düştü ve gözyaşlarımdan akmasına izin verdim. "Her şey bir yana, tekrar annem olmasını istemiştım."

Chase, "Çok üzgünüm," dedi.

Bunun annemi son görüşüm olduğunu bilemezdi. O anın hayatımda ne kadar önemli bir yer tutacağını bilemezdi.

Duygularım Bayan Matthews'a hoşça kal demek zorunda olduğumdan karıştı. Annem tam da ben Bayan Matthews'a üzlürken ortaya çıkmaya karar vermiş ve her şeyin daha da kötüleşmesine yol açmıştı. Bütün bu adaletsizliğin suçunu birine yüklemem lazımdı ve ben bunu taşıyabilecek tek kişiyi seçmiştim: Chase.

Kafamı kaldırıp içlerinde öfke bulmayı umarak Chase'in gözlerine baktım. Onun yerine gözlerinde derin üzüntü vardı. Hâlbuki o da annesine hoşça kal diyecek şansı bulamamıştı.

Chase'ten bir adım uzaklaşarak, "Annem anneni senden aldığı için üzgünüm, Chase," dedim. Gözlerimden yaşlar süzül­düğünün farkındaydım ama damlaların yüzümde bıraktığı hisse karşı duyarsızdım.

Annemin cezasını çekmesi gereken başka şeyler de olduğunu bilmeliydim. Kendi ailesini mahvetmek onun için yeterli olmamıştı, Chase'inkini de mahvetmesi gerekiyordu.

"Annemi annen öldürmedi, Lilah. On altı yaşında, öfkeli ve üzgündüm. Birini suçlamak istedim ve anneni görünce de tepki verdim."

Kafamı iki yana salladım. Çok yanılıyordu. "Annen şimdi yaşıyor olurdu, eğer... Annem kendi şeytanlarıyla o kadar tükenmişti ki gözü kimseyi görmüyordu."

"Bunu asla bilemeyiz, Lilah. Bu öfkeye takılıp kalmanın bir anlamı yok."

İçimin hü­zünle daha da dolduğunu hissederek güçsüz bir nefes aldım.

"Annen iyi biriydi. Ölmeyi hak etmiyordu," dedim Chase'e.

Chase uzun bir süre sessiz kaldı ve nihayet konuştuğunda, sesi sakın ve kararlıydı. "O geceyi düşünmek için iki yılım oldu ve artık inanıyorum ki annem başına bunun geleceğini bilsey-

di bile yine de eve giderdi. O gece olanlar sadece annenin kurtarılmaya ihtiyacı var diye yaşanmadı. Aynı zamanda benim annemin de onun kurtarıcısı olmaya ihtiyacı vardı.”

Annelerimizin ölümüyle ilgili çok fazla yanlış suçlama vardı.

Yapabileceğim tek şey derin bir nefes alıp olanlara tek bir açıdan baktığımın farkına varmaktı. Yıllarca Chase acımın günah keçisi olmuştu. Bir adım geri attığımda hatalı olanın Chase olmadığını fark ettim. Bir tür simya yoluyla nefretini, öfkesini ve üzüntüsünü bağışlayıcılığa dönüştürmenin yolunu bulmuştu. Şimdi bunun nasıl yapılacağını bana da gösteriyordu. Ona yüklediğim suç ve öfke, sönüp kaybolabilirdi. Aynen böyle.

Puf.

Gitti.

Kırk Altıncı Bölüm

Ağustos 2013

Blackwater, Teksas

Elaine nereye gittiğini bilmiyordu ama hep kaçıyordu. Bedeni ne yapması gerektiğini bilirdi, o kaçmak için doğmuştu. Ayakları durmadan kaldırımı dövüyordu. Sol, sağ, sol, sağ. Bir mil önce nefesi tükenmişti ama hıçkırıkları kesilmemişti, vücudunu ikiye ayırmaya çalışırcasına onu sarsıyorlardı.

Arkadaşı olmadan bir hafta geçmişti bile, daha fazla dayanamazdı. Polis onu bulup hapse tıkarı. Orada Donny'nin adamlarıyla uğraşırdı.

Bu asla bitmeyecek.

Lilah asla hak ettiği anneye kavuşamayacaktı. Her hafta sonunu hapisteki Elaine'i ziyaret ederek geçirecek, fazladan bozukluklarını ziyaretçi odasındaki otomatlarda ziyan edecekti.

Bu asla bitmeyecek.

Hannah'nın ölümünden beri uyumamıştı. Her yutkunduğunda Donny'nin gırtlığına yapışmış elinin çiğ etini hatırlıyordu.

Bu asla bitmeyecek.

Acı çekmekten bıkmıştı.

Bu işi artık bitirecekti.

Kırk Yedinci Bölüm

Lilah

Cumartesi sabahı kendimi Blackwater mezarlığının dışında beklerken buldum. Demir işlemeli çite yaslanıp çenemi kollarıma dayadım ve soldan onuncu, arkadan beşinci mezara gelinceye kadar saydım. Burası, annem yanındaki mezara gömülmeden birkaç ay önce Hannah Matthews'un gömüldüğü yerdi, yani ikisinin her zaman istedikleri gibi.

Chase ve ben doğmadan önce annelerimiz, öldükten sonra ne istediklerini detaylarıyla bildiren birer vasiyetname hazırlayıp imzalamışlardı. Vasiyetler kısa ve aptalcaydı, on sekiz yaşındaki iki kızın yetmiş yıl sonra olacağını düşündükleri bir olayı planlamaya çalışmalarının bir sonucuydu. Kısa ve öz yönlendirmeler yan yana gömüleceklerini, mezar taşı yazılarının üç kelimedenden oluşacağını dikte ediyordu. Hayatlarını özetleyen o üç kelimeyi hatırlamak için mezar taşlarının ön yüzüne bakmama gerek yoktu.

Anne. Eş. Arkadaş.

Bu sırayla yazılmış üç kelime. On sekiz yaşında, genç, hamile ve babalarımıza âşıktılar. O zamanlar bu üç kelime du-

rumlarına uygundu ama şimdi zalim bir şaka gibiydiler. Hannah'nın kelimeleri doğruydu ama sıralama yanlıştı. Aslında şöyle yazmalıydı: Arkadaş. Anne. Eş. Her şey bir yana, sonunda ölmesine yol açan şey annemle aralarındaki vazgeçilmez arkadaşlıklarıydı.

Hannah'nın kelimelerinin sadece sıralaması yanlışken, anneminkiler tamamen yanlıştı. Bir anne, eş veya arkadaş değildi o. Mezar taşının arkasına bakıp keşke ön yüzündeki yalanları kazıyarak silebilseydim diye düşündüm. Chase bana hayatta olanları nasıl affedeceğimi göstermişti ama kendimi ölümlerden nasıl arındıracağımı bilmiyordum.

Bir gece önce merdivenlerin orada Chase'in içime serptiği üzüntü tohumları sabaha kadar tamamen olgunlaşmış ve kedere dönüşmüştü. Açığa çıkardığı detaylar zaten iyileşmemiş bir yarayı yeniden kesip açmıştı. Bandajlar çürüktü, kolay yırtılmışlardı.

İki yıl boyunca iyi olduğumu, hatta annem öldüğü için *rahatlamış* olduğumu düşünmüştüm ama mezar taşının arkasına bakınca içimin derinlerinde bir öfke kaynadı.

Bir hayalete bu denli kızabileceğimi zannetmezdim.

Biri öldüğünde, geçmişe öfkeyle bakmanın zor olduğunu sanırdım.

Çok yanılıyordum.

Bir hayalete kızabilirsiniz. Bir hayalete o kadar asil bir şekilde kızabilirsiniz ki tüm vücudunuzu patlamaya hazır bir elektrikli tel gibi hissedebilirsiniz.

Boynumda asılı duran fotoğraf makinesini –Chase'in verdiği– el yordamıyla açtım ve lensi annemin mezar taşının arka tarafına odakladım. Kadrajı ayarlayıp görüntüyü yakınlaştırdım. Düğmeye basınca deklanşörün sesi mezarlığın sükûnetini bozdu.

Chase bana makineyi özel dedektif gibi kullanabileyim diye vermişti ama benim çektiğim ilk fotoğraf başkalarının sırrını açığa çıkarmak için değil, kendiminkini kabullenmem içindi.



Mezarlıktan eve dönen uzun yol boyunca Chase'le olan yüzleşmemi düşündüm. Ön kapıya vardığımda akşam yemeği saatini epey geçirmiştım. Mutfağa göz attığımda yazı yazmakta olanın Chase değil de babam olduğunu görmek içimi rahatlattı. Chase'le karşılaşmaya henüz hazır değildim. Masanın kenarında, tam sınırda duran cam bir vazo gibi hissediyordum, azıcık bir esintiyle yerde milyonlarca keskin parçaya ayrılabilirdim.

Mutfaktaki tepe lambasının hafif ışığı babamın yüzünü yer yer gölgeliyordu. Kafasını gömmüş, sarı nizami bir kâğıda bir şeyler yazıyordu. Odanın karşısından bakınca bile beysbol istatistikleri üzerinde çalıştığını anlamıştım. Bu onun terapi biçimiydi; önünde sarı formlar olduğu sürece dünyadaki her şey yolundaydı.

Elini kırılmış saçlarından geçirişini izledim, sonra masanın etrafını dolaşıp yanına gidince nihayet başını kaldırıp bana baktı.

Elindeki tükenmez kalemi tak diye sarı formun üzerine atıp sandalyesini tahta zemin üzerinde ileri geri sallarken, "Selam, Lil. Seni arayıp neredesin diye sormak üzereydım. Aç mısın?" diye sordu.

Kalkmasın diye elimi havaya kaldırdım. "Hayır. Sabah bir şeyler yemeye çalışırım." Midem bir şeyler yiyemeyecek kadar düğümlenmişti.

Babam kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu? Solgun görünüyorsun."

Bu konuda konuşmak istemiyordum ama gerçeği bilmem lazımdı. Arkamı dönüp gitmem kolay olurdu ama onun yerine, önümdeki sandalyeyi çekip oturdum. Gözlerine bakmayarak yavaşça konuştum. “Hannah’ya yaptıklarından dolayıp anneme hâlâ çok kızgınım.”

Derin bir soluk alıp başımı kaldırdım. Bir saniye içinde babamın hali bütünıyla değişiverdi. Gözlerini kapattı, iç çekip geriye doğru sallanarak sandalyesinin arkasına yaslandı.

“Annenin karmaşık bir yaşantısı vardı, Lilah. Eminim ufak tefek bazı kısımlarını biliyordur ama çok sorunlu bir ailesi vardı. Büyükbaban içki içtiği zamanlarda annen Hannah’nın evine kaçardı. O annenin sığınağıydı, ama büyüdüklerinde ilişkileri sağlıklı bir hale dönüştü. Sanırım annenin yaptıklarından vazgeçmemesinin bir sebebi de Hannah’nın her zaman orada olup onun döküntülerini toplayacağından emin olmasıydı.”

Annemin çocukluğunda kötü muamele gördüğüne dair birkaç şey duymuştum ama babam bunu daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde dile getirmemişti.

“Chase, Bayan Matthews’un başına gelecekleri bilseydi bile o gün yine de eve gideceğini söyledi.” Babamın bu gerçeği pekiştirmesini istemiştim.

Babam kaşlarını çatı. “Hayatımızda birçok şey farklı gelişseydi nelerin olabileceğini kimse bilemez. Suçlayacak birilerini aramak kimseyi geri getirmez, Lilah.”

İçimde sessiz bir öfke belirdi ve uzanıp masanın kenarını kavradım. Eğer annem yaşıyor olsaydı hapisane parmaklıklarının arasından kollarını tutar, durmam için bana bağırınca ya kadar onu sarsardım. Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir? Bu kadar bencil? Tek arkadaşını nasıl bu kadar umursamayabilirdi?

Bakışlarımı arka kapıya çevirdim. Verandanın ışığı sönükken pencere camında yansımamın bir kısmını görebiliyordum.

Kendi yansımama bakarak, “Onu öldüren adamları buldular mı?” diye sordular.

“Evet.”

“Adamın tespit edilmesine sence annem yardım etmiş midir?”

Babam kafasıyla onaylayıp alt dudağını ısırıldı. “Yaptığını biliyorum.”

Başka cevap istemiyordum. Bir gün için bu kadarı yeterliydi. Babam güçlü kollarını omuzlarımın etrafına sardı, ben de boynunun kıvrımına gömüldüm. Austin’deyken özlediğim evim gibi kokuyordu, tanıdık, ağaçsı bir kokusu vardı.

Saçlarına doğru konuştum. “Seni seviyorum, baba.”

“Ben de seni seviyorum, Lilah. Bunu yeterince söylemiyorum,” dedi. Beni bırakmadan önce bana biraz daha sıkı sarıldı.

Yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Aklıma son bir soru geldiğinde mutfaktan çıkmak üzereydim.

“Baba.”

Babama dönünce üzgün gözlerle bana baktığını gördüm.

“Sence... Ona benziyor muyum?”

Bu çok yüklü bir soruydu. Bir tarafım o kadınla hiç alakam olmasın istiyordu.

Babam hafifçe gülümsedi. “Onun bütün iyi özelliklerini almışsın. Onunla ilk tanıştığımda çok güzel ve nazikti. Gerçekten pırıl pırıl bir kadındı.”

Dudağımın kenarını dişledim.

“Bu işe yarar mı?” diye sordu.

Zihnimi netleştirmeye çalışarak başımı iki yana salladım. “Henüz emin değilim.”

Kırk Sekizinci Bölüm

Chase

Cumartesi sabahı Lilah'yı hiçbir yerde bulamadım. Odasının kapısını çaldım ve benim için baksın diye Harvey'yi içeriye saldı. Ağzında Lilah'nın çoraplarından biriyle geri dönüp böyle sinsice bilgi toplama görevini başarıyla tamamlamanın gururuyla kuyruk salladı. *Al sana yardım.*

Beysbola bir hafta ara vermiştik, ben de ev civarında takılıp oda kapım açıkken birkaç fotoğraf makinesi tamir ettim. Sandalyemi masayla aç yapacak şekilde yerleştirip aletlerimi dizdim ve merdivende ayak sesi duyduğumu her zannettiğimde koridora bir göz attım. Günün sonunda Calloway'lerin evinin hayaleti olduğuna kanaat getirmiştım ya da ben deliriyordum.

Yemek saati civarında aşağıya inince koçu, etleri taco için terbiyelerken buldum.

Omzunun üstünden göz ucuyla bana bakıp, "Lilah'yı gördün mü?" diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı sallayarak, "Dün gecedен beri görmedim," dedim.

Kafa sallayıp ocağa döndü. İkimiz de telaşlanacak bir şey

olmadığını biliyorduk. Lilah hazır olduğunda gelirdi, daha önce değil.

Yemekten sonra duş aldım, fotoğraf makinelerini ve aletlerimi toparlayıp çantamdan *Yabancı* adlı kitabı çıkarttım. Yatağa oturup kitap ayracımı çektim ve kitap okumak üzere kendimi yastıkların üzerine baktım. Harvey yanımdaydı, ben-se kitabın sayfalarını çevirirken dalgın dalgın onun tüylerini okşuyordum. Kapım hafifçe tıklatıldığında saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Lilah, “Chase, uyanık mısın?” diye fısıldadı.

Harvey, güzellik uykusundan uyandırıldığı için net bir şekilde öfkeli halde, yorgun gözlerle bana baktı.

“Lilah?” Üzerimdeki örtüleri fırlatıp oturur pozisyona geçtim. “Evet, uyanığım.”

Kapı aralandığında pijama şortu ve kolsuz bluzuyla Lilah yavaşça içeriye girdi. Yutkunup bakışlarımı yüzüne çevirdim.

“Sorun ne?” diye sordum.

Bakışları hüznüydü.

“Gerçekten üzgünüm, Chase.”

Bacaklarımı yatağın yan tarafından aşağı sarkıttım. “Lilah, hayır, üzgün olmana gerek yok.”

Kollarını önünde kavuşturup gözleriyle odamı taradı. Oda da öyle bakılacak pek bir şey yoktu ama sanırım başka her şey benim gözlerime bakmaktan iyiydi. *Onu bu kadar korkutan ne?*

“Bugün bütün gün düşündüm...” diye uysal bir sesle itiraf etti. “Ve buradan başka nereye gidebilirim, bilmiyorum.”

Bazı zamanlar acaba Lilah’yla ben, içinden çıkamayacak kadar mı geçmişimizin derinlerine gömüldük diye merak ediyordum. Gerçek herhangi bir şeye ulaşabilmemiz için yıkılma-

sı gereken katmanlar vardı üzerimizde ve bir noktada ikimizin de ulaşacağı bir son olacaktı. Ama bu son beni mutlu edecek miydi, ondan emin olamıyordum.

“Onun yerine başka şeylerden konuşmak ister misin?” diye sordum, Lilah Calloway’ın sır kilidini açmak için elimden geleni yapıyordum.

Alt dudağını ısırp başını iki yana salladı.

Sesimin babasını uyandırmayacak kadar alçak olmasına dikkat ederek, “Peki ben konuşsam, ne dersin?” diye sordum.

Başıyla onaylayarak yatağa bir adım yaklaştı. Harvey, Lilah yanına gelip kendisini okşar diye umutla ayağa kalktı. Onu yatağın ayakucuna doğru itekledim.

Lilah’ya, “Hadi,” diyerek yanımdaki yastığa hafifçe vurdum.

Yanıma uzanması için çağırmam içini rahatlatmış gibi çabucak geldi. Yatağın etrafını dolaşıp şampuan kokusunu da getirerek örtülerin altına girişini izledim. Nefes alıp Lilah’nın yanında biraz daha yatağa gömüldüm. Gözlerimiz buluşunca yüzünde küçük ve sade bir tebessüm belirdi.

“Pekâlâ, neyden bahsetmemi istersin?” diye sordum.

Hiç bekletmeden cevap verdi: “Annenin hatıralarından.”

Sanki biri bıçakla kalbimi oyuyormuş gibi göğsümde bir batma hissettim. Annemi her gün düşünürdüm ama onunla ilgili hemen hemen hiç konuşmazdım.

Lilah rahatsızlığımı hissetti. “Bizi okuldan alıp sahile götürdüğü günü hatırlıyor musun? Sanırım o zamanlar on-on bir yaşlarındaydık.”

Bu anı beni gülümsetti. Annem öğretmenlerimize ikimizin de doktor randevumuz olduğunu söylemişti, onlar da hiç soru sormadan kabul etmişlerdi.

“Bizi Port Aransas sahiline götürmüştü ama çok uzun süreceğini tahmin etmemişti.”

Lilah güldü. “Yaklaşık altı saatlik bir araba yolculuğundan sonra ancak varabilmiştik.”

“Ama sahil bomboştı.”

“Ve dalgalar kocamandı.”

Gömülü hatıraları anımsarken başımı salladım. “Eğlenceli bir gündü.”

“Babalarımıza anlattığımızda nasıl kışkandıklarını hatırlıyor musun?” Lilah gülümsedi ve yavaş yavaş anıların derinliğine doğru yola çıktık. Annem ve çocukluğumuza dair hikâye üstüne hikâye anlattık birbirimize. Eski günlerden konuşmak bana iyi gelmişti, bunun Lilah’ı da mutlu ettiğini biliyordum. Yüz hatları yumuşamış, tüm gün peşinde dolaşan şeytanlar sanki odanın kapısından girdiğinde yok olmuşlardı. Konuşurken ağzının aldığı şekle ve o ağızdan dökülen kelimelere hayran bir şekilde Lilah’ı izledim. Az kalsın ona hislerimi açacaktım, dilimin ucuna kadar gelmişti.

Lilah, seni seviyorum.

Onun yerine, biraz daha yanaşıp gözleri söylediğim her kelimeyi yutarcasına gözlerime kilitli bana bakarken ona bir hikâye daha fısıldadım.

Önce hangimizin uyuyakaldığından emin değildim ama gecenin bir vakti uyandığımda, bir eli göğsümde, benim kalbim avcunun içinde, yanımda yatıyordu. Yatağımda Lilah ve Harvey varken, bir anlığına da olsa hayatta istediğim her şeye sahipmişim gibi hissettim.

Bir süre uyanık kalıp onu izledim, dudaklarının bükümünü, elmacık kemiklerinin eğimini inceledim. Uyurken hatları mükemmel bir simetri kazanıyor, çok kırılğan görünüyordu.

Tam uykuya dalacakken bir düşünce beni sarıp diğer düşüncelerimi ele geçirince uykuyla ilgili tüm ümitlerim suya düştü.

Lilah'yla eskiden sahip olduğumuz ilişki bitti. O artık benim çocukluk arkadaşım değil ve onu bu sefer de kaybedersem, sonsuza dek gitmiş olur.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Chase

Birinci kaleyi kontrol ederken güneş atıcı tümseğine vuruyordu. Koşucu, kaleden uzakta durduğu için endişeliydi ama yerinden kıpırdamadı. Vurucuya döndüm, geriye doğru yaylanıp falsolu atış yaptım. Top havada dönerek gitti, vurucu sopasını salladı ama ıskaladı, top tok bir ses çıkartarak tutucunun eldivenine çarptı.

“DIŞARDA!”

Kalabalık çılgına döndü. Hayatımın en iyi atıcılığını yapmıştım. Dokuz defa vurucuyu diskalifiye etmiştim, sadece bir atışımı karşılayıp sayı alabilmişlerdi. Takım arkadaşlarım koşarak yanıma gelirlerken eldivenimi elimden sıyırdım. Gülümseyip galibiyet kutlamalarına katıldım ama babamın tribünlerde olmamasını göz ardı edemedim. Geleceğine söz vermişti. Eleme maçlarından önceki son oyundu ve babam gelip izleyeceğine yemin etmişti.

Sezonun başından beri olduğu gibi Lilah oradaydı. Elmas Kızlar’la oturmamıştı; yüzünü örten şapkasıyla tribünlerin en üstündeydi. Her oyunun sonunda Kimberly’ye gül vermem biraz tuhaftı ama başka seçeneğim yoktu. Her oyuncu bir gül



verirdi; bu gelenektir, ayrıca Kimberly iyi bir arkadaşı. Sırf Lilah'yı seviyorum diye ona arkamı dönemezdim.

Her oyundan önce küçük bir ihtimal de olsa belki Lilah oyundan sonra kalır da benimle konuşur diye süpermarketten bir düzine gül alıyordum. Gittiği için onu suçlayamazdım. Çiçekler kamyonetimin yolcu koltuğunda yığılmış, kuruyup solmuşlardı. Her seferinde telefona cevap verip siparişimi alan çalışan, üniformama hep şüpheyile bakıyordu ama ben önemsemedim. Eninde sonunda bir gün, Lilah kalacaktı ve o gün geldiğinde tüm çektiklerime değecekti.

Duş alıp kıyafet değiştirmekle uğraşmadan kamyonetime atladım. Gülleri yolcu koltuğuna itekleyip dosdoğru babamın evine sürdüm. Ben vardığımda ne durumda olacağını tahmin etmek mümkün değildi ama arabasını daha önce fark etmediğim eski, kırmızı bir Firebird'ün yanında park halinde görünce rahatladım.

En azından evde.

Arabamı babamın arabasının arkasına, garaj yoluna park ettim, motoru durdurdum, bir yandan da tanıdığım arabaların listesini zihnimde taradım. Firebird'ü bir yere oturtamadım; aklıma kimse gelmiyordu. Anahtarları cebime koyup arabadan inmek için hareketlendim ama tam o sırada tel kapı bir hayat belirtisiyle aralandı. Ön camdan gözetleyince daha iyi günler gördüğü anlaşılan bir kadının ön kapıdan sendeleyerek çıktığını gördüm. Saçı kısa ve beyazdı, cildiyse meşin gibiydi. Yürürken ayakkabısının topukları çimlere gömülüyordu, bu yüzden dengede kalabilmek için kollarını ip cambazı gibi havaya kaldırıyordu.

Birkaç kez düşme tehlikesi geçirdikten sonra nihayet arabasına ulaşabildi, arabamın içinde otururken beni fark etmedi bile.

Firebird gözden kaybolduktan sonra eve girinceye kadar iki dakika daha bekledim. Arabamın anahtarlarının ön cebimde olduğundan emin olmak için kotumu yokladım. Evden fırlayıp çıkmam gerekebilirdi, özellikle eğer babam içki içmişse.

Eski ve yıpranmış tel kapıyı açıp tahta çerçeveyi tıklattım.

“Baba, içeride misin?” diye sessiz eve seslendim. Halının üzeri sarı ve kahverengi lekelerle kaplıydı ve sehpanın üzeri çöp doluydu. İlaç kutuları sigara paketlerinin ve boş kola kutularının yanında duruyorlardı.

Tam mutfağa bakıyordum ki biri alt kattaki misafir tuvaletinin sifonunu çekti. Dönüp baktığım sırada babam pantolonunun fermuarını çekerek tuvaletten çıkıyordu. Beni görünce duraksayıp orada duranın gerçekten ben olduğumu anlamaya çalışarak gözlerini kıstı.

Boğuk bir sesle, “Sen buraya ne zaman geldin?” diye sorup yanımdan geçti ve kanepeye oturdu. Kanepenin eskiyen yayları ağırlığı altında göçmüşlerdi.

“Şimdi geldim,” dedim, kapıya doğru işaret ederek. “Arkadaşının gittiğini gördüm.” Bu konuyu es geçebilirdim ama her konuyu es geçmekten sıkılmıştım.

Homurdanarak bir sigara yakmak için uzandı. Ben daha çabuk davranarak paketi ondan önce kaptım.

“Benim yanımda sigara içme,” deyip paketi odanın öbür tarafına fırlattım, paket duvara çarpıp yere düştü, içindeki sigaralar yere saçıldı.

Babam gözlerinde karanlık bir ışıkla, “Senin içine ne girdi, evlat?” diye sordu.

Okkalı bir yumruk atıp onu yere sermek için bir kol boyu uzaktaydım, bu yüzden bir adım gerileyip derin bir nefes aldım.

“Gelip nasıl olduğuna bakmak istedim,” deyip karşısında-

ki sandalyeye oturdum. Odadaki küf kokusu beysbol üniformamdan yükselen ter kokusunu bastırıyordu. Burası iğrenç bir yerdi.

Kafasını sallayıp, “Ben iyiyim,” dedi. Arkasına dayanıp kollarını kanepeye yasladı.

“Yakın zamanda hiç dükkâna uğradın mı?” diye sordum.

Bana cevap verirken gözleri dışarıda bir şeylere sabitlendi. “Geçen hafta bir-iki kez gittim. Yavaş ilerliyor.”

Başımila onaylayıp ellerimi bacaklarımın arasına sarkıttım. “Masraflarını neyle karşılıyorsun?”

Bakışlarıyla beni ezdi. “Bana bak, on sekizlik lanet bir vetten ders alacak değilim, oğlum olsan bile.”

Bıyık altından güldüm. “Babama ders vermenin hoşuma gittiğini mi düşünüyorsun?”

Babam homurdandı ve tıkanma noktasına geldiğimizi fark ettiğimde konuyu kapatmaya karar verdim.

Öne doğru uzanıp birasından bir yudum aldı, şüphesiz o noktada isteksiz bir yudumdu.

Orta yolu bulmak için, “Bugün beysbol maçım vardı,” diye belirttim.

“Ha, evet, nasıl gitti?” diye sordu üniformama bakarak.

“Kazandık. İlk eleme maçına çıkıyoruz.”

Onaylarcasına kafasını salladı. “Bu iyi bir şey. Belki bir dahaki maça gelmeye çalışırım.”

Verdiği sözün bir anlamı yoktu. Sandalyemde geriye yaslanırken arka cebimdeki telefonun varlığını hissettim. Cebimden çıkartmam gerekirdi ama burada ne kadar kalacağımı bilemiyordum.

“Calloway sana iyi bakıyor mu?” diye sorup birasından bir yudum daha aldı.

Ellerimi birbirine doladım. “İyi.”

“O kızla tekrar yakınlaşıyor musun?” diye sordu bu kez de ve hafif bir alayla güldü.

Soğuk bir sesle, “Adı Lilah,” dedim, sandalyemde dikleşerek.

Babam tekrar homurdandı ve uzanıp elindeki birayı almak için içimde tuttuğum ne varsa hepsini yok etti. Ela gözleri gözlerime dikilmiş öne doğru eğilirken onu izledim. Cildi yağlı ve kırıışktı. En son ne zaman duş aldığıını merak ettim.

Gözlerini kısıp, “Ben olsam o kıza dikkat ederdim,” diye uyardı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Dilini alt dudağı boyunca gezdirip düşüncelerini toparladı. “Bana annesini biraz fazla hatırlatıyor...”

“Ne demek istiyorsan açık söyle,” diye tısladım.

“Annesi aptal bir fahişeydi ve armut dibine düşer.”

Sandalyemin kenarına sarıldım.

“Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun,” diye karşı çıktım.

Sigara paketine uzanarak, “Onun sorunlu olduğunu biliyorum,” dedi.

“Sen. Onu. Tanımıyorsun.”

“Sence bir araya gelmeniz iyi bir fikir mi?” Üç kere çaktığı çakmağı nihayet alev aldı. Sigarasından uzun bir nefes çekti, sonra tekrar gözlerime baktı. “Ailelerimiz birbiriyle çok yüz göz oldu, bundan iyi bir şey çıkmaz.”

“O iyi bir insan,” dedim.

Başını sağa sola sallayıp parmağıyla beni işaret ederken sigarasının külü haliya saçıldı. “Evet, on yedi yaşındayken Elaine de iyi biri gibi görünüyordu. Şimdilik bir sorunu olmayabilir ama olacak. Bekle de gör.”



Lilah'nın Austin'den dönen halini düşündüm: Siyah saçlı, dümdüz gülümseyen, dünyanın geri kalanından saklanmak için her şeyi yapan kız. Bunun bir gecede olmayacağını biliyordum ama eski Lilah'ı geri getirebilirdim. Kayıp kızı bulabilirdim.

Çelik gibi bir özgüvenle, “Şu an sadece etrafa öfke dolu saçmalıklar saçıyorsun,” dedim. “Yanıldığını nereden biliyorum, biliyor musun?”

Babam tepki olarak başını eğdi.

Keskin bir dille, “Çünkü ben sana hiç benzemiyorum,” dedim. “Lilah annesine dönüşmeyecek çünkü ben lanet olası sana dönüşmeyeceğim. Kendine bir bak.” Dudaklarımı бүktüm. “Unutulmaya yüz tutmuş kırk yaşında bir alkoliksin. Sen karını kaybettin, ben annemi kaybettim. Hayat durmuş gibi davranamazsın.” Başımı iki yana salladım. “Bunu neden göremiyorsun? Zaten üzücü bir durumu daha beter bir hale getirdiğini neden göremiyorsun? Her gece senin kendi kusmuğunda boğulup boğulmadığın konusunda endişelenmekten annemin acısını yaşayamadım.”

Ayağa kalkıp üniformamın cebinden arabamın anahtarlarını çıkardım. Ön kapıya varıncaya kadar babam sessizliğini korudu ama zaten söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediğini biliyordum.

Alkolik piçler asla değişmezler.

 llinci Bölüm

Lil h

Sırlar küçük bir kasabanın bel kemiğidir. Sırlar, dedikodu ve yalanlar. Kimse enselenmez. Tatlı görünümlü yaşı kadınlar arkadaşlarının arkasından konuşur, cümlelerin peşinden Tanrı ondan razı olsun der, diğ rleri de her şey yolundaymış gibi davranır. İstedığınız kadar şık bir fiyonkla süsleyin, dedikodu dedikodudur ve ben ağız sulandıran her türlü dedikoduyu elde etmeyi seviyorum.

Sırlar günlüğüme yazabileceğimden daha hızlı birikiyordu. Kimsenin dizginleyemeyeceğı bir şekilde, bir gecede, kontrol-söz büyüyen yabancı otlar gibiydiler. Hepsini biriktiriyor, siyah mürekkep her sayfada kanayıncaya kadar yeni g nl ğ m  dolduruyordum.

Küçük kasabam umduğumdan çok daha fazlasını saklıyordu. Dolandırıcılık vardı; şehir merkezindeki Vaftiz kilisesi hatalı kablo tesisatının kurbanı olmamıştı, kilisenin önde gelen yaşlıları sigorta parasını alabilmek için kiliseyi ateşe vermişlerdi. İlişkiler ve zina vardı; bizim okuldaki bir öğretmenin yardımcısından caddenin karışısında oturan Bayan Hill'e kadar.



Aldatanlar çok müsamahakâr ve dikkatsizdiler. Çoğu yakalanmak istiyordu ama kimse çıkıp da dosdoğru itiraf edecek kadar cesur değildi. Küçük sırlar vardı –kuraklık kısıtlaması varken çimleri sulayan komşular– ve büyük sırlar vardı; şehir merkezindeki D&T fırını uyuşturucu parası aklayan bir organizasyona uydurulmuş bir kılıftı.

Çoğu zaman sırlar kendiliğinden kucağıma düşüyordu, bazen de benim sırrın peşinden koşmam gerekiyordu. Okuldan sonra D&T’de oturup izledim ve dinledim. İlk gittiğimde para takası yaptılar, bunu gerçekten gördüğüme inanmadım. Şüphelerimi doğrulayınca kadar oraya üç defa daha gitmem gerekti. Çikolatalı kruvasanların ve keklerin arasına tıktırılmış binlerce dolar kirli uyuşturucu parası. Yirmi dört saat açık fırının işçileri, yirmi saatlik mesai boyunca ne yaparlar diye hep merak ederdim.

Bulabildiğim her sırrı yazıyordum, günlüğümün sayfalarını Blackwater’ın, Teksas’ın yalancılarına maruz bırakarak. Ve yazdığım her sır ruhumu biraz daha sakinleştiriyordu.

Gerçi kasabanın dedikodularını dinlemenin başka avantajlı yanları da vardı; Chase’le ikimiz hakkındaki söylentileri de duyuyordum. Kıpırdayan her dudağı, tekrarlanan her bakışı yakalıyordum.

Chase’in parlak bir geleceği var ama kız sorunlu. Tanrı onu korusun.

Tanrı’nın beni korumasını dileyen bir sonraki kadını öldürmek istedim.

Acaba o kızda ne buluyor?

Keşke onlara cevap verebilseydim: “Hiçbir fikrim yok.”

Bir gün önce yazdıklarımın üzerinde parmağımı gezdirerek günlüğümün sayfalarını çevirdim. Eve gitmek istemiyordum, bu

yüzden D&T’de oturmuş, birinin çaktırmadan menüde olmayan kuş üzümlü makaron ısmarladığını fak etmemiş gibi yaptım.

Kapının üzerindeki zil çınladı, içeriye, yüzlerinde kocaman birer gülümsemeyle Kimberly’nin anne ve babası Bay ve Bayan White girdi. Onları yıllardır görmemiştim ama vampirler gibi yaşıyorlardı; kırıksıklık yok, endişe yok, sadece mükemmel tebessümler ve parlak mavi gözler.

Bayan White, bakışları beni yakalayınca kadar küçük mekânı gözleriyle taradı.

“Lilah Calloway! Bu ne sürpriz,” dedi, bir yandan da Jake Bugg tişörtümü ve koyu renk kot pantolonumu süzdü. “Kimberly’yle birlikte dans ettiğiniz günlerden beri seni görmemiştim.”

Günlüğümü kapattım, yüzümde sahte bir gülücükle ayağa kalkıp yanıma yaklaşmalarını bekledim. “Evet, görüşmeyeli epey oldu.”

Bay White, Bayan White’ın arkasında durup ağzı kulaklarında gülümsedi. *Bir dışçının gülümsemesi.*

Bayan White, “Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordu.

“İyi.”

Benim donuk konuşma becerilerim onu ikna etmemişti.

Başını yana eğip, “Kimberly bana Chase’le çıktığınızı söyledi,” dedi. “Bilirsin, Chase’in hep Kimberly’ye uygun olduğunu düşünmüştüzdür. Demek istediğim... Sen yokken ikisi öyle ayrılmaz ikiliydiler ki!”

Gözlerindeki boşluk, sözlerinde hainlik mi var yoksa unutkanlık mı, anlamayı imkânsız hale getiriyordu. Hangisi olursa olsun uzanıp elimi ağzına bastırmak istiyordum. Kimberly ve Chase’e dair hikâyeler dinlemeye ihtiyacım yoktu. Kafamın içinde mutlu yüzlerinin görüntüsü sürekli bir döngü içindeydi zaten.

“Pek birlikte sayılmayız,” diye tuhaf bir açıklama yaptım.

Bayan White'ın gözleri umutla doldu. “Öyle mi? Kimberly çok uzun bir süredir Chase’e *deli gibi âşık*ti. Ne zaman birlikte çıkacak olsalar Kimberly’nin saatlerce hazırlanması beni güldürdü.”

Duygusuz bir tebessümle, “Ah, çok komik,” dedim, imayı anlar ve gider diye umuyordum. Gitmedi. Bildiğim her şeye rağmen, bütün öğleden sonra onlarla konuşmak zorunda kaldım.

“Birkaç üniversiteden Chase’e beysbol teklifi geldiğini duydum. Bu harika, değil mi?” Bunun “harika” olduğunu doğrulamam için bana zaman tanımadı. “Mezuniyet sonrası için planların var mı?”

Aslında Bayan White'ın beni hiç umursamadığından son derece emin olduğumdan gözlerimi kısıtım. Cenazeden sonra ne aramıştı ne de yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sormuştu. Ne yaptığımı bilmeyi sadece beni Kimberly’yle kıyaslayabilmek için istiyordu. Kendisinin mükemmel ebeveyn, Kimberly’nin de hep yetiştirmek istediği küçük prenses olduğunun onaylanmasına ihtiyacı vardı.

Ayağa kalkıp son bir saattir işgal ettiğim masadan ayrıldım. Etraflarından dolaşıp hayali şapkamın ucuna dokundum.

“Bakın, kesinlikle bildiğim tek şey, bu kasabadan defolup gideceğim,” dedim.

Ağızları açık kaldılar, bense onlara el salladım.

“Hemen gitmem lazım, siz tatlılarınızı afiyetle yiyin. Yerinizde olsam muhtemelen mini keklerden denerdim.”

Mini kekler güvenliydi. Yumuşak ve masumdular. Uyuşturucu satın alacağınızı işaret eden kuş üzümlü makarundu.



Fırından eve dönünce dışarı çıkıp Harvey’yle birlikte bahçemin nasıl ilerlediğine baktım. Bitkiler yatak boyunu aşarak ve

verdiğim suyu son damlasına kadar emerek çılgın gibi büyü-yordu. Hortumu yataklardan birine bırakıp ahududu asması-na yöneldim. Çit boyunca dört tane çalı dikmişim ki, asmalar tahta plakalara sarılabilsinler. Ahududu kendince, yavaş ya-vaş büyüyordu. Yetiştirdiğim tüm bitkiler arasında en çok şu ahududu asmasına benziyordum.

Parmağımı tomurcuklanan asmalarda gezdirdim, sonra bahçenin geri kalanını sulamayı bitirmek için kendimi zorla-dım. Bütün yataklar suya doyunca ayakkabılarımı fırlatıp Har-vey'ye erken bir akşam yemeği verebilmek için içeriye girdim. Babam henüz beysbol maçından dönmemişti ve ev aşırı ses-sizdi; zihnimi boğan negatif düşüncelerden beni kurtaracak hiçbir şey yoktu. Mutfak tezgâhına yaslanıp Bayan White'la olan konuşmamızı tekrar düşündüm, düşünmek dayanılmaz hale gelene kadar.

Bayan White'tan nefret ediyordum ama Chase'ten ayrılma-mı isteyen bir tek o değildi. Bu durum herkesin aklını karış-tırmıştı. Mükemmel hayat imajlarını bozmuştu. Chase'in balo kraliçesiyle evlenmesi, Ford'un Blackwater bayiliğini alması ve belediye başkanlığına adaylığını koyması gerekiyordu. Peki ya ben? Benim anneme benzemem bekleniyordu.

Bu yeni bir fikir değildi; ona benzeyeceğimi düşünmeden bir günüm bile geçmiyordu. Benzerlikleri görmek zor değildi ama ne zaman kendimi koyuvermeye kalksam, devreye hep mantığım giriyordu. Ben annem değildim. Bunu biliyordum. Ama yine de herkes bana onun kızı gözüyle bakıyordu. Yani en başından sorunlu olarak etiketlenmişim.

Chase'in kamyoneti garaj yoluna girdiğinde odamdaki pencerenin önünde durmuş kasabamla ilgili düşüncelerim üzerinde kafa yoruyordum. Arabadan inişini izlerken kalbim

bir vuruşu atladı, onun varlığına verdiği doğal tepkiydi bu. Başını kaldırıp beni görünce el salladı ve hızla içeriye girdi.

Ben ayakta durup bakışlarımı bana gülümsediği noktada bir süre daha tuttum ve düşüncelerimin önüne geçmek için yol bulmaya çabalayan sırrı bastırmaya çalıştım. Chase'i sevmek bir seçenek değildi. Her gün gözlerimden uykuyu siliyor, derin bir nefes alıp ona olan sevgimi omuzluyordum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile, bu benim en büyük sırrımdı, günlüğümdeki diğer sırların içinde boğmaya çalıştığım sır.

Altın çocuğa âşıktım. Onu severek uyanıyor, uykuya onu severek dalıyordum, ama bu sevginin geri dönmesine ve içimde tomurcuklanmasına izin vermek imkân dâhilinde değildi. Geçmişimizle ilgili sorunlarımızın üstesinden gelebilsek bile, Chase için yeterince iyi olduğumu hiç kimse düşünmüyordu; dürüst olmak gerekirse, zaten yeterince iyi değildim.

Chase'in ön kapıyı açıp basamakları çıkmaya başladığını duyunca, onu görmek için duyduğum heyecan bir anlığına hüznle yer değiştirdi. Kapımın kolu çevrildi ve arkamı dönünce Chase'in yüzünde kocaman bir tebessümle dikildiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bir an nefesini tuttu, geniş göğsü formasının altında yükseliyordu.

"Maçıma geldiğini gördüm. Aynen diğer bütün maçlarıma geldiğin gibi," dedi.

Kollarımı önümde kavuşturup omuz silktim. "Bu büyütülecek bir şey değil. Cumartesi öğleden sonra yapacak başka bir işim yok," dedim.

Chase pis pis sırtıp tehlikeli niyetlerle kapımı itekleyip kapattı.

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım ama bunun işe ya-

ramaz olduğunun farkındaydım. “Kokunu ta oradan bile alabiliyorum!”

Gülüşü daha da genişledi ve bana doğru yaklaştı. “Baban evde mi?”

Yutkundum. “Hayır.”

Uzanıp belimden sıkıca tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Babamın eve gelmesi Chase’in kalçalarımıdaki ellerinden daha endişe vericiymiş gibi yaparak, “Chase, babam gelmek üzere,” dedim.

Parmakları sırtımın aşağısında daireler çizip beni çıldırtırken yanağıımı öpmek için eğildi.

“Evde olmadığını söylediğini sanmıştıym?”

Tüymeye çalışıyordum. Chase...

“Ben...”

Düşüncelerim ve sözlerim hareketsizlikle karıştı. Onu iterek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım, kendime tüm gerçeklikleri hatırlatmaya çalıştım ama Chase’in dudakları yanağımdan boynuma, oradan da dudaklarıma kaydı, öyle nazikçe benim iznimi bekliyordu ki parçalanabilirdim.

Anı hafifletmeye çalışarak, “Kötü kokuyorsun,” diye sataştım.

Gülerek bir adım geriledi ve üniformasını kaldırıp başından çekerek çıkarttı.

Gözlerim kocaman açıldı.

Gözlerimi dimdik suratında tutarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Duş almak için soyunuyorum.”

Beysbol pantolonunun kemeriyle uğraşırken, “Bunu banyoda yap,” diye itiraz ettim. Nefesim boğazımda takılı kaldı çünkü biliyordum ki eğer beni biraz daha zorlarsa hapı yutar-dım. Bedeninin alt kısmını, karın kaslarının keskin çizgilerini



görebiliyordum ve birdenbire savaşılmamaya karar verdim. Öne doğru yaklaşıp bedenimi ona doğru ittim, bu sayede beni yakalayabildi ve kapıya yasladı. Ben ellerimi Chase'in boynuna sararken kapı menteşelerinden çatırdadı.

Birbirimiz için çıldırmış vaziyette öpüşürken ağzımın içine güldü. Elleri tişörtümü yakalayıp çekti, tişört bir anlığına başıma takılınca bu sefer ben güldüm.

Chase tişörtü çıkarmama yardım etmeyerek, "Güzel, kal öyle," diye benle alay etti.

"Hey, yardım et!"

"Ama manzara çok güzel," diye espri yaptı, bu sırada elleri karnımın ortasından aşağıya kayıyordu. Tişört kan dolaşımını engellemeye başlamıştı ama yine de dokunduğu yerlerdeki kaslarım titriyordu.

Uzanıp tişörtü çıkarmama yardım edecekken ön kapının endişe verici açılma sesi ikimizin de olduğumuz şekilde donup kalmasına yol açtı.

Babam aşağıdan, "Çocuklar! Ben geldim. Akşam yemeğini almak isteyen?" diye merdivenlerden yukarıya doğru seslendi.

Chase'le alalecele birbirimizden ayrıldık ve ben tişörtümü tekrar göğsümden aşağı indirdim. Sessiz bağırışlar ve acele hareketlerle Chase formasını almış, koridordan odasına sığıyordu.

"Çocuklar?"

"Geliyorum baba, bekle bir dakika!" diye seslenerek cevap verirken gözüm Chase'in üzerindeydi.

Kapısını kapatmak için döndü, gördüğüm son şey şeytani gülüşü oldu.

Bu, Chase'e olan sevgimin gün ışığına çıkmasına ilk izin verişimdi.

Elle Birinci Bölüm

Lilah

Takip eden hafta ağır çekimde geçti. Her gün anbean bulanıklaşıyordu: okula yürümek, derslere girmek, iyiymiş gibi yapıp sorulardan kaçınmak ve Chase'e sahte gülücükler göndermek. Ona olan duygularımın içimde rahat bir yere yerleştiğini sanıyordum ama biz dönüşü olmayan noktayı geçmiştik. Ona olan aşkım gözümü kör etmişti ama durumun farkına vardıkça bu beni daha da korkutuyordu.

Chase'i seviyordum. Onu seviyordum ve bu sevginin ne kadar güzel ve saf olduğunu kimse anlayamazdı. Herkes anlık yaşananları, olması gerekenle kıyaslamakla aşırı meşguldü. Onlara göre ben Montague'nin talihsiz Capulet'si olmaya bile değmezdim; ben daha çok zehri Romeo'nun yahnisine karıştıran hizmetçi kız olabilirdim. Onu Juliet'in elinden çalmıştım.

Her gün öğle yemeğinde, kafeteryanın yanından geçerken arkadaşlarının arasındaki Chase'e bakmak için duraklıyordum. Asla parçası olmadığım bir kültürün alışkanlıklarını inceleyen bir antropolog gibiydim. Chase'in onlara katılmam için yaptığı daveti her seferinde geçiştiriyor, daha çok kütüp-

haneye veya doğa merkezine –o günkü ruh halim hangisine yatkınsa– gitmeyi tercih ediyordum.

Tekrar kendi başıma nefes almak, otuz dakika boyunca birilerinin beni izlediği, incelediği ve yargıladığına dair üstümdeki sürekli baskı olmaksızın zaman geçirmek iyi geliyordu.

Cuma günü kafeteryanın kapısında beklerken yanımdan bir grup Elmas Kız’la birlikte Kimberly geçti. Beni görünce kızlara hoşça kalın anlamında el sallayıp benimle konuşmak için kaldı.

“Selam, burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Bir haftadır ilk kez doğruyu söyleyerek, “Arkadaşları bekliyorum,” dedim.

Kimberly’nin kaşları çatıldı. “Chase ve sen iyi misiniz?”

Kimberly’nin omzunun üzerinden bakınca Chase’in avuç dolu patates kızartmasıyla yanımıza gelmekte olduğunu gördüm. Yüzünde o meşhur gülümsemesi vardı ve daha fazla dayanamadım. Rol yapmaktan sıkılmışım.

“Hiç Chase’le beraber olmayı düşündün mü?” diye sordum daha önce onun sormuş olduğu soruyu tamamen göz ardı ederek.

Başını yana eğdi, dostça gülümsemesi de hafifçe silindi. “Ne demek istiyorsun? Biz onunla geçen yıl çıktık, artık aramızda bir şey yok.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bunu biliyorum. Ben geleceği kastediyorum.”

Gözlerini kıstı, düşünürken alt dudağını dişlemişti. “Sanırım bunu biraz düşündüm.”

Midemdeki yanma hissini bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Konu şu ki, onunla çıkmaya başladığımdan beri kendimi bir tür sahtekâr gibi hissediyorum.” Duraksadım, de-

vam etmem gerekir mi diye düşündüm. “Sonra seni onunla birlikte gördüm ve ikiniz çok uyumluydunuz. Birlikte olmanız çok anlamlı.”

Açık sözlülüğümden rahatsız olduğu açık bir şekilde gülümsemi. “Ama sen onunla birlikte. O, seninle birlikte olmak istiyor, Lilah.” Bunu söylerken o noktayı vurgulamak istemiş gibi göğsümü işaret etmişti.

Başımınla onayladım çünkü bu sefer haklıydı. Şimdilik altın çocuk benimdi ama bu uzun sürmezdi; Chase yanlış kızı seçmişti.

Yutkunup bu düşüncüyü yüzeyin altına ittim, çünkü fizik dersinin vakti geldiğinde Chase’e gerçek bir tebessüm sunabilmeliydim. Bay Jenkins problemleri dağıttığında sanki hayatım buna bağlıymış gibi önümdeki problem setine odaklandım. Connor geride kalırken Chase’le ikimiz beraber çalıştık. Pek çok yönden, son birkaç aydır yaşadığım cuma öğleden sonralarıyla aynıydı, ta ki Chase’in telefonu titreşip de gelen aramanın Kimberly’den olduğunu görene kadar.

İsmi görürken midem kasıldı. *Acaba Chase’i sık arar mıydı?* Kimberly, Chase’in Elmas Kızı’ydı. Elbette arayacaktı.

Aramayı fark etmemiş gibi yaptım, Chase de görmezden geldi ama problemlerimizi teslim ederken telefon yine titreşti. Bu sefer Chase telefona cevap verebilmek için tuvalet izni istedi. Kısa bir süre sonra çıkış zili çaldı ve Chase bir daha geri gelmedi.

Connor da dâhil diğer çocukların sınıftan çıkışlarını izledim ama ben bekledim. Bakışlarım Chase’in sırt çantasıyla kapı arasında gitti geldi, geri gelip çantasını alacak mı diye merak ettim. Bay Jenkins sınıfını topladıktan sonra beklentiyle yüklü bakışlarını üzerime çevirdi.

“Görünen o ki Chase bugün sınıftan erken kaçtı. Kendisini

gördüğünde, bunun için haftaya geç kalma cezasına kalacağını söyle, lütfen.”

Başımı olur anlamında sallayıp Chase’in de çantasını aldım, her birini bir omzuma astım.

Öğlen saatinde gökyüzü karanlık ve bulutluydu ama ben doğa merkezinde yemeğimi yiyinceye kadar yağmur yağmamıştı. Son zilden sonra dışarıya çıktığımda, eve yürürken öğlenki kadar şanslı olmayacağımı biliyordum.

Rüzgâr saçlarımı suratıma çarptırınca başımı kaldırıp kara bulutların gökyüzünü kapladığını gördüm. Bahçemdeki bitkilerin yağmura ne kadar ihtiyacı olduğunu düşününce gülümsemedim. Bütün bir haftadır ilk kez gülümsemiştim ama bakışlarımı gökyüzünden aşağıya çevirip Chase ve Kimberly’yi yan yana yürürken görünce yüzümdeki tebessüm silindi. Gecikmişti ve şimdi bunun sebebini biliyordum. Benimle buluşmayı hiç planlamamıştı.

İkisi birlikte doğrudan Kimberly’nin park yerindeki arabasının yanına gitmişlerdi. Kimberly sürücü koltuğuna geçmeden önce uzanıp Chase’e sımsıkı sarıldığında donup kaldım. Midem içimde ters dönüp beni çaresiz bırakacak şekilde düğümlendi. Araç park yerinden arabayla çıkarken sahnenin kaybolması için gözlerimi kırıştırdım, zira beynim bana oyun oynuyor olabilirdi. Chase okuldan Kimberly’yle beraber ayrılıyordu. Neden? Bunu niye yapsındı ki? Daha önce konuştuklarımızı Kimberly, Chase’e anlatmış olabilir miydi?

Annem bana hep bir şey dilerken dikkatli olmamı söylerdi ve o an, annemin ne kadar haklı olduğunu anladım. Şüphelerimi açığa çıkarmadan önce daha dikkatli olmalıydım. Evren beni dinlemiş ve ben mümkün olabileceğini bile düşünmeden harekete geçmişti.

Artık altın çocuk benim değildi.

Bir şimşek ışıması beni ana geri döndürdü ve yağmur başlamadan eve varmak istiyorsam hemen harekete geçmem gerektiğini hatırlattı. Sırt çantamın ön cebinden cep telefonumu almak için uzandım ve içimde aldatılmışlık duygusunun baskıcı yoğunluğunu hissettim. Okunmayı bekleyen bir mesaj veya herhangi bir cevapsız çağrı yoktu. Boş ekran kaderimi belirlemişti: Chase okuldan Kimberly'yle ayrılmıştı ve ben eve yalnız yürüyecektim. Telefonu tekrar sırt çantamın ön cebine teptim ve ilk damlalar kaldırımları boyarken evin yolunu tuttum.

Mükemmel.

Ben okulun bahçe kapısına varana kadar yağmur, son on yıldır hiç olmadığı kadar şiddetli yağmaya başlamıştı. Okul otobüsleri çoktan gitmişti, yoksa döner, birine atlardım. Tek şansım yürümeye devam etmektir.

Okul bahçesinin etrafından dolaşırken iki omuz çantası bedenime, Kimberly ve Chase'in beraber oldukları düşüncesi de beynime ağırlık yapıyordu.

Main Street'teki yaşlı meşe ağacına varana kadar durmadım. Ağacın kapladığı alan genişti ve gövdesi kaldırıma doğru eğiliyordu. Altına sokulup fırtınanın çabuk geçmesini ümit ettim. Kıyafetlerim sırlı sıklamdı ve çantaların her biri sudan en az beşer kilo ağırlaşmışlardı. Çantaları ağacın altındaki kuru zemine bırakıp omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için geriye doğru yaslandım. Yağmur yakında denecekmiş gibi görünmüyordu, eve varıncaya kadar durumu kabullenmem gerektiğini biliyordum.

Chase'ten gelecek herhangi bir mesaj için yanıp tutuşarak telefonumu tekrar kontrol ettim ama bir şey yoktu. Çantaları almak için eğildiğim esnada tanıdık, gümüş renkli bir Camry

gürleyerek gelip kaldırımın kenarında, tam önümde durdu. Yağmurun dövdüğü camların arkasından Trent'in eğilip pençere kolunu çevirişini izledim.

Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına ittirip ona doğru eğildim.

Kaşlarını çatıp sordu: “Bu havada eve yürüyerek ne yapıyorsun?”

İyi bir bahane bulmak için sağa sola bakındım. BAHANEM YOKTU.

“O kadar da kötü değil,” dedim gevşekçe. “Neredeyse yarı yola geldim.”

“Seni bırakmamı ister misin? Fırtına yakın zamanda duracağına benzemiyor.”

Arabanın içinden çektiğim bakışlarımı su birikintileriyle kaplı kaldırıma çevirdim, yağmur da etrafımı dövüyordu. Dürüst olmak gerekirse, biri beni eve bırakacak diye hiç bu kadar rahatlamamıştım. Yolcu tarafının kapısını açıp koltuğa yerleştim. Trent bu sırada uzanıp birkaç CD’yi ve kırıksık faturaları kenara itekledi. Eli hafifçe uyluğuma değince hemen bana baktı.

Yüzünde görmeye alışık olmadığım utangaç bir gülümsemeyle, “Affedersin, yolcu beklemiyordum,” dedi. Siyah saçları, yakışıklı hatlarını daha da ortaya çıkaracak şekilde, iyice kısa kesilmişti. Koltuğa yerleştim, çantaları bacaklarımın arasına, yere bıraktım ve emniyet kemerine uzandım.

Sesimdeki kırılganlığa şaşırarak, “Beni aldığın için teşekkürler,” dedim.

“Sorun değil. Genelde okuldan sonra arkadaşlarla takılırım ama bugün yağmurun tadını çıkarmak için erken ayrıldım,” diyerek ön camdan dışarıyı gösteren bir hareket yaptı. “Gördüğün gibi pek başarılı olabilmiş değilim.”

Göğsümdeki hafifleme duygusuna şaşırarak güldüm. *Bu doğru hissettiriyor. Kolay.*

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordum.

Sözler ağzımdan, ben bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar bile veremeden dökülmüştü ama evde oturup Chase’le Kimberly’nin ne yaptığını merak etmektense Trent’le erken bir akşam yemeği yemeyi tercih edeceğime karar verdim.

Trent’in kaşları çatıldı, sonra önerimi tartarken kafasını bir kez, yavaşça salladı. “Evet. Peki, tamam. Gidebileceğimiz iyi bir yer biliyorum.”

İç çekip camdan dışarıya baktım, arabanın döşemelerine sinen küflü kokuyu içime çektim. Trent’in arabasında bana kendimi evimde hissettiren, benden bir parça vardı. Trent, Chase gibi parlamıyordu. Kimse beni Trent’le çıkıyorum diye yargılamazdı. Trent’le ikimiz aynı sahanın oyuncularıydık: küçük kasabanın iki uyumsuzu.

 lli İkinci Bölüm

Lilah

Trent beni Main Street'te eski bir oyun salonuyla birleşen bir pizzacıya götürdü. Midelerimizi sıcak peynirli pizzayla doldurup başparmaklarımız şişene kadar atari oyunları oynayarak fırtınanın dinmesini beklemek için mükemmel bir yerdi. Restoran, tezgâhın arkasındaki iri yarı, sakalı bira göbeğine kadar uzamış adam dışında boştu. Gerçi onu önemsemedim, Trent yirmi dolar harcadıktan sonra bedava oynayabilelim diye birkaç atari oyununu açmıştı.

Trent cebinden telefonunu çıkartıp mekân değiştirmemizi önerinceye kadar orada ne çok zaman harcadığımızı anlamamıştım.

"Blake'lerin evinde bir parti var. Onu hatırlıyor musun?" diye sordu. Biraz hafızamı zorlayıp bizim okuldan birkaç yıl önce mezun olan çocuğu hatırladım. Mezun olduktan sonra bile Blackwater'da kalmaya devam etmişti ve duyduğuma göre Trent ve arkadaşlarına uyuşturucu sağlayan da oydu. Dilimi ısırarak acaba eve gitmek daha mı iyi olurdu diye düşündüm. Trent'le bir süre takılmak eğlenceliydi ama biz aslında

arkadaş değildik ve ben onunla bir partide takıldıktan sonra pişmanlık duymak istemiyordum.

Telefonunu cebine tikip masumca gülümsedi. “Peki, gidip bir bakalım, beğenmezsen veya sıkılırsan çıkarız, ne dersin?”

Kollarımı önümde kavuşturup derin bir nefes aldım. Belki de bazen bazı şeyleri aşırı ince eleyip sık dokuyordum. Beni yağmurda yürümekten kurtardığı için Trent’le partiye giderdim, sonra normal hayatıma geri dönüp Chase’le yoluma nasıl devam edeceğimi düşünürdüm. Bu düşünceyle midem kasıldı ve ben engel olamadan Chase’le Kimberly’nin görüntüsü gözümün önünde belirdi. İkisinin el ele sınıfa girdiklerini hayal edebiliyordum. Kimberly’nin, gömleğinin sırtında onun soyadını taşıyarak Chase’in beysbol maçlarını izleyişini görebiliyordum. Chase’i Kimberly’nin ailesiyle oturmuş akşam yemeği yerken görebiliyordum. Harika dörtlü.

Trent’in beni arabasına götürmesine izin verdim ama arabayla Blackwater’ın dışına çıktığımızı pek dikkat etmedim. Fırtına yüzünden yollar çamur içindeydi ama Trent arabasını çift üniteli bir traktörün arkasına park ettiğinde, eve gitme zamanı gelince arabasını çamurdan çıkaramayacağından korktum.

Neşeli bir sesle, “İçeri girmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Arabanın kapısını açıp indim, ön kapıya varıncaya kadar büyük çamur birikintilerinin arasından dolaştım. Trent önden gidip güvenli bir yol bulmaya çalıştı ama nafile. Ön kapıya varıncaya kadar ayakkabılarım çamur içinde kalmıştı. Çamurdan kurtulmaya çalışırken prefabrik evin kapısı açıldı, içinden iki sarhoş kız kıkırdarak çıkıp yanımızdan geçtiler.

Geçerlerken, “Trent!” diye seslendiler. Trent’in kızlar üzerinde şeytan tüyü etkisi olduğunu unutmuştum, kendi kendime güldüm. Trent kafasını onlardan yana çevirdi, sonra da

beni içeriye yönlendirircesine elini sırtıma yerleştirdi. Prefabrik evin içi küçüktü ve tavandan sarkan birkaç floresan lambadan etrafa sarı bir aydınlık yayılıyordu. Kapının hemen yanında lekelenmiş ve yıpranmış eski bir kanepede vardı, orada bulunan üç çocuğun her biri önce kim tamamlayacak yarışıyla birer esrar sarıyordu. Onlara bakarak mutfağa doğru ilerleyince Blake'le sohbet eden Ashley'yi gördüm.

Onu görünceye kadar parti için ne kadar uygunsuz giyindiğimi fark etmemiştim. Okuldan önce pek makyaj yapmamıştım ve üzerimde de hâlâ kot pantolon ve Rolling Stones tişörtüm vardı.

Ashley mini kot etek ve beyaz dantelli kolsuz bluz giymişti. On beş santimlik topukluları boyunu uzatmıştı ve Blake uzanıp içkisini doldurduğunda ona tepeden baktı.

Blake aynen şüphelendiğim gibiydi: yirmili yaşlarının sonuna gelmiş, hafif bira göbeği ve jöleli saçları olan bir adam. Bir başka deyişle, bir grup liseli çocukla parti yapmıyor olması gereken biri gibi görünüyordu. Ayakta durmuş adamı incelerken Ashley beni gördü. Tuhaf bir karşılaşmaya kendimi hazırladım ama onun yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini hemen kocaman bir gülümsemeye bıraktı.

Yüksek topuklularının üzerinde sendeleyerek bana ulaşmaya çalışırken, "Lilah!" diye ciyaktı.

Gülerek uzanıp üzerime düşmeden önce dengesini bulmasına yordim ettim. "Selam, Ashley."

"Burada olduğuna inanamıyorum. Trent seni nasıl kandırdı? Bu sıralar sadece Chase'le takıldığını sanıyordum."

Gözlerimi devirip kollarını serbest bıraktım.

Yüzüme sahte bir gülücük yerleştirip, "Canım kiminle ister-

se onunla takılırım ve bu gece seni görmek için buradayım,” dedim.

Trent koluma dokunup hâlâ mutfakta duran ve Ashley’yle karşılaşmamızı izleyen Blake’e doğru işaret etti. Ashley’yle Blake arasında geçen bir şeyi mi böldüm diye merak ettim.

Trent, “Gidip ikimize birer içki alacağım, hemen dönerim,” dedi.

Fırsattan istifade eden Ashley beni tutup kanepeye doğru çekti. Oradaki çocuklar biraz çekilip bize yer açtılar, boşluğa Ashley’nin sıkışmasına izin verip kanepenin koluna oturdum.

Ashley çocukların birinden esrarlı bir sigara alıp bir nefes çekti. Sigarayı bana uzattığında itiraz edencesine ellerimi havaya kaldırdım.

Trent elinde kırmızı plastik bardakla yanımda belirip, “Al bakalım,” dedi. Ben bardağı ondan alıp içeriye bakınırken Trent kocaman gülümsedi.

Bardağın içindekini koklarken “Bu ne?” diye sordum. Biraz alkol kokusu vardı ama çok baskın değildi.

“Rom ve kola. Romu az koydum çünkü bana çok kızacağını biliyordum,” diye dalga geçti ve eğilip kanepenin kenarında bir yere oturdu.

Gülümseyip bardaktan çekingen bir yudum aldım, sıvının çoğunlukla kola olduğunu anlayınca rahatladım.

Ashley ellerini sevinçle çırpıp, “Hadi Papazın Kadehi oyununu oynayalım,” dedi.

Blake mutfak çekmecesinden eskimiş bir deste oyun kâğıdı çıkarıp bize doğru attı. Trent kartları havada yakaladı, kutuyu açıp kartları karmaya başladı.

Ben ilk içkimi bitirirken Ashley kısaca oyunun kurallarını hatırlattı. Trent bana bir içki daha getirmek için ayağa kalkın-



ca onu durdurmak için elimi kaldırdım. Biraz daha içmeden önce ilk içkimi sindirmek istiyordum. Az önce içtiğim karışımın kuvvetli bir tadı yoktu ama romun beni birden bire çarpmasını istemiyordum.

Trent kulağıma, “İçini suyla dolduracağım, oyun oynarken içkiye ihtiyacın var,” diye fısıldadı. Muhtemelen havadaki dumandan kaynaklı hafif bir baş dönmesi hissederek gülümseyip gözlerimi kırıştırdım. Su iyi bir fikirdi.

Trent döndüğünde bardaktan birkaç yudum aldım, herkes kart çekmeye başladı.

Ashley uzanıp bir kupa ikilisi çekti. Dönüp beni işaret ederek, “İki, sende!” dedi.

Ashley’nin anlattığı kuralları hatırlamaya çalışarak, “Bu ne demek?” diye sordum. Başım dönüyordu, aklımı netleştirmek için gözlerimi kırıştırdım.

Ashley, “Birisi bir ikili çekerse, istediği birini işaret eder ve seçilen kişi onunla birlikte içki içer. Şimdi iç bakalım!” diye kulağımanın dibinde bağırdı.

Elimdeki sudan biraz içtim ama bardağı ağızımdan çekince oda etrafımda dönmeye başladı.

Trent’e bakarak, “Bunun içinde sadece su olduğundan emin misin?” diye sordum. Yüzünün hatları bulanıklaştı, baş dönmesinin arasında onu net görebilmek için gözlerimi şaşı yaptım.

Gülümseyip omuz silkti. “Hayır. Ama fazla rom yok.”

Bu gülümseyişi dikkate almalıydım ama kart çekme sırası bendeydi. Uzanıp destenin en üstünden bir kart aldım ve herkes bağırdı. Ben aynı baş dönmesi beni ele geçirirken yine gözlerimi kırıştırdım. Koltuğuma yaslanmak için kıpırdadığımda müthiş bir baş dönmesi ve mide bulantısı bütün bedeni sardı.

Ashley'ye başımın ağrıdığını, daha fazla oynamak istemediğimi söylemeye çalıştım ama kelimeleri ağzımda gevelemekten fazlasını yapamadım.

Ashley, “İçkisine ne koydun, Trent?” diye çıkıştı.

Hatırladığım son şey, kanepede esrar saran çocukların kahkahalarıydı. Sesleri, kendi aralarında bağrışan bir grup sırtlanın sesi gibiydi.

İlli Üçüncü Bölüm

Chase

İlkbahar her zaman moralimi bozmuştu. Beni hayal kırıklığına uğratmak konusunda mevsimin esrarengiz bir yeteneğı vardı ve bu yıl da diğerlerinden farklı değildi, Lilah dışında. O yıl Lilah'm vardı. Lilah ve ayyaş bir baba.

Fizik dersinde Kimberly beni iki kez aradı ve nihayet erkekler tuvaletine gidip aramasını cevapladığımda, aklını yitirmiş gibiydi.

“Baban kaza geçirmiş.”

“Ne?”

“Araba kazası,” diye açıkladı.

Tuvalet aynasında kendime bakıp hayatımın geri kalanını sonsuza dek değıştirebilecek soruyu sordum.

“Hayatta mı?”

Çok az detay vardı: Babam eve giderken arabası yoldan çıkmıştı. Ambulans onu eyalet hastanesine götürmüştü, acil servis hemşiresi olan Kimberly'nin annesi o an oradaydı ve babamı tanımıştı.

Okulun arka kapısında Kimberly'yle buluşup arabasının

yanına gittik, hastaneye giden yolda bana destek olacaktı. Yetim kalmaktan, tamamen yalnız kalmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordum. *On sekiz yaşındaki biri yetim olabilir miydi, yoksa bu çocuklar için geçerli bir terim miydi?* Benim babam, baba bile sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi.

Kimberly arabasını park yerine bırakınca fırlayıp acil servis bekleme odasına gittim ve bana yolu gösterecek birini bulmaya çalıştım. Etrafta insanları hastane servislerine ve giriş çıkış masalarına yönlendiren bir sürü parlak işaret vardı.

Bulduğum ilk masaya yaklaşıp elimden geldiği kadar soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Hemşireye, “Affedersiniz,” dedim. Aynı anda bir sürü şey yapıyordu, telefonla konuşurken bir yandan da bir tablo dolduruyordu. Umursamadım. “Affedersiniz.”

Bana öfkeyle bakıp, “Bir saniye bekleyin,” dedi.

İki ihtimal arasında ince bir çizgi vardı ve ben kendimi hangisine hazırlamam gerektiğini bilmiyordum. Eğer en kötüsüne hazır olursam, sürprizlerle karşılaşmazdım.

Resepsiyon masasının yanındaki ikili kapı sallanarak açıldı ve bekleme odasına soluk mavi hastane önlüğüyle Kimberly’nin annesi girdi. Hiç konuşmadan beni duvara yaslı sandalyeye oturmam için yönlendirdi. Nazik bakışları benimkileri aradı ve başlamadan önce derin bir nefes aldı

“Durumu senin için olduğundan daha basit göstermeyeceğim, Chase. Baban çok kötü bir kaza geçirmiş. Arabası yoldan çıkmış ve bir hendeğe devrilmiş. Hemen sağlık görevlilerini olay yerine çağırılmışlar ve babanın arabadan çıkarılmasına itfaiye ekibi de yardım etmiş. Onu ambulansa alır almaz kanındaki alkol oranını ölçmüşler. Vücudundaki alkol oranı pek çok insanın bilincini yitirmesine yol açardı.”

“Yıllardır alkol almaktan bağışıklık kazanmıştır,” diye açıkladım, bunu babamı savunmak için değil, acı gerçeği dile getirmek için söylemiştim.

Gözlerini kapattı ve konuşmaya devam etmeden önce bir süre daha kapalı tuttu.

“Biraz iç kanaması var. Şu an ameliyatta, doktorlar kanamanın kaynağını bulup ellerinden geldiğince onarmaya çalışacaklar. İç kanamayı kontrol altına aldıklarında diğer yaralanmalarla ilgilenecekler.”

“Kazada başka birine bir şey olmuş mu?” diye sordum, devam etmeden önce bunun cevabını bilmem gerekiyordu. Başka birine bir şey olmadığını öğreninceye kadar babamın yaraları umurumda değildi.

“Şükürler olsun ki, hayır.”

Derin bir nefes alıp babamın vücudundaki hasarların listesinin devamını dinledim. Anlatılanları baştan sona, tarafsız bir kulakla dinlemek şaşkınlık verecek derecede zordu. Zihnimde sürekli senaryolar dönüyor, olanların babamı nasıl etkileyeceğini anlamaya çalışıyordum. Onun umurunda mıydı? Hayatını değiştirecek miydi? Kendine zarar veren yaşam tarzına geri mi dönecekti?

O haldeyken direksiyon başına geçerek ne denli bencillik ettiğini düşününce midem kasıldı, daha kötü de olabilirdi, biliyordum çünkü bu ilk kez olmuyordu. Beni yanına alarak bu kadar öngörülü davrandığı için hiç Koç Calloway’e bu denli minnet duymamıştım; bu olay tam da koçun beni korumaya çalıştığı durumdu.

Bayan White elime dokunup bir şeyler öğrenirse bana bildireceğine söz verdi. Kafamı sallayıp parlak krom kapıların arkasında kayboluşunu izledim.

Elinde yolun aşağısındaki restorandan aldığı Çin yemeğiyle Kimberly içeri girdiğinde orada ne zamandır oturuyordum, emin değildim. Beni bıraktıktan sonra bir şeyler almaya gittiğini düşündüm.

“Al, bir şeyler yemelisin,” diyerek yemek kutularını açtı ve bana küçük bir yemek hazırladı. Yemek fikri midemi bulandırdı ama Kimberly’yi kırmak istemediğim için tabağı alıp kucığıma koydum ve makarnaları düzgün helezonlar şeklinde çubuklarıma dolamaya başladım.

Lilah’nın da burada olmasını istiyordum. Bana her şeyin, yolunda olmasa bile yoluna gireceğini söylemesini istiyordum, günün sonunda gerçekten önemseydiğim tek kişinin hâlâ yanımda olduğunu bileyim diye burada olmasını istiyordum.

Cebimdeki telefona uzandım ama yerinde değildi. Kimberly’ye, “Sanırım telefonumu arabanda bıraktım,” dedim, almaya gitmek için kucığımdaki tabakla kalkmaya yeltendim.

“Hayır, sen dur, ben gider alırım,” dedi Kimberly.

Lilah muhtemelen neden okuldan sonra kendisiyle buluşmadığımı merak ediyor olmalıydı ama bizim kasabada dedi-kodu çok çabuk yayılırdı ve birilerinin Lilah’ya haber vermiş olduğunu umuyordum. Yine de Kimberly telefonumu verdiğinde telefonun hafızasından Lilah’yı aradım, hastaneye gelmesini kendim söylemek için telefonun açılmasını bekledim. Sesli mesaja düştüğümde, telefonu kapatıp tekrar aramayı denedim.

Kimberly, “Eminim yemek filan yiyordur,” deyip beni teskin etmeye çalıştı. İçimdeki bir şey işin aslının öyle olmadığını biliyordu. İçimdeki şey, Lilah’nın telefonu açmasını istiyordu.



Babamın cerrahı bekleme odasından beni çağırdığında hâlâ Lilah'dan haber alamamıştım. Telefonu cebime koydum, sallanan kapıları açıp içeri girdim. Babamdan sorumlu doktor, Doktor Williams'tı ve şaşırtıcı derecede genç görünüyordu.

O, ameliyatın ne kadar iyi geçtiğini, babamın tamamen iyileşmesinin ne kadar mümkün olduğunu anlatırken söylediklerine ayak uydurmaya çalışıyordum. İç kanamayı kontrol altına almışlardı ve önkol ile bilek kemiklerinin kaynaması gerekiyordu. Akciğeri delinmişti, dikiş gerektiren birkaç yarası vardı ama Doktor Williams, babamın birkaç gün sonra hastaneden ayrılabilceğini açıkladı.

Doktor evde babama kimin bakabileceğini kestirmeye çalışarak, "Babanla ikiniz yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Son birkaç aydır ondan ayrı yaşadığım gerçeğini atlayarak, "Evet, sadece ikimiz," dedim.

"Tamam, ev bakımı için bir hemşire ayarlarım ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca babanın iyileşmesinde senin rolün büyük olacak. İlaçları bittiğinde sana olan ihtiyacı azalacak ama ilk birkaç gün biraz sarsıcı olabilir."

Doktorun söylediklerini başımla onaylarken lise hayatımın uzun bir kısmı boyunca babam her kusana kadar içtiğinde onunla nasıl ilgilendiğimi hatırladım. Ameliyat sonrasında onunla ilgilenmek pek farklı olmayacaktı. Doktor Williams kendisini takip etmemi söyleyerek koridordan aşağıya doğru yürümeye başladı. Bir diğer çift kanatlı kapıya ulaştık, doktor kimlik kartını okutup beni yoğun bakım ünitesine davet etti.

Yüzlerinde boş ifadeler, ellerinde metal dosyalarla hemşireler odadan odaya koşturuyorlardı. 178 numaralı odaya

gelinceye kadar koridorun diplerine doğru yolumuza devam ettik. Cilalı tahta kapının önünde kendimi içeri girmeye ikna etmeye çalışarak biraz durdum.

Doktor Williams omzuma dokunarak, “İçeri girebilirsin ama muhtemelen uyuyor olacak,” dedi. “Hemşiresi birazdan gelir, birlikte tedavi planını konuşursunuz böylece herkese uyacak bir şey bulursunuz.”

Kafamı sallayıp kapı kolunu tuttum. *Bedel ödeme zamanı.* Hastanenin havada asılı duran baygın kokusu, babamın odasına girer girmez beni çarptı. Steril kimyasallar kısmen ciğerlerimi yakıyordu.

Babam damar yolu enjeksiyonları, monitörler ve askılar içinde yatıyordu. Yüzü morluklar ve yaralarla doluydu. Görebildiğim kısımlar bembeyazdı. Son birkaç aydır bu kadar kilo verdiğini fark etmemiştim ama çökmüş yanakları, göz ve burun çevresindeki morlukları daha da vurguluyordu. Sağ kolu başının üstündeki bir çubuğa asılmış, önlüğünün sol tarafı, akciğerlerin üzerindeki bandajlar yüzünden dışarı fırlamıştı.

Yatağın diğer tarafında taş kesilmiş halde ne kadar kaldığımdan emin değildim. İçeriye hemşireler girip çıkıyor, kontrol edilmesi gerekenleri kontrol edip beni çoğunlukla yalnız bırakıyorlardı. Sanırım konuşmak istemediğimi anlıyorlardı ve belki de bu onları rahatlatıyordu. Bu sayede işlerini sessizlik içinde bitirip bir sonraki hastaya geçiyorlardı.

Bir süre sonra babamı uyandırdıklarında ben hâlâ aynı noktada kök salmış gibi duruyordum. Ortopedist kolunu alçıya alırken uyanık olması gerekiyordu. Hemşire onu uyandırdığında sersem gibiydi ve ağzından çıkanların çoğunu anlamadım. Anladıklarımsa deli saçması şeylerden ibaretti.

Benim yatağın ayakucunda dikildiğimi fark edecek kadar

odaklanabildiğinde, yavaşça yutkunup bakışlarını kaçırdı, gözlerime uzun süre bakamamıştı.

İçler acısı.

Ortopedistin, kemikleri bir araya getirip tekrar askıya almadan önce kolu gazlı bezle, sonra da elastik bandajla sarışını izledim. Tüm bu süreç boyunca babam yüzünü buruşturup inledi. Bunun inanılmaz derecede acı verici olduğunu tahmin edebiliyordum ama babama karşı pek sempati duymuyordum.

Tıbbi ekip işlerini bitirince odadan çıktı, artık aramızdaki uğursuz sessizliği bozan tek şey kalp monitörünün sesiydi.

Önce babam konuştu. “Duymak istemiyorum.”

Onun bu hali beni daha da kızdırdı ve üzerindeki gözlerimi kıstım. “Lanet bir serserisin.”

Baba-oğul arasında olması gereken o saygı eşiği babamla benim aramda kalmamıştı. Gerektiği gibi bir baba olamamanın acınası bir mazeretiydi o ve ona o kadar kızgındım ki artık öfkemi kontrol edemiyordum.

“Sözlerine dikkat et. On sekiz yaşına girdin ve iyi bir üniversiteye gideceksin diye bana saygısızlık edebileceğini mi sandın?”

Bu boş sözler üzerine gözlerimi devirdim. Muhtemelen yarı alkollü bir halde hastane yatağına bağlıydı. Saygı, artık seçeneklerden biri bile değildi.

Tam bir şey söyleyecekken arka cebimde bir titreşim hissettim. Ekrana bakıp Lilah’ının adını görünce kalbim durdu. *Nihayet*. Telefonu cevaplamak için babamın odasından koridora çıktım.

“Lilah? Hastaneye gelmen lazım.”

“Chase? Chase? Benim, Ashley.” Sesi sanki tüneldeymiş gibi geliyordu, onu zor duyuyordum.

“Ashley? Ne? Sesini yükselt.”

“Chase. Beni duyuyor musun? Lilah’nın sana ihtiyacı var.”

Bu dört kelime dizlerimin üzerine çökmem için yeterdi.

“Ne? Nerede o?” Elimi saçlarımın arasına soktum, çoktan hastane çıkışının yolunu tutmuştum.

“Blake Vaughn’un evindeyiz ve sanırım çocuklardan birisi Lilah’nın içkisine bir şeyler koydu.”

Sözlerini anlamaya çalışırken kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Blake Vaughn.

Partilerde uyuşturucu satan Blake.

Hastaneden fırlayıp park yerine varınca kamyonetimin yanımda olmadığını hatırladım. *Lanet olsun.* Çaresizdim. Hastaneden Lilah’ların evi en az iki mil uzaktaydı. Ashley’ye seslenerek Blake’in ev adresini bana mesaj atmasını söyledim, telefonu cebime koyup ölümcül bir koşu tutturdum.

Elle Dördüncü Bölüm

Chase

O iki millik yol sonsuzdu. Ayaklarım kaldırımı dövüyor, kalbim göğüs kafesimi zorluyor, nefesim kulaklarımda yankılanıyor ve bacaklarım aşırı yorgunluktan yanıyordu. Lilah'ların evinin köşesini dönünce Bay Calloway'ın arabasının garaj yolunda durduğunu gördüm. Harvey ön kapının arkasında havladı ama boşa harcayacak bir dakikam bile yoktu. Kamyonete atlayıp kapıyı çarptım ve garaj yolundan dışarıya çıktım.

Hızla şehir merkezinden uzaklaşırken Blake'in adresini telefonuma kodladım. Yol boyunca hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için aynı şeyleri kendime tekrarlayıp durdum: *O iyi. O iyi.* Elimi saçlarımdan arasına sokup saçlarımda çekti. Bir yandan da işlerin nasıl bu kadar çabuk ve tamamen sarpa sarıldığını anlamaya çalışıyordum.

Harita beni çamurun içinden geçen tekerlek izlerinin oluşturduğu bir yola soktu. Gaz pedalını kökleyip bir grup ağacın yanından geçtim. Ağır bas sesi partiye yaklaştığımı ilk gösteriyordu, sonra da nihayet arabalarla çevrili, çift üniteli traktörü gördüm. Gözlerim Trent'in gümüş Camry'sine kilitlendi

ve direksiyonu öyle bir sıktım ki göğüs panelinden söküp çıkaracağımı zannettim.

Arabamı park halindeki araçların arkasına çekip çamurun içine atladım. İçeri girip Lilah'yı bulmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Ucuz kapıyı çalmakla uğraşmadım. Omuzlayarak açtım ve menteşelerden birini kırdım.

Lilah'nın kısa, siyah saçlarını bulmak için küçük odada bakışlarımı gezdirirken havadaki marihuana ve sigara dumanının kokusunu alabiliyordum. Kanepede oturan bir grup çocuk etrafta olup bitenlerle ilgilenemeyecek kadar kafayı bulmuşlardı. Onları geçip mutfığa bakınca Ashley'nin güç bela tanıdığım bir adama bağırdığını gördüm. Blake. Ashley adamı geçmeye çalışırken ileriye doğru atıldım. Adam elini Ashley'nin koluna sarıp onu mutfak tezgâhına doğru ittirdi. Kızın kolunu saran elini daha da sıktığında Ashley acıyla ciyakladı.

Aralarına girerek, "Sen ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Blake o ana kadar beni fark etmemişti. Gözleri büyüdü, sonra Ashley'yi serbest bırakırken gözlerini suçlarcasına kıstı.

Blake, "Seni kim içeri aldı? Bu özel bir parti, seni pislik herif," diyerek tükürdü ve bana doğru bir adım yaklaştı. Hayatımın en zor gününün tam ortasıydım. Bütün öfkemi suratının tam ortasına gömebilirdim.

Ashley ilgimi çekmek için gömleğimin arkasını çekiştirerek, "Chase, Lilah'yı al!" dedi.

Blake'i ittirip koridorun sonundaki kapalı kapıya yöneldim. Blake arkamdan bağırdı ama onu dinlemedim. Kapının altından sızan ışığı görebiliyordum ama kapı kolunu çevirince kilitli olduğunu gördüm. Gerileyip tüm vücudumla kapıya yüklendim. Kapı hızla açıldı ve sendeleyerek içeriye girdim. Trent yataktan atladı.



“Hey, kardeşim, düşündüğün gibi değil,” derken ellerini masummuş gibi iki yana kaldırdı.

Söyledikleri bir şey ifade etmiyordu, Lilah’ı yatakta hareketsiz yatarken görünce zaten gözümü kan bürümüştü. Başı yana doğru düşmüştü. Kısa siyah saçları yüzünün yarısını kaplıyordu. Gözleri kapalı, yanakları solgun ve giysileri hâlâ üzerindeydi.

Trent zayıf bir şekilde, “Onunla ilgileniyordum,” dedi.

Yatağın üzerine eğilip Lilah’nın nefesini kontrol ettim. Sığ ve yavaş nefesler alıyordu. Tam eğilip onu kucağıma alacağım sırada, Trent’in hareketi dikkatimi çekti.

Kaçmaya çalışıyordu.

Daha iyi bir günümde olsam belki gitmesine izin verirdim. Daha iyi bir günümde olsam, belki kaçabilirdi. Ama bugün iyi günümde değildim.

Uzanıp gömleğinin arkasından yakaladığım gibi bedenini duvara fırlattım. Kafası ucuz tahta kaplamaya çarptı ve birkaç raf, üzerindeki ucuz ıvır zıvırla birlikte, gürültüyle yere düştü. Kendisine gelmesini beklemedim, üzerine gidip yakasından tutarak yattığı yerden kaldırdım.

Boğazına sardığım elimi sıkmamak için kendimi zor tutarak, “Bunun lanet olası bir oyun olduğunu mu sanıyorsun sen? İnsanların hayatlarıyla böyle oynayabileceğini mi sanıyorsun?” diye sordum.

Bakışları suratımda geziyordu. Elleri yumruğumun üzerindeki deriyi kazıyordu ama adrenalin seviyem ve öfkem öylesine yüksekti ki acıyı hissetmiyordum.

“Dinle, dostum,” diyerek yalvardı. “Sadece biraz eğleniyorduk. Bilmiyordum...” Sesi çatlamaya başladı. Kız arkadaşımın tecavüz etmek üzereydi ve merhamet görmeyi hak ettiğini

düşünüyordu. Boğazını tutan elimi sıkınca gözleri korkuyla büyüdü. Öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Trent elimin altında nefes alabilmek için çırpınırken gözümü kan bürümüştü.

Onu öldürebilirdim. Eğer beş dakika daha gecikseydim ve Lilah'nın tişörtünü yerde, pantolonunun düğmelerini açık bulsaydım, Trent'i gözümü bile kırpmadan yok ederdim.

Mutfaktan gelen kargaşa sesleri, Blake'in arkadaşına yardıma gelmeden önce birkaç saniyem olduğunu gösteriyordu. Trent'in gözünün içine dimdik baktıktan sonra onu yere bıraktım. Yere yığılıp cenin pozisyonunda dizlerini karnına çekti. Kendini gelecek darbelere karşı korumaya almıştı ama darbe filan olmayacaktı.

İşler daha da sarpa sarmadan Lilah'yı oradan çıkarmam gerekiyordu.

Eğilip Lilah'yı yataktan alırken Blake mutfaktan bağııyordu. Lilah kollarımın arasında kaybolurken gözlerini zorlukla açıp kapadı.

Başını göğsüme doğru çevirip nefes alırken, "Rüyamda seni görüyordum," diye fısıldadı.

Küçücük bir gülümsemeyle, "Sen benim meleğim misin?" diye sordu. "Öyle kokuyorsun."

İçim burkuldu.

Onu uyanık ve bilinci açık tutmaya çalışarak, "Lilah, beni duyabiliyor musun?" diye sordum.

"Aptal, aptal, aptal. Annen annemin meleği olmaya çalıştı ama bu dileğinin cezasını çekeceğini bilmiyordu." Konuşurken parmağıyla göğsüme vuruyordu. "Senin melek olduğun için sonunun gelmesini istemiyorum," diye mırıldandı, göğsüme biraz daha sokularak mırıldanmaya devam etti. "Ben kurtarılamam. Biz kurtarılamayız. Bunu görmüyor musun?"

Gölüyordu, sonradan kararan hafif, yumuşak bir gülüştü bu. Aniden gülüşü çarpıldı, gözlerini sımsıkı kapatıp ağlamaya başladı.

“Bu yalnızca seni incitir,” dedi.

Bir anlamı olmadığını bile bile, “Beni incitebilirsin,” dedim. Sabah olduğunda bunların hiçbirini hatırlamayacaktı.

“Çoktan yaptım,” diye geveledi.

Başımı kaldırdığımda elinde uzun bir mutfak bıçağıyla kapıda duran Blake’i gördüm. Alnında ter birikmişti ve elinde bıçağı tutan taraf olmasına rağmen gerginlikten ayakta rahat duramıyordu.

Bıçağı bana doğrularak, “Defol git evimden,” diye bağırdı. “HEMEN!”

Tedirgin olmam gerekirdi. Karşımdaki elinde bıçak tutan bir manyaktı ama kucağımda Lilah varken içimde korkuya yer yoktu.

Blake’e doğru bir adım attığımda, Blake geriledi. Bıçağı kullanmayacağını biliyordum. Bıçağı, sanki bir şey yapacakmış gibi tutmuştu ama korkuyordu. Titreyen elindeki bıçağın ağzı ileri geri gidip geliyordu. Bir adım geri gidip mutfığa girdi, ayağı takılıp düşmemek için temkinli davranıyordu. İçeride kimse kalmamıştı.

“Ashley nerede?” diye sordum.

Kabaca, “Gitti. Herkesi kovdum,” diye cevap verdi. Ona inanmak zorundaydım. Bir an önce Lilah’yı buradan götürmem gerekiyordu.

Mutfak tezgâhına kadar gerileyip her hareketimi bıçağıyla izledi. Bıçağı benden sadece bir adım uzaktaydı, uzansa bana saplayabilirdi ama gerileyip Trent’e yardım etmek için yatak odasına koştu.

Ön kapıyı tekmeleyerek açtım, arkama bile bakmadan sessiz ormana çıktım. Blake biraz cesur olsaydı belki elindeki bıçağı kullanmayı ciddi ciddi düşünürdü ama iş adam öldürmeye gelince Blake gibiler korkak olurlardı. Kızları uyuşturup onların bu halinden yararlanmak bunun açık bir kanıtıydı.

Kamyonetimin kapısını açarken Lilah'yı dizimle destekledim. Onu koltuğa yatırır yatırmaz ön tarafa dolaştım, arabaya binip kafasını kaldırdım ve başını kucağıma koydum.

Lilah, Blake'in evinde gevelediği laflardan sonra kendinden geçmişti. Uyuyor muydu yoksa bilincini mi yitirmişti bilmiyordum ama hastaneye giden birkaç mil boyunca sürekli nabzını yokladım.

Lilah'yı acil kapısından içeri taşıırken insanların bakışlarını göz ardı edebilmek için elimden geleni yaptım. Ne kadar kötü görüldüğümüzü ancak hayal edebilirdim. Kız arkadaşım baygın vaziyette kucağımdaydı, bense çamur ve ter kaplıydım.

Cam bölmenin arkasında oturan hemşireye yaklaştım, bugün daha önce sürtüştüğüm hemşire olmadığını görünce rahatladım. Kollarımdaki Lilah'yı görür görmez yerinden fırlayıp koridora girebilmem için sürgülü kapının düğmesine basıp açtı. Boş bir bölmeden sedye çekti, ben bir yandan Lilah'yı sedyeye yatırırken bir yandan da durumu olabildiğince kısa ve net, açıklamaya başladım.

"Kız arkadaşına bir partide uyuşturucu vermişler. Ne verdiklerini bilmiyorum ama onu aldığımdan beri nefesi düzensiz. Bir an bilinci yerine geldi ve konuştu ama uzun süredir konuşmuyor."

Hemşire anladığını işaret edip sedyeyi koridordan aşağı sürmeye başladı. Tam ben de peşinden gidecekken bir polis



memuru önümü kesti. Omzunun üzerinden Lilah'ı nereye götürdüklerini görmeye çalıştım ama adamın geniş omuzları buna imkân vermedi.

“Sakıncası yoksa biraz benimle gelir misin, evlat?” Bana karanlık gözlerle bakınca uyuşturucuyla bir ilgim olduğunu düşündüğünü anladım.

İtirazlarıma rağmen beni koridorun ilerisindeki bir konferans odasına götürdü. İçinde, etrafında altı plastik sandalyesiyle basit bir yuvarlak masa duran, küçük bir yerdi. Asetatlı bir tahta bir duvarı tamamen kaplıyordu, üzerinde bir önceki toplantıdan kalma, anlamadığım tıbbi terimler yazılıydı.

“Otur,” diye emretti.

Öfkemi kontrol etmek için çabalamam gerekti. Cehennem gibi altı saat geçirmiştım ve bir de bir polis memuru tarafından sorgulanmak üzereydim. Bu tam bir saçmalıktı.

“Demek uyuşturucu verildikten sonra arkadaşını buraya getirdin. Siz ikiniz bir partide miydiniz?” diye sorarken öne doğru eğilip ellerini masanın üzerine koydu.

Derin bir nefes alıp en baştan başladım. Önce nasıl bir öğleden sonra geçirdiğimi anlattım, halen 178 numaralı odada yatan babamla ilgilenmek için acilen hastaneye geldiğimi, babamın o esnada sancısı yüzünden kendine verilmiş morfinle kendinden geçmiş halde yatmakta olduğunu. Ashley'nin telefon ettiğini anlattım, elimden geldiğince Blake'i tarif ettim ve polis memuruna Blake'in adresini verdim. Benim açıklamalarımın bir noktasında polisin çatılı kaşları gevşedi, sonra da sert adam rolünü bir kenara bırakıp karşımdaki koltuklardan birine oturdu.

Bana inanmıştı, çünkü inanmaması için bir sebep yoktu. Yaptığım açıklamaları bir araya getirince polis bana, Blake'in zaten bir mil uzunluğunda sicil kaydı olduğunu söyledi.

Sandalyesini geriye doğru iteklerken, “İşbirliğin için teşekkürler,” dedi. “Sadece protokolün gereğini yapmak zorundaydım.”

Başımla onaylayıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. İliklerime kadar yorulmuştum. Beynim yanmış, eklemlerim ağırlaşmıştı. Oturduğum yerde kendimden geçebilirdim ama Lilah’nın hâlâ bana ihtiyacı vardı. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Polis memuru Lilah’yı nereye götürdüklerini bilmiyordu, dolayısıyla bana Lilah’nın yerini söyleyecek bir hemşire bulmam gerekti. Odayı bulduktan sonra içeriye girmeden önce erkekler tuvaletine gittim, dağılan sinirlerimi toplayabilmek için yüzüme su çarptım. Lilah’nın Blake’in yatağında ruh gibi solgun yatan hali hâlâ gözlerimin önündeydi. Onu neredeyse kaybedecektim ve sinirlerim hâlâ bozuktum.

Odasının kapısını açmadan önce derin bir nefes aldım. Babamın hastanenin öbür ucunda halen işgal ettiği türden, steril bir yatakta yatıyordu. Terden keçeleşmiş siyah saçları şakaklarını çevrelemişti, dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Yatağın yanına yaklaşıp küçük eline uzanıp elini avcumun içine sardım. Birleşmiş ellerimize bakıp kendimi yaşadığımız son bir saatin etkisine bıraktım. Akan ilk gözyaşları beni şaşırttı, bu yüzden onları çabucak yüzünden sildim. Ardından gelen yaşlar daha ağır ve hüzün doluydu. Öne doğru eğilip başımı yatağın kenarına yasladım, yorgunluktan ölmüştüm.

Hemşireler geldi, beni Lilah’nın iyi olacağına ikna ederlerken ve babasının doktorlarla konuştuğunu söylerlerken ben onun yumuşak yüz hatlarını seyrettim. Trent içkisine Rophinol koymuştu ama sabaha kadar hiçbir şeyi kalmayacaktı. Cinsel tacize uğradığına dair bir iz veya herhangi bir kalıcı hasar yoktu. Her şey yolundaydı.

Bayan White bana portatif bir yatak ve gri bir yün battani-

ye getirdi. Yatak Lilah'nın yatağıyla duvar arasındaki boşluğa sığıyordu, böylece uyurken göğsünün inip kalktığını izleyebileceğim şekilde yanına yerleşmek kolay oldu. Elini tutmak için geriye doğru uzanıp avcumu soğuk parmaklarının etrafına sardım. Bir kere bile kıpırdanmadı, ben yine de saatlerce onu izleyip içerde bir yerlerde yaşayan kayıp kızın izlerini arayarak onun ifadesiz yüz hatlarını okumaya çalıştım.

lli Beşinci Bölüm

Lilah

Cumartesi sabah uyandığımda başım ağrıdan çatlıyordu ve bir önceki geceye dair anıların olması gereken yerde koca bir boşluk vardı. Gözlerimi kırpıştırarak açıp sekiz bölmeye ayrılmış bembeyaz tavana boş gözlerle baktım. Yatakta kıpırdınca elimin arkasındaki damar yolu enjeksiyon iğnesini ve tanıdık olmayan kaşındırıcı yatağı hissettim. Üzerimdeki hastane önlüğünü ve yatağımın yanındaki portatif yatakta yatan Chase'i görünceye kadar zihnim hâlâ sisliydi.

Sonra, oyun salonunda Trent'le birlikte yemek yiyişimizi hatırladım, onun beni arkadaşının evine partiye götürdüğünü, orada Ashley'yle karşılaştığımı hatırladım ama ötesi yoktu. Hastaneye nasıl geldiğimi veya Chase'in neden yanımda yattığını çözemedim. Onu son gördüğümde Kimberly'nin arabasına biniyordu.

Hastane odasının kapısı kayarak açıldı ve içeriye, yatağımın yanında düzenli olarak bipleyen makineleri kontrol etmek üzere, yorgun gözlü, pırıl pırıl gülümseyen bir hemşire girdi.

Chase'i uyandırmamak için alçak bir sesle, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyi, sanırım, ama neden burada olduğumu bilmiyorum." Sesim, iyice kurumuş boğazımdan çatlayarak çıkmıştı.

El ve ayak parmaklarımı oynattım, göğsüme bakmak için önlüğümün yakasını kaldırdım. Hiç yara izi yoktu.

Hemşire, "Dün partideyken içkine Rophinol katılmış," diye açıkladıktan sonra Chase'i işaret etti. "Şu çocuk seni bulup iyi olduğundan emin olmak için buraya getirdi."

Uyuyan Chase'in yüz hatlarına bakarken anılar yavaş yavaş geri gelmeye başladı: Trent'in bana içki getirişi, birkaç yudum aldıktan sonra başımın dönmesi, sonra da hiçbir şey.

Chase'in elmacık kemiklerine odaklanıp bir sonraki soruyu sordum.

"Ben, eee..." Gözlerimi yatak örtüsüne çevirdim. "Kimse benden faydalanmamış, değil mi?"

Kadının ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır. Görünüşe göre kahramanının zamanlaması mükemmelmiş. Sanırım polis o partiden iki çocuğu içeri alıp sorgulamaya başladı bile."

Hemşire hayati fonksiyonlarımın sonuncusunu da kontrol ettikten sonra kapıya yöneldi.

Çıkarken, "Birazdan doktor seninle konuşmaya gelecek ama eve gitmeye hazır olmalısın. Şu an vücudunda hiç uyuşturucu kalmadı," dedi.

"Tamam. Teşekkür ederim."

Hemşirenin arkasından kapanan kapının sesi, Chase'in uykusunun son kırıntılarını da üstünden atıp uyanmasına yol açtı. Portatif yatakta döndü, gözlerini kırparak açıp tavana baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi.

Kendimi birden bire çok kırılgan hissederek, “Selam,” dedim. Yatağında doğrulurken inledi, sonra da derme çatma yatakta yatmaktan tutulduğu belli olan kollarını başının üzerinde kaldırıp gerindi.

Uykulu bir sesle, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyiyim. Dün gece gelip beni aldığın için teşekkürler. Orada olduğumu nasıl öğrendin?”

Öfkeyle homurdandı. “Trent seni yatak odasına sokunca Ashley beni aradı,” dedi.

Hızlanan kalbimin yüksek sesi, Trent’in adını duyunca ne kadar öfkeli olduğumun bir göstergesiydi.

Chase, “Neden onunla birlikteydin ki zaten?” diye sordu.

Bir süre iyi bir bahane bulmaya çalıştım, bulamayınca omuz silkip gözlerinin ta içine baktım. “Yağmurda eve yürüyerek giderken Trent beni arabasına aldı. Beni partiye davet etti, ben de biraz dışarıya çıkmaya karar verdim. Evde tek başıma oturmaktan daha iyi bir plandı.”

Aklı karışan Chase’in kaşları kalktı. “Sen kızgın mısın?”

Kimberly’nin arabasına binip beni kolayca arkada bıraktığını hatırlayınca omuz silktim.

“Olanlardan haberin yok mu?” diye sordu.

Samimi ifadesi üzerine omuzlarım çöktü. “Hayır. Sen neyden bahsediyorsun?”

Burun köprüsünü parmaklarıyla sıkıp bir gün önce neler yaşadığını kısaca anlattı: araba kazasını, Kimberly’nin ona haber verişini. Okulun park yerinde gördüğüm manzara anlam kazanmıştı, ama ben sahneyi şüphelerim doğrultusunda yorumlamıştım.

Utangaç bir fısıltıyla, “Beni Kimberly için yüzüstü bıraktığını sanmıştım,” diye itiraf ettim. Nasıl bu kadar bencil olabil-



miştim? Ona karşı nasıl bu kadar güvensiz davranabilmişim? Belki de takıntım yüzünden var olmayan sırları bile görmeye başlamışım.

Kendi yatağından kalkıp benimkinin kenarına, sol bacağı-mın hemen yanına oturmak için döndü.

“Cidden bunu yapacağıma inandın mı? Biz çıkıyoruz, Lilah. Seni seviyorum.”

Gözlerimi sıkıca yumup keşke ben de ona onu ne kadar sevdiğimi söyleyebilseydim, diye düşündüm ama boğuluyordum. Sözleri güvensizliğimi yatıştırmıştı ama aynı zamanda korkunç olan kendinden iğrenme hislerimi artırmıştı. Ya bir gece önce Trent benden faydalanmış olsaydı? En başta kendimi o duruma düşürerek yeterince aptallık etmişim.

Konuşmak için ağzımı açmadan odanın kapısı kayarak açıldı ve odaya babam girdi. Beni otururken görünce gözle görülür bir iç geçirdi, sonra da başını kapıya doğru eğdi.

“Chase, Lilah’yla bir dakika yalnız konuşmamın sakıncası var mı?” diye sordu.

Chase yataktan kalktı ve odadan çıkarken arkasına dönüp bana bakmaya yeltenmedi. Kapı arkasından kapanınca babam iç geçirip avuç içleriyle yanaklarını sıvazladı ve bana bezgin bir bakış attı.

“Bunu bana yapamazsın, evlat,” diye başladı. “Dün gece seni en az yirmi kez aradım ve sen cevap vermeyince... Nerede olduğunu bulmaya çalışırken ne kadar korktuğumu biliyor musun? Chase’in babası kaza yapmıştı ve sen kayıptın...” Sesi fısıltıya dönüştü. “O gün... Olanlar aklıma geldi.”

Özür dilemek için ağzımı açtım ama babam konuşmaya devam etti. “Okul kapanıncaya kadar cezalisin.”

Başımla onayladım.

“Mezun olmana bir aydan az kaldı, bu da kafanı doğru yönde kullanmak için bir ay zamanın olduğu anlamına geliyor.” Duraksadı ve yatağının ucuna oturdu. “Annen öldüğünde hepimizden zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Bu adil değil ama yaşlılarından daha erken öğrenmek zorunda kalacaksın ki, sırf kötü bir şeyler oldu diye hayat seni zorlamaktan vazgeçecek değil. Chase’in babasına bir bak.”

“Ben... Şey yapmayacağım...”

“Hep yanında olmak için elimden geleni yaptım ama babaların yardımcı olamayacağı bazı durumlar var.”

Göz pınarlarımda yaşların birikmeye başladığını hissettim. “Baba, bir babanın yapabileceği her şeyi yaptın. Sen iyi bir bab...”

Sözümü kesmek için elini havaya kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum. Bana bunu söylemek zorunda değilsin. Üniversiteye benim tanıdığım özgüvenli kadın olarak gitmeni istiyorum. Ben aptal değilim. Chase’le görüştüğünüzü biliyorum ama ikinizin doğru seçimler yapacak kadar akıllı oluğunuza güvendim. Bununla ilgili karar vermem zor oldu: Ya onu evden kovup tekrar babasıyla yaşamaya zorlayacaktım ya da çenemi tutup onun, senin içinde sakladığın hüznle baş etmene yardım etmesini umacaktım.”

Başımı iki yana salladım. “İçimde sakladığım hüznün falan yok,” diye itiraz ettim.

Başını yana eğip beni incelemek için gözlerini kıstı. “Annen kendi şeytanlarıyla savaşıyordu. Ölümünün seninle bir ilgisi yoktu.”

Babamın dobra sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı, derin bir nefes aldım. Babam annem hakkında daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

“Bazıları şeytanlarını öldürür. Kendilerini öldürmezler,” diye itiraz ettim.

Babam kaşlarını daha derin çattı. “Belki de annenin şeytanları diğer insanlarınkinden biraz daha büyüktü,” dedi.

“Öyle mi?” Öne doğru eğilip parmağımla göğsümü işaret ettim. “Peki, bize olan sevgisinin, şeytanlarına ağır basamasına ne demeli?”

“Böyle mi düşünüyorsun? Seni yeterince sevmediğini mi?” Kolunu uzatıp elini bacaklarımı örten battaniyenin üzerine koydu. Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu ve onları durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

“O seni seviyordu, Lilah.”

Babamın söylediklerini sindirmeye hazır değildim; hüznümün üzeri hâlâ tozla ve geçmiş yıllarla örtülüydü.

Aynı gün ileriki bir zamanda doktor gelip eve dönmeme yeşil ışık yaktı. Babam eşyalarımı toplarken ben de giyindim. Her şey hazır olunca babamın arkasından dışarı çıktım, Chase duvara yaslanıp bacaklarını önünde çaprazlamış, başını aşağıya eğmiş bekliyordu. Neye baktığını merak ettim, ama başını kaldırıp bana bakıncaya kadar konuşmadım.

“Babanı kontrol ettin mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı, babam ikimizi yalnız bırakmak için asansöre doğru giderken kollarını kavuşturdu.

“İyiye gidiyor mu? Bana yaralarından bahsetmedin,” diye sordum.

“Önümüzdeki birkaç geceyi daha hastanede geçirecek, sonra eve dönmesine izin verecekler. Evde bakılması için bir hemşire ayarladılar ama benim de eve dönüp yardımcı olmam lazım.”

Donakaldım. “Eve geri mi dönüyorsun?”

Chase başını geriye yatırarak duvara yasladı ve tavana baktı. “Doktor birinin onunla kalması gerektiğini söyledi ve onu bu durumda yalnız bırakamam.”

“Hayır, elbette bırakamazsın,” dedim. Tabii ki Chase babasına bakacaktı. Ben sadece onun bizden gideceğine ihtimal vermemiştim. “Ne kadar kalacaksın?”

“Üniversite başlayana kadar.”

Dünyam parça parça sökülüyordu. Hayır, dedim kendime. Bu kadar da kötü olmak zorunda değil.

Durumumuza en iyi yönden bakmaya çalışarak, “Okulda görüşürüz, hem ben size gelip babana bakmana da yardım ederim,” dedim.

Chase oflayıp bakışlarını bana çevirdi. Onun o ela gözlerini hiç bu kadar hüzünlü görmemişim. O gözler kırık kalbinin ilk işaretleriydi.

“Lilah, beni seviyor musun?” diye sordu.

Bir adım geriledim.

“Ne?”

Bu sefer daha yavaş bir şekilde, “Beni seviyor musun?” diye sordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, aramızda uzun ve hüzünlü bir duraksama oldu.

“Ben...”

Chase iç geçirip acıyla güldü. “Seni seviyorum.” Konuşmaya devam ettiği sırada gözlerimi aniden açtım. “Seni seviyorum ve sen Trent’le o arabaya bindin. Neden onunla gittin? Bana hiç mi güvenmiyorsun?”

Başımı iki yana salladım.

“Neden cevap vermiyorsun?” Soru bombardımanına de-

vam ediyordu. “Neden sevdiğim herkes sonunda beni bırakıyor? Annem, babam, şimdi de s...”

Sözünü keserek, “Sorun bu değil!” diye bağırdım. “Bunu görmüyor musun? Tam da bu sebepten beni sevmemen gerek. Senin için yeterince iyi değilim!” Parmağımla ikimizi işaret edip içimde ne varsa ortaya döktüm. “Senin Kimberly gibi biriyle olman gerek. Üniversiteye gittiğinde her yandan kızlar kendilerini senin kucağına atacaklar. Eninde sonunda çok daha iyisine layık olduğunu anlayacaksın.”

“Lilah, sen çok güzelsin,” dedi.

Kızgınlıkla başımı iki yana salladım. “Bunun konumuzla ilgisi yok! Nasıl görüldüğüm beni endişelendirmiyor. Benim ya da senin görüntün hiç önemli değil.” Parmağımla kendimi işaret ettim. “Ben içimizden bahsediyorum. Görünmeyen kısımlardan.” Nefes alıp devam ettim. “Bütün bunların altında yatan, senin mükemmel oluşun. Sevdiğin insanlar için yapamayacağın bir şey yok ve bu yüzden benimlesin. Kahramanım olmak istiyorsun. Ben, senin beraber büyüdüğün üzgün ve kırılmış kızım, sen de gelip günü kurtarmak istiyorsun. Bunu yaptığının farkında bile olmadığını düşünüyorum.”

“Sen neyden bahsediyorsun?” diye itiraz etti. Kaşları yukarı kalkmış, şaşkınlıktan gözleri bulutlanmıştı.

Bir adım geri attım ve değişimi hissettim... Sonun başlangıcı.

“Ben asla bir kahraman istemedim, Chase. Kurtarılmayı istemiyorum.”

Ağzı aralanmış, kaşları havaya kalkmış halde beni izliyordu. Ne söylediğim hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir gün anlayacaktı. Ve anladığında, onu bırakıp gitmeme hak verecekti. Ona kahramanım olarak ihtiyacım yoktu.

Bir hemşireye çarpıncaya kadar geri geri yürümeye devam ettim.

Hemşire tökezlememem için omzumu kavrayıp, “Ah, özür dilerim,” dedi. O an ilk kez bir damla gözyaşı akıttım. Hemşire görmesin diye başımı öne eğdim.

“Affedersiniz,” diye geveleyip arkamı döndüm ve asansöre doğru gittim. Chase, gidişimi izleyerek olduğu yerde kaldı.

lli Altıncı Bölüm

Chase

Kamyonetimin direksiyonuna sıkıca sarılıp Calloway'lerin evine girecek ve eşyalarımı alacak cesareti toplamaya çalıştım. Lilah beni hastanede terk edeli yirmi dört saat olmuştı. Orada durup söylediklerini anlamaya çalışmıştım ama anlamamın yanına bile yaklaşmamıştım.

Sonunda oradan ayrılmıştım. 178 numaralı odaya gidip babamın yanında kalmış, hemşirelerin babamın ev bakımıyla ilgili anlattıklarını dikkatle dinlemiştim. Babam ona bakmamı hak etmiyordu ama ona bakacak başka kimsesi yoktu. Önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca yatağı bağımlı olacaktı, bu da acıkırsa benim onu doyuracağım anlamına geliyordu. Tuvalete gitmek isterse, yardım etmem gerekecekti. Aslında geçen birkaç yılla kıyaslandığında, değışen pek bir şey yoktu. O çocuktu, ben ebeveyn; üstlendiğimiz roller tam tersine dönmüştü.

Doktorlar babamı para almayacaklarına dair temin ettiler, birkaç günde çıkacağını söylediler, bu yüzden benim eve gidip eşyalarımı geri getirmem, ortalığı temizlemem ve evi babam

gelmeden yerleştirmem gerekiyordu. Bütün sigara paketleri çöpe, bütün içkiler lavaboya gidiyordu. Eğer babama bakacak hemşireye yardım edeceksem, babam orada geçireceğim her sancılı saniyede ayık olacaktı.

Bu kararlılıkla, nihayet kamyonetimin kapısını açıp Calloway'lerin ön kapısına doğru yürüdüm, bütün gün garaj yolunda oturamazdım. Lilah ve ben okulda yüzleşmek zorunda kalacaktık, bu yüzden belki de ilk rahatsız edici karşılaşmamızı gerçekleştirebilirdim.

Hafifçe kapıyı çalıp içeri girdim, oturma odasında Harvey'den başka kimse olmadığını görünce rahatladım. Kapının arkasında sabırla beni bekliyordu ama kuyruk sallayıp mız-mızlanan bir enerji topu haline gelmişti. Eğilip yüzümü yalamasına izin verdim, iki gündür ilk kez gülümsemiştim. Yumuşak mız-mızlanmaları beni ne kadar özlediğini gösteriyordu. Lilah ve Bay Calloway'in ona baktıklarını biliyordum ama onu geri almak daha iyi hissettirmişti. O ve ben bir takımdık. Babamın veya Lilah'nın olmadığı zamanlarda bile Harvey benimdi.

“Hadi oğlum, gidip eşyalarımı alalım.”

Havladı ve ben ayağa kalkınca kuyruk sallayıp bacaklarının etrafında daireler çizdi.

Merdivenlerin yanında on-on iki tane kadar koli vardı, düzgünce istiflenmiş, yan taraflarına adım yazılmıştı. Koç Calloway'in el yazsını tanıdım, yaklaşınca kolilerin en üstüne bir not bırakmış olduğunu gördüm.

Sana toplanmanda yardım edebileceğimi düşündüm. Yarın uğrayıp babanla sen ne durumdasınız, bakarım. Eğer fikrini değiştirirsen veya bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

-Koç.

İlk koliyi kucaklamadan önce notu katlayıp cebime soktum.



Bütün kolileri çabucak kamyonetime taşıdım. Kamyonete her gidip geldiğimde Harvey nereye gittiğimizi merak ederek beni takip etti. Son koliyi de yükledikten sonra ona döndüm.

Eğilip kulaklarının arkasını okşarken, “Gidip odamı kontrol etmem lazım,” dedim.

Bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu ama Koç Calloway’in her şeyi topladığından emin olmam gerekiyordu. Kolilerin hiçbirinde fotoğraf makinelerimi görmemiştim ve üzerlerinde çalışacak vaktim olmasa bile onlar olmadan buradan ayrılamazdım.

Yanımda Harvey’yle beraber basamakları ikişer ikişer tırmandık. Lilah’nın kapısı kapalıydı ama onu görmezden geldim, nasılsa yakın zamanda odasından çıkmazdı. Benim fotoğraf makinelerime ihtiyacım vardı, onun da biraz yalnız kalmaya.

Odamın kapısını iterek açtım, yatağın altını kontrol etmek için eğildim. Yorganı kenara itince fotoğraf makinelerinin ve aletlerimin orada unutulmuş halde durduklarını gördüm. İki kutuyu çekip çıkarttım, üzerlerindeki tozu temizleyip ayak tabanlarımın üzerine yaslandım. Odaya hızlıca göz atınca Koç Calloway’in geri kalan her şeyi topladığını gördüm. Oda aynen buraya ilk taşındığım günkü gibi görünüyordu. Asla bana ait olmamıştı. Hayatımdaki diğer her şey gibi, bu da ödünç alınmıştı.

Odanın bir köşesinde yığılı duran kolilere göz attım ve bakışlarım üstte duran en büyük kolinin üzerine gelince duraksadım. Bu, üzerini öfkeli kalem darbeleriyle kapatmaya çalıştığım koliydi ama yaptığım şey bir işe yaramamıştı. Adı, mürekkebin altından hâlâ okunabiliyordu. *Elaine*. Ne yapmakta olduğumun farkına bile varamadan harekete geçtim. Koli yı-

ğınını dağıtıp o kolinin ağzını açtım, küflü ve çürümüş sınırlar içinde cevaplar aramaya başladım. Eski gazete kupürlerini bir kenara ittim, doğum günü kartlarını ayırdım, sonra parmaklarım eski bir kitabın kenarlarını yokladı.

Kitabı koliden çıkartıp elimde çevirdim. Eski ve çok yıpranmıştı. Ön kapaktaki tozu üfledim ve kitabı açtım. İlk iki sayfayı geçtikten sonra olduğum yerde zıpladım.

Lilah.

Elly Yedinci Bölüm

Lilah

Chase birkaç eşyasını almaya geldiğinde, dışarda, bahçemde çalışıyordum. Kamyonetinin gürleyerek garaj yoluna girdiğini duydum ama eğitimli gözlerimi bitkilerimden ayırmadım. Her şey güzelce büyüyordu. Bir hafta içinde taze fasulyeler ve kabaklar toplanmaya hazır olacaklardı ve domatesler dallarından aşağı sarkacaktı. Birkaç tanesini kopartmışım bile. Kopardıklarım henüz yeşildi ve birkaç gün daha dallarında kalsalar iyi olacaktı ama sincapların benden önce domateslerimin tadına bakmasını istememiştim. İçleri güzelce olgunlaşmıştı.

Sebze sepetimi alıp tam eve yönelmişim ki Chase sineklikli kapıyı açtı. Bir elini kaldırmış, gözünü güneşten koruyordu ve bir anlığına onu gördüğüme şaşırdım. Kelimenin her anlamıyla altın çocuktur. Yanık tenli, sarışın ve temiz kalpli.

Arkamdaki çiçek yataklarına göz atarak, “Bahçen iyi görünüyor,” dedi. Bakışlarını takip edip bahçeyi onun gözüyle görmeye çalıştım. Bahçem şimdiye kadar iyi bir yıl geçiriyordu. Ahududu henüz olmamıştı ama diğer her şey yolundaydı.

“Teşekkürler. Bir poşete şu domateslerden biraz koyayım da babana götür,” deyip arka kapının yanındaki bir sepette tuttuğum poşet tomarına doğru arka merdivenleri tırmandım. Bir poşet almak için ikimiz de uzandık ama Chase daha hızlıydı. Poşeti açıp domatesleri içine koyabileyim diye bana doğru uzattı.

Poşet dolunca, ağzını bağlayıp Chase’e gülümsedim.

“Dün bana konuşma fırsatı tanımadın,” dedi.

Aynı tartışmayı tekrar açmaması için dua ederek yutkunup ellerimi arka ceplerime soktum. Daha sadece bir gün geçmişti ve ikimizin de konuyu sindirecek zamanı olmamıştı.

Bakışlarını benden ayırmadan, “Biraz ayrı zaman geçirmeye ihtiyacımız var,” dedi.

Yaklaşımındaki bu değişikliğe şaşırmış halde başımı eğip dikkatle Chase’e baktım.

Devam etti. “Seni sevmediğimden veya sonunda bir araya gelmeyeceğimizi düşündüğümünden değil. Hayır. Bilirsin işte, sen ve ben, Lilah, birlikte olmak bizim kaderimiz.”

“Öyle mi?”

Bilmiş bir tavırla kollarını kavuşturdu. “Ben öyle düşünmek istiyorum.”

Gözyaşlarımı geri gönderip bunu Chase’e göstermeden yapabilmek için gözlerimi kaçırdım. Ağlamak istemiyordum. Kavgaya etmiyor, ayrılmıyor veya bağışımıyorduk; o kısmı geçmiştik. Ama yine de içime bir hüznün yerleşmesine engel olamıyordum.

“Ama eğer bana dönmezsen bile, iyi olacağımıza inanıyorum,” diye devam etti.

İtirazlarımı içerde tutmak için yanağımın iç tarafını dişleyip



verandanın kenarına odaklandım ama işe yaramadı. Kelimeler bir şekilde yine ağızımdan döküldüler.

“Bana mutlu son sözü verdiğini sanıyordum?” dedim.

Asla gözlerine yansımayan hüzünlü bir tebessümle gülümsedi. “Belki de onun yerine mutlu bir ortayla yetinmek zorunda kalırım.”

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım.

“Bunu bir düşün. Nasıl bittiği gerçekten önemli mi? Mutlu olan kısım, ortası olamaz mı? Bu hayatımızın en büyük bölümü ama kimse iki kişinin mutlu bir orta yaşayıp yaşamadıklarını sorgulamaz. Son kısma gereğinden fazla takılırlar.”

İçimdeki üzüntüyü bastırmaya çalışarak başımı iki yana sallayıp burnumu sıvazladım. Ben mutlu bir ortaya razı değildim. Chase’i sonsuza dek istiyordum. Ta en sonuna kadar onu istiyordum ama o gidiyordu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunda hemfikirdi, bunun için savaşılmayacaksa ve ben de savaşılmayacaksam, o zaman ilişkimiz gerçekten biterdi.

“Bu orta sayılır,” diye belirtti, bir adım yaklaşır bana sıkıca sarıldı.

Yanağım göğsüne yaslı, gözlerimi kapatıp gömleğinin arkasını o gitmesin diye sıkıca kavradım. Kokusunu içime çektim ve kollarının arasında olmanın nasıl sıcacık bir duygu olduğunu hafızama kazıdım. Hep onunla birlikte olmak, kahramanım olması için ona yalvarmak istedim ama dudaklarım kıpırdamadı. Sonumuz beni tutuklaştırmıştı.

Chase, “Gidip babama öğle yemeği hazırlamalıyım ama yatağının üzerine bakman gerektiğini düşündüğüm bir şey bıraktım. Bugün olmak zorunda değil ama bir an önce baksan iyi olur,” dedi.

Başımla onayladım, sonra Chase plastik bir bandı yaranın

üzerinden aniden çekermiş gibi benden uzaklaştı. İlk adımla beni sıcaklığından mahrum etti ve o andan itibaren, artık Chase'le *ikimiz* diye bir şey kalmadı. Biz artık Chase ve Lilah'ydık.

Chase kamyonetine doğru giderken ben de verandada kaldım. Havada Chase'in duş jelinin asılı kalan kokusu şöyle bir döndü ve ben kendime onun geri gelip ikimiz için savaşıacağını söyledim, ama o evin köşesini dönüp kayboldu ve birkaç dakika sonra garaj yolundan çıkan kamyonetin gürleme sesini duydum. Kırılıp döküleceğimi sandım, belki kırıldım da, ama yine de elimdeki sebze sepetini verandada bırakıp üst kata fırladım.

Bana ne bıraktığını bilmem lazımdı.

Elle Sekizinci Bölüm

Chase

Küçük bir parçam, Lilah'nın asla bana geri gelmeyeceğinden korkuyordu ama bunu denemek zorundaydım. Zamana ihtiyacı vardı ve ben ona bunu veriyordum. Bir gün gelip kapılarının onun için her zaman sonuna kadar açık olduğunu fark etmesini umut ederek gitmesine izin vermek zorundaydım. Bir gün Blackwater'dan kurtulacak, kötü anıların bizi dibe çekmeyeceği bir yerde yeni bir başlangıç yapacaktık.

Ona istediği zamanı verip her gün savaştaki askerlerin hayatlarını sürdürdükleri gibi hayatıma devam ettim: başımı öne eğip geçmişteki güzel günlerin anısına sarılarak. Babamın sargılarını değiştirirken Lilah'yı bahçesinde hayal ediyordum. Babama akşam yemeği hazırlarken, Lilah'yla terk edilmiş bir tarlada geceyi birlikte geçirdiğimizi hayal ediyordum. Babamı hastane randevularına götürüp getirirken direksiyonu yolun aşağısına çevirip Lilah'nın evde olup olmadığına bakma isteğimle savaşıyordum.

Doktor, babamın kolunu alçıya aldıktan sonra kamyonete binmesine yardım ederken, "Yolda durup markete uğramak

ister misin?” diye sordum. Babamın kolunu daha önce alçıya almamışlardı çünkü önce şişliğin geçmesi gerekmişti.

Koltuğuna otururken inleyerek, “İ-h, bugün değil,” dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Neredeyse iki hafta önce kaza yaptıktan sonra, bugüne kadar bir yudum bile içki içmemişti. Epey güçlü bir ilaç tedavisi görüyordu ve doktorlar ilaçlarının alkolle karışmaması gerektiği konusunda onu uyar-mışlardı. Bu durumu babam için kolaylaştırmak adına evdeki bütün içkiyi atmıştım. Ama son ağrı kesici ilaçlarını bir gece önce içmişti ve eğer isterse tekrar içmeye başlayabilirdi.

“DQ’ya gidip tıkmaya ne dersin?” diye sordu.

Babamla en son ne zaman bir fast food restoranına gitmek kadar basit bir şey yaptığımızı hatırlayamıyordum. Başım-la onaylayıp yolun hemen aşağısındaki DQ’ya yöneldim. İkimi-ze de birer Oreo Blizzard ısmarlayıp DQ’nun park yerinde, kuş cıvıltıları eşliğinde ve kamyonetin arka camından süzülen gün ışığında siparişlerimizi yedik.

Son iki yıldır babamla geçirdiğim en güzel öğleden sonraydı.

lli Dokuzuncu Bölüm

Lilah

Chase yatağımın yanına eski bir bahçe bakım kitabı bırakmıştı. Kitabın sayfalarının kenarları sararmıştı, cildi de yırtılmıştı. Yorganımın zerine oturup kitabın n kapağını inceleyebilmek için kitabı yanıma çektim. Kapakta Teksas'ta yetiştirilebilecek bitkiler üzerine bir ansiklopedi olduğu belirtiliyordu.

Nazike kitabın n kapağını açıp benimkinin yanında annemin el yazısını görünce donup kaldım. Birlikte kitabı imzalamıştık.

Bu kitap:

Elaine ve Lilah Calloway'e aittir.

Benim el yazımı okumak imkânsızdı ama yine de Lilah'nın "Lil" kısmını okuyabiliyordum. Elimi eski mürekkebin üzerinde gezdirip bir sonraki sayfayı çevirdim. Koyu renk harflerle, başlık olarak boydan boya "Meyve Ağaçları" yazılıydı ve onun altında annemin karaladığı birkaç not vardı. Yazdıklarını daha rahat okuyabilmek için kitabı yaklaştırıp sağa doğru çevirdim. Pencereden gelen ışık kitabın sayfasına vuruyor, geçmişimin unutulmuş bir kısmını aydınlatıyordu.

Bu sabah Lilah'ya ne tür meyve ağaçları yetiştirmek istediğini sordum. Üzüm, portakal ve muzdan oluşan bir liste yaptı; galiba kahvaltıda bunları yediği için hâlâ aklındaydılar. Ona üzümün asmada yetiştiğini ve muz ağaçlarının da çok yer kapladığını söyledim. O zaman da ahududu istediğini söyledi, yani bu yıl ahududu yetiştirmeyi deneyeceğiz. Lilah'nın toplamak için ahududuların olgunlaşmasını bekleyeceğinden şüpheliyim. Ahududu bu sıralar en sevdiği meyve.

Bir damla yaş yanağımdan süzülüp sayfaya damlayıncaya kadar ağladığımı fark etmemiştim. Dolgun su damlası annemin el yazısının hemen yanına düştü ve ben gayriihtiyari, bir elimle o damlayı silerken diğer elimle de başka bir damlayı annemin el yazısını mahvetmekten alıkoydum.

Bu kitabın varlığından bile haberim yoktu. Anneme ait olan eski eşyaların durduğu kolilerin birinden çıkmış olması gerektiğini düşündüm; benim bakmaya zahmet etmediğim ama Chase'in baktığı kolilerden. Chase, benim asla bulamayacağım bir şeyi bulmuştu.

O ilk sayfa o günlük yeterliydi ama bu, bir değişimin başlangıcıydı. Kitabın kapağını kapatıp derin bir nefes aldığımda anneminkinin yanına imzamı attığımı neredeyse tüm netliğiyle hatırlayabiliyordum.

Connor yanımıza yaklaşıp Brian'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

“Eğer bu hafta Oak Hills'i yenmezsek, resmen elenmiş olacağız,” dedi.

Brian, Connor'a cips atıp inleyerek, “Hatırlatma için teşekkürler,” dedi.

İkisinin konuşmalarına kulak kabartıp bir yandan da Lilah'nın nerede olduğunu merak ediyordum. Son iki haftadır öğlen yemeğini bazen kütüphanede, bazen de doğa merkezinde yiyordu. Küçük bir ihtimal de olsa, kafeteryanın oradan geçerse diye sandalyemi hep girişi görecektir şekilde ayarlıyordum. Birkaç kez, annesinin kitabını göğsüne bastırmış şekilde gezerken görmüştüm Lilah'yı. Kitabı aldığı için ertesi akşamı bana teşekkür eden bir mesaj yollamıştı, basit bir teşekkür mesajıydı ama kitabın Lilah için anlam ifade ettiğini anlamıştım.

Suyumdan bir yudum alıp kafeteryanın camları aşağıdan yukarıya doğru döndürülerek açılan girişine doğru baktım. Lilah'yı elinde annesinin kitabı, bir grup öğrencinin arasından geçerken gördüm. Yöneldiği okul kapılarına bakılırsa bugün öğlen yemeğini doğa merkezinde yiyecekti.

Connor bana doğru bir patates kızartması fırlatarak, “Dostum. Şu kızı sinsi sinsi takip etmeyi bırak da odaklan,” dedi. Ona uyarıcı bir bakış attım. Son zamanlarda tam bir pislik gibi davranıyordum, ama bu konuda elimden bir şey gelmiyordu. Son zamanlarda olup bitenlerden sonra, günümü birine patlamadan geçirebildiğim için şanslıydım.

Tekrar Lilah'ya bakmamak için kendimi zor tutarak, “Dinliyorum,” dedim.

Lilah fizik dersini artık başka sınıfta alıyordu, bu da Lilah'yı beklerken ayakta kalabilmek için elimde kalan tek şeyin okul-



da onu görebildiğim bu küçük saniyelerden ibaret olduğu anlamına geliyordu.

“Biz de tam uzay gemisi kiralayıp okuldan sonra aya gitmekten bahsediyorduk,” dedi Connor.

Lilah dışarda gözden kaybolmadan önce onu son bir kez görebilmeye çalışırken, “Kulağa iyi geliyor,” dedim.

“Dostum! Dinlemediğini biliyordum.”

Bir avuç dolusu patates kızartması yüzüme çarpmak üzereyken eğilip son anda kurtuldum.



Aynı günün gecesi antrenmandan eve yorgun argın yürüyerek döndüm. Duş alıp babama akşam yemeği için bir şeyler hazırladıktan sonra ödev yapmam gerekiyordu. Son sınavlar yaklaşıyordu ve benim AP derslerim sallantıdaydı.

Çantamı kapının yanında yere bırakıp ayağa kalkınca havada bir şeyin kokusunu aldım. *Sarımsak*.

Ana koridordan mutfağa doğru ilerlerken “Baba?” diye seslendim. Işık açıldı ve mutfağa yaklaştıkça içerden ocağın üzerinde takırdayan tencere-tava sesleri duydum. Köşeyi dönüp mutfağa girince duraksadım. Babam kulağında kulaklıklarla ocağın başında durmuş, bir tür sos çırpıyordu.

Onun en son ne zaman yemek yaptığını hatırlamıyordum.

Yanına yaklaşıp orada olduğumu babama bildirmek için omzuna dokundum. Bana dönüp kulaklıklarını çıkardı.

“Ah, selam, bir süre daha gelmezsin sanıyordum. Yemek hazır olmak üzere,” dedi yemeği işaret ederek.

“Merak etme, daha duş almam lazım,” dedim.

Gözlerini tekrar pişirmekte olduğu tavuğa çevirirken beni

başıyla onayladı. “Tamam, şey, evet, senin işin bittiğinde yemek de hazır olur.”

Alçılı kolunu işaret ederek sordum: “Yardım lazım mı?” Şu ana kadar iyi idare etmiş görünüyordu ama kendisini fazla zorlamasını istemiyordum.

Kaşlarını çatıp koluna baktıktan sonra başını sağa sola salladı. “Ben hallederim.”

Dönüp banyoya doğru gitmeden önce ocağı son bir kez daha kontrol edip yavaşça başımı salladım. Kendimi alacakaranlık kuşağında gibi hissettim. Babam iki buçuk haftadır içki şişesine bile dokunmamıştı, evi temiz tutuyor, yemek yapıyordu ve geçen sabah erken okula giderken, telefonda tamir dükânından bir müşterisiyle konuştuğunu duymuştum.

Bu konuya daha fazla kafa yormamaya çalıştım. Onun yerine, basamakları ikiye ikiye tırmanırken okul için yapmam gerekenlere odaklandım.

Altmış Birinci Bölüm

Lilah

Babamın yüzümün yan tarafına yönelttiği delici bakışlarını hissederek salatamdan küçük bir lokma aldım.

Bakışlarımı babama çevirerek, “Yüzümde bir şey mi var?” diye sordum. İkimiz baş başa akşam yemeği yiyorduk ve bu, Chase olmadan tuhaf hissettiriyordu.

Babamın kaşları havaya kalktı ve hindili sandviçinden bir ısırık alırken başını iki yana salladı. *İyi deneme.*

“Bana söyleyecek misin?” diye sordum.

Sandviçine bakan gözlerini kısıp omuz silkti. “Son birkaç haftadır, Chase buraya ilk taşındığı zamanlarda olduğun kadar sessizsin,” dedi.

Bir dakikalığına, acaba yaptığı gözlem doğru mu diye düşündüm. “Ama bu farklı bir sessizlik,” dedim.

Yüzünde küçük bir tebessümle, “Ah, öyle mi? Nesi farklı?” diye sordu.

Sandviçimi didikledim. “O zamanlardaki gibi üzgün değilim. Ben sadece...” düşüncelerimi toparlamak için durakladım. “Yeni şeyler öğreniyorum.”

Babam soru sormadan önce lokmasını çiğnedi. “Chase’le mi ilgili?”

Omuz silktim.

“Bilirsin, o çocuğu severim. Ev o varken daha eğlenceliydi, ayrıca kabul etmek istememiştim ama benden daha iyi krep yaptığı kesin,” dedi babam.

Gülümsedim. “Tekrar çıkmaya başlasaydık bile buraya taşınmazdı. Babasına bakıyor,” diye belirttim.

Kaşlarını çattı. “Doğru. O zaman ne istersen onu yap,” dedi. Güldüm.

Babam, “Yine de sana âşık. Bunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Yemeğime bakıp başımla onayladım. Bunu biliyordum.

Babam, “Tamam tamam. Konuyu değiştiriyorum. Önümüzdeki hafta doğum günün var, nasıl kutlamayı düşünüyorsun?” diye sordu bu kez.

Her yıl doğum günüm, baharın sona erdiğini gösterirdi. Büyürken bahar çocuğu olma fikri hoşuma giderdi. Her şey bir yana, baharın *benim* mevsimim olması gerekiyordu. Annem adımı Lilah Rose koyarken bu gerçeği vurgulamak istemişti. Küçükken doğum günüm yaklaştıkça karışık duygularla günleri geri sayardım. Doğum günü pastasını ve hediyeleri istiyordum ama baharın bitmesini istemiyordum.

Ama son iki yıldır doğum günüm, bir baharı daha atlattığımı, mücadelenin yakında biteceğini gösteren bir işaret olarak işime yaramıştı.

Küçük bir tebessümle, “Daha sonra cevap versem olur mu?” diye sordum.

Babam kaşlarını çattı, konunun üzerine gitmek istediği belliydi, ama üstelemeyeceğini biliyordum.

Yemekten sonra babam beysbol izlemek üzere odasına çekildi, ben de sırt çantamdan annemin kitabını çıkardım, kitap ayracımı daha önce, eski sayfaların arasında koyduğum yeri bulup açtım. Okumayı sebze bölümünün başında bırakmıştım ve tekrar okumaya başlamadan önce arka verandaya çıkıp en üst basamağa oturdum. Annemin yazdıklarını okuyup bahçemde çalışmak her zaman bir tür avuntu veriyordu, bu yüzden ikisi birlikte daha rahat nefes almamı ve düşüncelerimin kendiliğinden yoluna girmesini sağlıyordu.

Her zamanki gibi, metnin ilk birkaç satırını okurken annemin el yazısı bende bir nevi nostalji etkisi yarattı.

Lilah, önce sebzelerden başlamak için ısrarcıydı. Normalde önce fideleri dikmekle başlarız ama Lilah bu yıl önce tohumları ekmek istiyor. Sakız kabağını, bal kabağını ve çan biberlerini deneyeceğiz. Belki seneye daha fazlasını deneriz ama şimdilik boyumuzu aşan işlere kalkışmak istemedim. Chris, eski kerestelerden birkaç yüksek tarh yaptı, bu sayede Lilah'yla bitkilerimizi yetiştirecek bir yerimiz oldu.

Annemin kelimeleri sayfanın boşluklarından aşağı sarkıyordu, bu yüzden okurken kitabı döndürmek zorunda kalıyordum. Keşke anneme neden bir günlük tutmak yerine bahçe bakım kitabına yazmayı tercih ettiğini sorabilseydim. Günlüğün sayfalarının tamamını kendi kelimeleriyle doldurabilirdi, ama o, bir kitabın satırlarından kalan boşluklarla kendini sınırlandırmayı seçmişti.

Birkaç hafta önce annemin bahçe kitabını bulunca, bir günlük bulma umuduyla geri kalan eşyalarını kurcalamıştım ama o kutularda saklı kalmış hiçbir şeye rastlamamıştım. Bu küçük bahçe kitabı, annemle aramdaki son bağı. Önce hemen açgözlülükle tamamını baştan sona okuyup bitirmek için

can attım, ama yine de yavaş yavaş tadını çıkartıp bu tadı sonsuza kadar sürdürmek istedim. Sanki kitabı okuduğum anlarda anneme, hayatımın ilk yedi yılı boyunca yanımda olup beni büyüten gerçek anneme yeniden kavuşuyordum.

Bugün Lilah'yla ikimiz, yeşil bal kabaklarının sakız kabağından daha çok su istediklerini keşfettik.

Ayracı sayfaların arasına koyup bahçe hortumunu almak üzere yerimden kalkmadan önce o kısmı birkaç kez daha okudum. Sonra doğruca büyük yeşil çiçeklerin açmak üzere olduğu, sarmaşıkların hızla boy attığı bal kabağının yanına gittim. Koyu toprağın suyu iyice emmesini bekleyerek aynen kitapta söylendiği gibi bitkilere fazladan su verdim, tüm bu süre boyunca da kendimi anneme son on yılda hissettiğimden daha yakın hissettim.

Altmış İkinci Bölüm

Lilah

Ertesi gün okuldan dönerken Crosby's Market'e uğradım. Koridorlardan geçip saç boyalarının bulunduğu reyonun önünde durdum. Saç diplerim berbat haldeydi ve bu durumu daha fazla göz ardı edemezdim.

Sarı boya kutusunun üzerindeki gülümseyen kadına baktım. Aylar önce kadına öfkelenmiş, gülümseyiş tarzına içlerimlemiştim. Şimdi o kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Yine de siyah boyaya uzandım, bir planım olduğundan veya asi davranmak istediğimden değil.

Hayır, sadece siyahı seviyordum.

Ashley'nin evine giden yolda yürürken boyayı elimde taşıdım. Hava gittikçe ısınıyordu ve Ashley'nin kapısına geldiğimde kelimenin tam anlamıyla eriyordum. Yaz neredeyse gelmişti.

Ben kapıyı çalınca Ashley açtı ve ben de elimdeki boya kutusunu havaya kaldırdım. "Bir arkadaşına ayıracak birkaç dakika var mı?"

Sarı saç diplerimi inceleyip gülümsedi. "Hiç sormayacak-sın sanmıştım."

Altmış Üçüncü Bölüm

Lilah

Teksas, Blackwater'da yaşayan insanların sırlarını ortaya çıkarmaya takmıştım çünkü çaresizce kanıtlamaya uğraştığım bir teorim vardı: Hiç kimse görüldüğü kadar mutlu, mükemmel ya da iyi değildi.

Annem, çocukluğumdan beri bu küçük kasabadaki her dedikodunun hedefi olmuştu.

Kızını terk eden kötü anneydi o.

Bir türlü arınamayan uyuşturucu bağımlısıydı.

Kurtarılma ümidi olmayan kötü kadındı.

Kasabadaki herkesin anneme nasıl sırt çevirdiğini, kaçınmak için ellerinden geleni yaptıkları bir gölge haline gelinceye kadar annemden nasıl santim santim uzaklaştıklarını izledim. Annemin yaklaştığını görseler çocuklarını geri çekerler, göz temasından kaçınmak için karşı kaldırıma geçerlerdi. Kendilerinin daha iyi, daha akıllı, daha mutlu olduklarından emin bir şekilde annemi yargıladıklarını, seçimlerini kılı kırk yararak incelediklerini gördüm. Her zaman onlar daha üstünlerdi.

Çocuk halimle bile riyakârlıkları beni şaşırtırdı ve şimdi, tezimi ispatlayan bir günlüğüm vardı.

Hepimiz yalan söyleriz. Hepimiz aldatmacalarla yaşarız.

O halde benim annem neden o kadar kötüydü? Neden hataları hiç affedicilikle karşılanmadı?

Çünkü annemin yalanları gözler önündeydi. Alnında yazıyordu, görülmesi kolaydı. Onlar rahatsız ediciydi, koyu yazılmışlardı ve o kadar büyüklerdi ki, diğer tüm yalanların yanında ufak ve basit kalmalarına yol açıyorlardı. İhanet, dolandırıcılık, dedikodu... Bunların hepsi annemin yaptıklarının şoku ve alevlerinin parlaklığıyla gölgede kalıyordu.

Annemin hataları herkesin olduğundan daha iyi görünmesini sağlıyordu. Kendilerini Elaine Calloway'le kıyaslayan herkes daha iyi bir anne, harika bir eş ya da arkadaş olabilirdi.

Bir parçam, bildiğim sırları yaymak istiyordu. Günlüğümü taratıp bin kopya çoğaltmak çok kolay olurdu. Kasabamız küçüktü ve fotokopicide harcanacak bir öğleden sonrayla iki rulo bant bu kasabayı soğuk ve acı gerçeklerle sarmalamak için yeterliydi. Herkesin utanç hissetmenin acısını tatmasını ve annemi buna zorlayarak ona neler hissettirdiklerini anlamalarını istiyordum ama tetiği asla çekemedim. Bunun nedeni belki de, herkesin er ya da geç kendi gerçekleriyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyor olmamdı.

O sene, ikinci dönemin son zamanlarında gittiğim her yere yanımda götürdüğüm iki kitap vardı: annemin bahçecilik kitabı ile bildiğim yalanlar ve sırlarla doldurduğum günlüğüm. İki kitap ilk başta ayrılmaz ikili gibi olmuşlardı. İkisine de göz atıyor, yıpranmış sayfalarda huzur buluyordum ama sonra bir gün, günlüğümden ayrıldım.

Annemin kelimeleri kalbime iyi gelen bir merhem gibiydi,

kapatmak için çok uğraştığım yaraları bir araya getirip yamıyorlardı nihayet, daha fazla üzerine gitmeyeceksem artık günlüğüme ihtiyacım kalmadığını anladım.

Blackwater'ın sırları ve yalanları beni ilgilendirmiyordu.

Artık değil.

Altmış Dördüncü Bölüm

Chase

İlk eleme maçımız cumartesi günü öğlen saatine konmuştu. Rakibimiz eyalette hüküm süren şampiyonlardı ve onları yenmek gibi bir umudum yoktu ama elimden gelenin en iyisini yapacak, sahadan başım dik ayrılacaktım. Takım arkadaşları-
mın çoğu için bu son beysbol maçıydı, ama benim daha beysbol oynayacak üniversite yıllarım vardı.

Başlamaya hazırdım, ben atıcı tümseğinde ısınırken yakıcı güneş enseme kavuruyordu. Geriye doğru yaylandım, bacağımı havaya kaldırıp Connor'a falsolu bir top savurdum. Top, keskin bir tak sesi çıkartarak Connor'ın eldivenine çarptı. Bu ses için yaşıyordum.

Connor ayağa kalktı, tutucu kaskını düzeltti ve topu tekrar bana attı. Topu yakalayıp yeni bir atış için pozisyon almak üzere yerime geçtim. Tribünlere göz atınca yerlerinde oturan Elmas Kızları ve takımlarını ele veren bir örnek gömleklerini gördüm. Onların etrafı anne-babalarla ve takım destekçileriyle çevriliydi ama Lilah'nın kısa siyah saçlarını göremedim ve eğer Lilah yoksa, tribünlerde kimin olduğu beni ilgilendirmiyordu.

Üç ısınma atışı daha yapmıştım ki anonsçu sahanın kulak tırmalayan hoparlörlerinden konuştu.

“3A Bölgesi 2. eleme maçına hoş geldiniz! Eyaletin son şampiyonları Lake Johnson Ratters, Blackwater Wolves’a karşı oynuyor. Lake Johnson’dan başlayarak oyuncularımız...”

Anonsçunun konuşması devam etti ama ben takım arkadaşlarımla birlikte sıraya girerken onu dinlemedim.

Sıranın önüne kadar gelmiştim ki stadyumun orta koridorunda yürüyen iki figür dikkatimi çekti. Lilah ve babam yan yana tribünlerdeki rampayı tırmanıyorlardı. Babamın elinde yer fıstığı vardı, Lilah iki tane gazoz şişesi taşıyordu. Lilah ön sıradaki sandalyelerde iki boş koltuğu işaret etti, diğer seyircilerin arasından geçip o iki sandalyeye ulaştılar. Babam dönünce sahayı taradı ve beni kendisini izlerken buldu.

Bana gülümseyip el sallayınca, boğazım daraldı. Küçük, bilinçli bir el sallayıştı bu; orada bulunmaktan dolayı biraz gergindi ve benim elimden, onu yatıştırmak için gülümseyip şapkamı çıkartarak sallamaktan başka bir şey gelmiyordu.

İnanamıyordum.

Babam değişmeyi başarmıştı.

Altmış Beşinci Bölüm

Lilah

On sekizinci yaş günümünden bir gece önce annemin kitabını bitirdim. Dışarısı karanlıktı, neredeyse gece yarısıydı, başucu lambamın yumuşak ışığıyla aydınlanan yatağıma uzandım. Bahçe işlerini annemle birlikteyken yaptığım bir şey olduğu için sevdiğimi sanıyordum. Birlikte paylaştığımız bir tutkuydu bu ve annemle birlikte sahip olduğum mutlu anılarımın çoğu bahçede yer alıyordu.

Ama annem öldükten sonra bahçeyle ilgilenmeye devam etmemin sebebi bu değildi.

Devam ettim çünkü kirin, çamurun içinde güzellik bulma fikrine bağımlıydım. Toprak karmaşıktır. Kumludur, böcek ve çürük doludur ama muhteşem güzellikler bu topraktan çıkar. Güller, laleler, domatesler, şakayıklar, ahududular, portakallar, manolyalar... Ve hatta ben. Ben yeniden yaratılmak istemiştım. Yeni bir başlangıç istemiştım. Tüm hüznüyle ve yıpranmışlıklarıyla geçmişimi alıp onu güzel ve değerli bir şeye dönüştürmek istemiştım.

Yedi yaşında annem beni terk ettiğinden beri hep baharın

peşinden gitmiştim. On bir yıl boyunca toprağı işlemiş, bitkiler ekmiş, tüm ruhumu toprağı vermişim, eğer bahçem güzel ve hayat dolu olursa, karşılığında da bana güzellik ve hayat verir diye düşünmüştüm.

Ama yanılıyordum.

Sonunda bahar, eski bir kitabın sayfalarında çiçek açmıştı.

Annemin kitabının en sonunda, diğerlerinden daha karışık, daha eski ve unutulmuş bir sayfa vardı. Üzerinde bunu buldum:

Önümüzdeki yıl ne getirir bilmiyorum ama bu bahar ikimizin yılı oldu, Lilah ve benim. Her öğleden sonramızı bahçede geçirdik ve Lilah bunun her saniyesinden büyük zevk aldı. Ben bunları yazarken bir an önce yazmayı bitireyim diye Lilah saçlarını çekiyor. Ahududuları dallarından toplayacağız ve Lilah çok heyecanlı. Bütün bahar boyunca sabırla olgunlaşmalarını bekledik ve nihayet olgunlaştılar.

Kitabı kapatıp her şeyi bir anda sindirmeye çalışırcasına elimi ön kapağın üzerine koydum. Günlüğün kıymeti detaylarında saklıydı. Annemin kargacık burgacık yazısı, asla anlayamayacağımı sandığım bir şeyi aydınlatmıştı: Annem beni bildiği tek yolla sevmişti. Beni şiddetle sevmişti ve şimdi elimde bunun somut kanıtı vardı.

Zaten sona ulaştığımda isteyebileceğim tek şey buydu. Annemin sevgisi diğer annelerinkinden farklıydı ama hayatın kendisi böyleydi zaten. Hepimizin hayattan büyük beklentileri vardı çünkü kendimizi evrenin merkezinde sanıyorduk ama aslında evrenin varlığımızdan haberi bile yoktu.

Her gün gözlerinde mutluluk gözyaşlarıyla birileri ilk kez anne oluyordu. Sanırım benim annemin gözyaşları üzüntüydü, beni istemediği için değil ama bir kızın isteyebileceği türden bir anne olamayacağını bildiği için.

Annem elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve bahçecilik kitabını hafif bir sesle göğsüme bıraktığımda, kendimi annemin gittiği günden beri hissetmediğim kadar yürek dolusu mutlu ve rahat hissediyordum.

Ruhumu temizleyen derin bir nefes aldım, sonra bir harita çıkarmak için bilgisayarıma uzandım.

Altmış Altıncı Bölüm

Chase

Penceremde bir tıkırtı duyduğumda ayakucumda Harvey'yle daha yeni yatmıştım. Sessiz bir tıkırtıydı, duyduğumdan bile emin değildim ama bir saniye sonra ikincisi, sonra da üçüncüsü geldi.

Yataktan kalkıp sessizce pencereye yaklaştım. Stor perdeyi açınca pencerenin altındaki çiçek yatağında, elindeki çakıl taşlarını pencereye atmaya hazır bekleyen Lilah'yı gördüm.

Lilah beni görünce elindeki kullanmayacağı çakıl taşlarını attı.

Pencereyi birkaç santim kaldırarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Eliyle evden çıkmamı işaret ederek, "Gidelim," dedi. Herhangi bir açıklama yok, lütfen demek yok.

Yatağımın başucundaki masanın üzerinde duran saate baktım: gece 23.45.

"Geç oldu," dedim.

Gözlerini deviren bir hareket yaptı ve ellerini kalçalarına koydu.

“Chase. Hadi! Doğum günümün başlamasına on beş dakika kaldı.”

“Bekle,” diyerek pes ettim, Lilah’ı inceledim. Kot şort ve kolsuz bluz giyyordu. Her nereye gidiyorsak, şık bir yer değildi.

Ben pencereden uzaklaşırken, “Pişt. Harvey’yi de getir,” diye seslendi.

Harvey çoktan kapıyı tırmalamaya başlamıştı.

Beş dakika sonra ayaklarımın dibinde Harvey’yle odamdan dışarıya süzüldüm. Babamın uykusu ağır olurdu ama sokak kapısının menteşeleri o kadar eskiydi ki çekip kapatırken ölüler bile uyandırabileceğine yemin edebilirdim. Donmuş halde birkaç saniye bekleyip babamın uyanıp uyanmadığını anlamak için dinledim. *Uyanmamıştı.*

Dışardaydım.

Arkamı dönünce babasının kamyonetinin tekerine yaslanmış, kendisine katılmamı bekleyen Lilah’ı gördüm. Her zamanki gibi görünüyordu. Aynı kırpılmış siyah saçlar. Aynı herkesi boş veren duruşu. Hayatımda önem arz eden her anı hatırlatan aynı yeşil gözler.

Harvey binsin diye arabanın kapısını açarken, “Vaktinde gelebildim mi?” diye sordum.

Arabanın gösterge panelindeki saatin üzerine parmağını vurarak, “Dokuz dakika,” dedi.

Yanındaki koltuğa yerleşirken, “On yedi yaş cehenneminden kurtulmana dokuz dakika kaldı,” dedim.

“Bu kasabaya tıkılıp kalmaktan kurtulmama dokuz dakika kaldı.”

Lilah arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaştı.

“Sigara alabilmene dokuz dakika kaldı,” diye sürdürdüm.

“Bütün sigaraları satın alıp hepsini ateşe atabilmeme dokuz dakika kaldı,” diye cevapladı.

Güldüm.

“Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?” diye sordum.

Burnunu kırıştırdı. “Hayır. Eğlencesi kaçır.”

Omuz silkip pencereden dışarıya baktım. Sokak lambaları yolumuzu aydınlatmaya yetersizdi ama Lilah nereye gittiğini biliyor gibi görünüyordu.

Blackwater’dan uzaklaşmaya başlayınca Harvey, Lilah’yla aramızda bir top gibi kıvrıldı. Bir saat geçti, sonra bir saat daha geçti. Nereye gittiğimizi bilmek istiyordum ama sormadım.

Birkaç saat gittikten sonra Lilah, “Bana zaman verdiğin için teşekkürler,” dedi.

Bir ay boyunca konuşmamıştık, sonra birden bire, herhangi bir açıklama veya özür olmaksızın penceremin altında belirivermişti.

Bazen hayat açıklama yapmak için çok kısaydı.

“Kitabı okudun mu?” diye sordum.

Direksiyonu iki eliyle sıkıca kavrayıp başını sallayarak, “Her sayfasını,” diye onayladı beni.

“Ve?”

“Ve işte buradayım.”

Elini direksiyondan Harvey’ye doğru düşürdü. Avuç içi açık bir davetiye gibiydi, ben de uzanıp elini tuttum. Aynen böyle, artık kesinlikle Lilah bana aitti, bunu biliyordum. Artık geri dönmek yoktu.

“Bir tarafım geri dönmeye hiçbir zaman hazır olmayacağını söylüyordu,” dedim.

Yola bakarken başıyla onayladı. “Bundan ben de endişeleniyordum.”

Saatlerce araba sürdük, pek farkına varmaksızın küçük kasabaların arasından geçtik. Saat sabah iki sıralarında benzin ve yiyecek için durduk. Lilah iki kahve aldı, ben kucak dolusu şekerleme ve cips aldım; yolculuk kumanyası. Benzin istasyonunu görevlisi paramızı tezgâha bırakırken bize şüpheyle baktı ama sorularını kendisine sakladı. Küçük bir kasabadan kaçan iki ergene mi benziyorduk? Yaptığımız şey bu muydu?

Arabaya döndüğümüzde bir mini kek çıkartıp ortasına yarısı yenmiş kurtçuk şeklindeki şekerlemeyi mum diker gibi yerleştirdim.

Elimdekini Lilah’ya doğru tutup, “Doğum günün kutlu olsun, Lilah,” dedim.

Lilah gülümsedi ve dilek tutmak için gözlerini yumdu.

“Çabuk ol,” diye espri yaptım. “Yoksa mum damlayacak.”

Lilah gözlerini açtı, bana baktıktan sonra kurtçuğa üflemek için öne eğildi.

Dört saat ve iki paket fıstıklı M&M şekerinden sonra bir süre uyuyakaldım, otobanın beyaz gürültüsü ninni gibiydi. Bir süre sonra uyandığımda bir köprünün üzerinden geçiyorduk, her iki tarafımız sularla kaplıydı.

Lilah’nın yeşil gözleri bana doğru kaydı. “Geldik sayılır.”

Oturduğum koltukta dikleşip nerede olduğumuzu anlamak için etrafıma bakındım. Teksas’ın etrafında binlerce ada vardı ve biz bunlardan herhangi birine gidiyor olabilirdik.

Uyuyan bir kasabanın içinden geçip yolumuza devam ettik. Kasabada, ana caddenin köşesindeki Starbucks hariç bütün dükkânlar kapalıydı. Tam köşedeki çörek dükkânının önünden geçtiğimiz sırada “AÇIK” tabelasının neon ışıkları yandı. Gölgelemlerle kaplı bir sahile bakan park yerine arabayı çekerken günün ilk ışıkları karanlık gökyüzünü delmek üzereydi. Gece

denizin gelgitle yükseldiği çizgide, yosun kümeleri sahil boyunca uzanıyordu.

Lilah kapısını açarken, “Az kalsın zamanında yetişemeyecektik,” dedi.

“Neye yetişemeyecektik?” diye sordum.

Bana doğru bir bakış atıp gülümsedi. “Güneşin doğuşuna.” Kapıyı açıp önce Harvey’nin sahile inmesine izin verdim, alacakaranlıkta sarı tüyleri parladı. Martıları kovalayıp dalgalara balıklama daldı. Lilah’yla ikimiz yanına gidince çoktan kumla kaplanmış bir şekilde koşarak yanımıza geldi.

Lilah arabanın etrafından dolaşıp elini bana uzatırken, “Burayı tanıdın mı?” diye sordu. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip başımı olumsuz anlamda salladım.

“Galveston?”

Bu, Teksas’ta ilk akla gelen sahildi.

Gülümseyip başını hayır anlamında salladı. “Port Aransas.”

Sahilde tanıdık bir şeyler bulmak için etrafıma bakarken midem kasıldı. Kum vardı, okyanus, deniz yosunu; ama daha önce orada bulunduğumu ele veren bir işaret yoktu. Diğer sahillerden bir farkı yokmuş gibi görünüyordu, ama farklıydı.

Buraya daha önceki gelişimde annem hayattaydı. Şu dalgalara atladığımda annem elimi tutuyordu. Şu kuma dokunduğumda annem yanımda duruyordu. Tam şimdi durduğum yerde duruyor, aynı benim ayaklarımın şu an kuma batması gibi annem de ayaklarının kuma batmasına izin veriyordu.

“Doğum günümde buraya gelmek istedim,” dedi Lilah.

Ufuk çizgisine bakarak, “Neden?” diye sordum.

Elimi güven verircesine sıkıp, “Çünkü hatırladığım son mükemmel gün, seninle ve annenle burada geçirdiğim gündü,” dedi.

Başımla onayladım, güneş ufuk çizgisinden yavaş yavaş tırmanırken Lilah'nın söylediklerinin içime sinmesini bekledim. "Sanırım benim mükemmel günlerim şimdi başlıyor," dedim.

Son
Başlangıç

Teşekkür

Bir dakikamı ayırıp eşim Lance'e teşekkür etmeliyim. Benim kadar o da bu kitabı yazdı. Bu kitabın beş versiyonunu ve bir düzineyi aşkın karalamasını yazmama yardım etti. Son iki buçuk yıl boyunca bu kitap üzerinde birlikte çalıştık.

Geçen yıl bir yayımcı kitaba basılma şansı verince, bir adım geri gidip başka projeler üzerinde çalıştım, tüm bu süre boyunca Chase ve Lilah gün ışığını görmeyi hak ediyorlar mı diye düşündüm. Sonunda, bu hikâyeyi yazmak istediğim şekilde sürdürmem gerektiğine beni Lance ikna etti. Bu kitapla gurur duyuyorum ve umarım okurken, benim yazarken aldığım kadar çok zevk almışsınızdır.

Sevgilerimle,
Rachel.